

ДЕЙВИД ЕЛИС СРЕД ЛЪЖЦИ

Превод от английски: Виолета Ненова, 2007

chitanka.info

На Дженифър, Джим, Джена и Райън Тейлър

ЮНИ

СЪБОТА, 5 ЮНИ

Маккой влиза първа. Чува как мъжът тича из къщата и босите му нозе шляпат по твърдия дървен под.

— Другата стая — чува в слушалката колега от екипа, който се е разположил зад къщата, има видимост към кухненския прозорец и е блокирал изхода.

Следва я екип от осем агенти, но тя първа се промъква по коридора, с гръб, долепен до стената и две ръце върху „Глока“. Стига до вратата на спалнята и се ослушва: освен тропота на колегите си чува и хлипане. Протяга се и натиска дръжката. Вратата поддава, Маккой я бута с крак и се завърта, насочва пистолета и вижда това, което очаква.

Човекът стои в другия край на стаята, между гардероба и банята. От Маккой го дели голямо легло.

Тя вдига ръка, спира другите агенти, после отново хваща насочения срещу заподозрения пистолет.

— Свалете оръжието, докторе — казва тя.

Знае, че д-р Ломас е вече развалина и няма нищо общо с гордата личност от брошурите на компанията. Потиска инстинкта да мисли за него като за жертва, въпреки че в много отношения той е точно това. Трудно ѝ е да открие в този бос мъж с боксерки и смачкана тениска с петна под мишниците, с щръкнала коса и изпит силует обещаващия учен от едно време.

Докторът ридае неконтролируемо, диша тежко и по бузите му се стичат сълзи. Работата ѝ е такава, че често става свидетел на тежките моменти, вижда как животът на хората рухва, но не попада често на такива, които насочват револвер към слепоочието си.

Маккой чува, че един от агентите зад нея се обажда на съдебните медици по радиостанцията; другите претърсват останалата част от къщата, като отварят с ритници врати и шкафове.

— Не знаех — успява да изрече Ломас на пресекулки, но, разбира се, самото изказване означава, че е знаел или поне е подозирал. — Не знаех, не...

— Вярвам ви, докторе — казва тя спокойно, — оставете оръжието на леглото и нека поговорим.

— Те ще ме убият — казва той.

Не говори за тълпящите се федерални агенти пред спалнята му и тя го знае. Д-р Ломас предполага, че тя знае.

— Вече няма „те“, докторе. „Те“ са арестувани. Вие сте последният.

Той не я слуша, но не страхът от смъртта взема връх. Не. Причината за тежкото дишане, за треперенето на ръката му, която се опитва да държи пистолета до главата, не е какво ще се случи сега, а това, което вече се е случило. Телевизорът върху шкафа от тъмен дъб е настроен на новинарски канал. Заглавието, което просветва в долната част на екрана, гласи „Мухсин ал-Бакари заловен“. Репортери предават на живо от Северен Судан, камерите показват покушението върху конвой терористи от миналата вечер, в резултат на което е заловен човек номер две на Освободителния фронт.

— Знаете ли защо сте последният, когото залавяме? — казва Маккой на д-р Ломас с възможно най-спокоен тон. — Защото знаем, че не сте виновен. Знаем, че не сте лош човек, знаем, че сте бил подведен. — Маккой се приближава до телевизора. — Виждате ли това, докторе? Виждате ли, че сме хванали Муши?

Д-р Ломас примигва, сякаш е изненадан от промяната на темата. Самоубийците често насочват мислите си само към това как да дръпнат спусъка или да си прережат вените. Важното е да ги отклониш от тунела, в който са попаднали, да ги накараш да мислят за нещо друго, което да ги отрезви.

— Е, и? — разнася се треперещият му глас. Пръстът на спусъка мръдва.

Тя е на три метра от доктора, но леглото не ѝ позволява да се приближи. Ако този човек е решил да умре, тя няма да може да го спре.

— Ами — казва Маккой — вие помогнахте той да бъде заловен. Ставаше въпрос — казва тя и кима към него, а после посочва телевизора — за *това*.

— За това? — лицето на Ломас се изкривява, той се озъбва и успява да изрече. — До *там* ли е стигнало? До... до *тях*? До *терористите*?

— Успяхме да ги спрем — казва бързо Маккой — формулата е в нас. Свърши се, докторе. Никой не пострада.

— Алисън Пагоне — изхленчва той — загина заради мен. Зная, че не се е самоубила — добавя по-скоро за себе си. — Зная, че те я убиха. — Започва да трепери отново, тялото му се тресе, сякаш го е ударил ток.

— Чуйте ме, докторе, Алисън Пагоне...

— *Не се приближавайте* — Ломас прави още една крачка и се отрива в стената. При движението десният му лакът се отпуска, пистолетът се изплъзва от слепоочието и се насочва нагоре.

Маккой стреля веднъж в раменния нерв, близо до ключицата на ръката, с която докторът държи пистолета. Оръжието пада на земята и отскача от шкафа. Има две причини да се цели в раменния нерв — така със сигурност се изпуска оръжието и в повечето случаи възстановяването от раменни травми е лесно; ако се беше прицелила в китката, той никога повече нямаше да може да я използва.

Ломас се свлича на пода и тя веднага се втурва към него. Той не се опитва да вземе пистолета и даже сякаш не забелязва раната: нарастващо червено петно на тениската му, малко по-тъмно в центъра.

Маккой се пресяга към прането, взема някакви боксерки, свива ги на кълбо и притиска раната. Доктор Ломас разширява очи и от гърлото му излиза дълбоко продължително стенание.

Маккой му говори. Казва му да се държи, казва му, че всичко ще бъде наред. Тя поглежда нагоре и вижда следата от куршума в стената, което означава, че го е пронизал без рикошети във важни органи. Щастливец, за разлика от други. Съдебните медици идват и поемат нещата в свои ръце. Маккой плиска вода на лицето си в банята и въздъхва. Партньорът ѝ, Оуен Харик, стои зад нея и ѝ се усмихва в огледалото.

— Свърши се, Джейни — казва той, — това е краят.

— Да — тя изтръсква водата от ръцете си.

— Просто трябва да забравиш как започна всичко — съветва я Харик.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПЕТЪК, 4 ЮНИ

Той веднага разбира, че никой няма да се измъкне и че малцина ще оцелеят. Разбира го в момента, в който оглушителният взрив го изтръгва от дрямката в задната част на тъмния камион. Това е експлозия, която според него идва от първия камион в конвоя. Знае, защото камионът, в който е той, набива спирачки, за да спре. Седящите на пейките от двете страни на товарното отделение падат един върху друг, а камионът зад тях ги удря и всички се свличат на пода.

Знае, че е така, защото той и останалите във втория камион започват да си търсят оръжието, защото през виковете на братята си чува *тууп, тууп, тууп* от ракетите, които цепят въздуха — несъмнено насочени към последния камион в конвоя — следва експлозията на бензиновите двигатели.

Знае, че американците са ги открили.

Те знаят кого охранява конвоят, затова елиминират най-напред охраната. За не повече от десет секунди първият и последният камион са унищожени, а средните два са заклещени в тесен криволичещ път.

Рам Харун поглежда към увисналото покривало в задната част на камиона. Вижда отблясъците на червено-оранжевия огън. Втурва се към изхода, когато избухва картечен огън — *пуп, пуп, пуп, пуп* от М-4, *рат-а-тат-тат* от стационарните картечници. Огънят разкъсва покривалото на товарното отделение и куршумите попадат в черепи, тела, кости. Харун заляга и се плъзга през покривалото, като се опитва да не се излага на огъня и да се абстрахира от острата миризма на кръв, разкъсани вътрешности и смърт.

Приземява се върху капака на третия камион, удря главата си в студената повърхност и потъва в мрак.

Първо сънува в миризми: мирисът на горящ бензин, подобният на мед мирис на горяща плът. После сънува как устата му се изпълва с прах, чува виковете на ранени и бързи предсмъртни молитви. Сънува майка си и сестра си. Сънува, че кракът му се е запалил.

Сънува, че някой му говори на развален арабски и отваря очи. Вижда два чифта ботуши, два чифта крака и две М-4 на сантиметри от лицето си.

— *Irka* — вика единият от мъжете. — Изправи се, задник такъв.

Двама рейнджъри от американската армия търсят оцелели и потвърждават броя на загиналите. Единият отстъпва назад и насочва оръжието си към него, докато другият го претърсва за експлозиви. После го сграбчва за ризата и го дърпа, докато не го изправи на колене. Ризата му е жестоко разкъсана, а ръцете — закопчани зад гърба.

Той знае защо са ги нападнали и кого търсят. Скъпоструващата мишена Мухсин ал-Бакари.

Харун се опитва да дойде на себе си: тялото му е отмаляло от удара, в главата му цари хаос. В Северен Судан е. Началото на юни е. Почти полунощ. „*Kiff! Kiff!*“^[1], казва рейнджърът на Харун и го кара да се изправи на крака. Връзват му очите; той започва да се придвижва опипом, с треперещи крака, а рейнджърът го придържа под мишница.

Не позволявай да те хванат жив, бяха му казали. Ще те измъчват. Ще безчинстват. Ще те заведат в Гуантанамо бей и ще те накарат да се обърнеш срещу братята си.

Умри достойно, бяха му казали.

Съпротивата обаче, очевидно е излишна. Всичко е било разчетено перфектно: американците не са искали стрелба, искали са клане.

Рам Харун си спомня и други наставления, давани в отсъствието на лидерите. *Покажи им ръцете си и няма да те убият.*

Докато го карат да върви, почти да тича, чува *туоп, туоп*, от роторите на хеликоптера. Усеща завихрения въздух и една ръка, която натиска главата му, макар да знае, че роторите са достатъчно високо.

Обръщат го. Една ръка на рамото му го принуждава да седне на студения алуминиев под. Той потръпва. Роторите се въртят все по-бързо и по-шумно, хеликоптерът се разтърсва — макар и седнал, той се накланя на една страна и се удря в приклада на пушката, насочена към него. Хеликоптерът се разтърсва отново и се издига.

Усеща ботуш, който натиска ръката му.

— *Hal Tatakalm Alingli'zai?*^[2] — изкрещява американеца на сносен арабски. — *Ma Ismok?*^[3]

— *Zulfikar* — казва уморено. — *Sorirart Biro'aitak.*^[4]

Минава време. Американците говорят разпалено. Това е празничен миг за рейнджърите. На Рам Харун му прилошава, комбинацията от резките движения на хеликоптера и миризмата на горяща плът, все още изпълваща ноздрите му, го кара да повърне. Те се радват, тези американци. Настъпил е моментът, който всички те чакат от години — залавянето на Мухсин ал-Бакари. История, която някой ден ще разказват на децата си.

Къде ще го отведат сега, той не знае. Бързо се бяха разправили с малцината оцелели, а след себе си бяха оставили над трийсет мъртви ислямски войници.

Остана Рам Харун. Той си спомня жената на летището в Америка отпреди няколко дни. *Маккой*, така се казваше. Да. Жената на летището знаеше, че това ще се случи.

Харун мълчаливо клати глава. Вероятно ще го пратят в Гуантанамо бей с останалите. Повече никога няма да види родината си. Животът му никога няма да бъде същият.

Чуди се какво е станало с партньорите им в Щатите. Предполага, че скоро и те ще бъдат задържани. Ако американските власти са координирали това нападение, вероятно са разбрали какво се е случило с Алисън Пагоне, американската писателка.

[1] Какво, какво? (арабски). — Бел.прев. ↑

[2] Говориш ли английски (арабски). — Бел.прев. ↑

[3] Как се казваш? (арабски). — Бел.прев. ↑

[4] Приятно ми е да се запознаем (арабски). — Бел.прев. ↑

ТРИ ДНИ ПО-РАНО ВТОРНИК, 1 ЮНИ

Маккой знае почти всичко за него. Знае имената му — истинското и псевдонима. Знае, че единият от родителите му е пакистанец, а другият — египтянин и че документите от Исламабад ще го докажат. Знае, че файловете на ЦРУ ще покажат, че работи за Освободителния фронт — организация, поела отговорността за смъртта на над деветстотин цивилни за изминалите пет години. Тя знае, че ако го питат, ще отрече. Знае, че учи международна икономика. Знае кога е пристигнал в Щатите. Още преди обаждането знаеше, че си е резервирал билет за полет до Париж. Разбра за това пет минути, след като той си купи билета.

Джейн Маккой е с партньора си, Оуен Харик, и един служител от емиграционните, Пит Сторино, в малка стаичка с монитори, наредени на висока полица.

През последните минути Маккой обясняваше на Сторино какво трябва да прави, нареждаше му. Това не му харесва, той не харесва и Маккой. Момчетата от емиграционните не са много щастливи напоследък. След реорганизацията в отдела за сигурност, агенцията на Сторино сега се казва Бюро за емиграция и митнически проверки. Не са доволни, защото им викат БЕМП-ета. На ФБР също не им харесва, защото те са „Бюрото“ и не искат да има друго такова. Агенциите, които абривиатурата изключваше, бяха бесни, защото... ами защото бяха изключени. Говореше се, че ще разширят акронима и ще оставят и тях, но Маккой щеше да повярва, когато го види с очите си.

— Добре, ще се обадя — казва Сторино на Маккой като обидено дете, което ще говори с майка си.

— Страхотно — казва тя — след малко се включвам, ако сте съгласни — в този момент намира на партньора си.

— Действай — Сторино затваря вратата след себе си.

Маккой се навежда и се вглежда в монитора, на който се вижда наблюдаваният. Спокоен е, краката му са скръстени, сложил е ръце на продълговатата масичка, от време на време поглежда часовника си и

поклаща глава. Не е глупав, знае, че го наблюдават. Иска да изглежда като пакистански студент, когото са задържали заради расовата му принадлежност, а не като нервен престъпник, който се притеснява от въпросите, които ще му задават.

Маккой и Харик излизат от стаята, минават по тесен коридор и стигат до въпросната врата. Маккой поема дъх, кимва на партньора си и отваря вратата.

— Г-н Харун — казва тя, влиза и сяда, — аз съм специален агент Джейн Маккой. Това е специален агент Оуен Харик. ФБР.

Рам Харун е слаб, но мускулест. Има мастиленочерна, ситно къдрава коса и издължено лице с цвят на кафе. Изглежда на възрастта, посочена в паспорта — двацет и шест. Изучава и двамата с въгленовочерните си очи, но не казва нищо.

— Към Париж ли? — пита тя.

Той я гледа така, сякаш отговорът е очевиден. Има билет за бизнес класа — самолетът тръгва след четиридесет и пет минути.

— Какво ви води натам? — пита тя. — И, моля, не казвайте Айфеловата кула.

Той поглежда настрани, сякаш се забавлява. Опитва се да покаже своята решителност. Случва се някой да го прави, но не много често, защото когато повечето хора чуят ФБР, коленете им започват да треперят.

— Това крайната ви дестинация ли е, г-н Харун?

Най-сетне мъжът въздъхва, намества се на стола и се вглежда в нея.

— Имам двупосочен билет — казва той. Разбира се, че има. Достатъчно е образован и знае, че в тези дни едноразовен билет не се купува. Това значи веднага да привлече внимание.

Рам Харун се връща в края на юли. Тя го знае и той знае, че тя знае. Той също знае, че тя няма предвид обратното пътуване.

— Париж крайната ви дестинация ли е? — пита тя отново.

— Какво значение има това? — Той има силен арабски акцент, но изглежда с лекота се справя с английския.

— Искате ли да се качите на самолета?

— Да.

— Тогава, моля ви, отговорете на въпроса ми.

Той дълго се вглежда в партньора на Джейн.

— Туризм — казва той.

— О, да — тя кимва, поглежда партньора си и свива рамене, сякаш е съвсем логично. — Как бяха лекциите в университета тази пролет? Добре ли мина семестърът?

Той се усмихва за първи път. Навежда се към малката масичка пред себе си и подпира лакти.

— Триместър — поправя я той.

Тя също му се усмихва.

— Да, добре мина, благодаря.

— Взехте ли си изпитите?

Той кима.

— Кой беше любимият ви предмет? — пита тя.

Замисля се за миг.

— Социализъм през XX-и век.

— Какъв беше форматът на изпита? Тест? Курсова работа?

Харун затваря очи за миг.

— Домашна работа.

— Кой го водеше?

— Розентал.

— Кога беше изпитът?

— О, преди пет дни.

— Къде? В коя зала?

— Току-що ви казах, че беше домашна работа.

Джейн Маккой се обляга на стола си. Въобще не е изненадана, че знае отговорите.

— Знаете ли, че бяхте следен, г-н Харун?

Той вдига рамене.

— Знаете ли защо бяхте следен?

— Защото съм пакистанец — отговаря той. — Ние всички сме терористи. Не знаете ли?

— Това ми харесва — тя се усмихва на партньора си, после кимва към Харун. — След социализма кой ви беше следващият любим предмет?

— Всички ми бяха любими.

— Поравно?

— Да. Но след като проявявате такъв интерес към моето обучение — да кажем, международна защита на човешките права.

— Харесваше ви.

— Да.

— Защита на човешките права. Звучи добре, какво ви учеха?

— Да — казва той — може би и вие трябва да изкарате курса.

Това момче знае как да се държи. Възмутен, но въпреки това сдържан, не показва нищо повече. Не се пали много, но не е и съвсем хладнокръвен.

— Назовете още един предмет — казва Маккой.

— Друг...? Законодателство на Европейския съюз — отговаря той.

— Кой ви преподаваше?

— Професор Фоглер.

— Къде се провеждаха лекциите?

Харун въздъхва. Докосва очи с пръсти.

— В Смити аудиториум.

— С приятели ли ще се срещате в Париж?

— Не.

— Действате соло, а?

— Ще бъда сам, ако това имате предвид. Не се оправям така добре с вашите изрази.

— О, вие говорите по-добър английски от мен, г-н Харун — Маккой се обляга на стола, приготвя се за дълъг разговор. — Да пробваме с думи, които вероятно знаете по-добре. Например Освободителен фронт?

Рам Харун преглъща, лицето му застива. Трябва да гледаш в очите: можеш да контролираш устата и ръцете си, но очите винаги издават.

Сега трябва да се престори на ядосан, мисли си Маккой. Пакистански гражданин, задържан на американско летище, който не е от Освободителния фронт, би трябвало да е много обиден от подобно предположение.

— Не съм член на Освободителния фронт — казва той хладнокръвно.

— Но баща ви е бил, нали?

— Баща ми беше търговец на килими. Той почина и не е бил член на Освободителния фронт.

— Вие, членовете на фронта, не си падате много по американци, нали? — пита тя. — Индустриалните нации? Посещавате нашите училища и използвате нашите компютри и мобилни телефони, но ни мразите.

Той я поглежда сурово за миг, но не захваща стръвта и повтаря.

— Не съм член на Освободителния фронт.

Джейн Маккой поглежда партньора си, който повдига вежди.

— Изчакайте тук, моля — казва тя, сякаш Рам Харун има избор.

Федералните агенти напускат стаята, без да кажат нищо на задържания. Агент Харик прошепва на Маккой преди да влязат пак в стаята с мониторите.

— Убедителен е, нали? — пита той.

— Доста. Оценките му са най-високите в целия курс — тя поглежда отново към затворената врата, зад която Рам Харун вероятно се чуди какво става.

— Нямаме абсолютно никакво основание да го задържим. Нямаме никакви доказателства, освен това той заминава, не пристига.

— Така е — съгласява се Харик, — така е.

Пит Сторино излиза от стаята с мониторите, без съмнение е наблюдавал разговора.

— Значи го пускаме — казва той на Маккой.

Тя вдига рамене.

— Нямаме основание да го задържим.

— Кое то не означава, че не можем.

Това е така и тя усеща, че този факт се харесва на Сторино. Има нещо опияняващо във властта: издаването на гаранция, залавяне на заподозрян, задържането на арабин без причина — различни варианти на едно и също нещо, трепет, защото ти е позволено да правиш неща, които не са разрешени на другите.

— Не му е забранено да лети — казва агент Харик.

Маккой стрелва с поглед партньора си. Не е времето и мястото да го обсъждат.

— Ами игнорирайте Бюрото — казва Сторино, очевидно имайки предвид това, в което работи той, а не Маккой — и го пуснете.

— Съжалявам за суматохата — вдига рамене Маккой.

— Зарежете и сътрудничеството между агенциите.

— Не зависи от мен, Пит.

— Очаквам такава помия от НАС^[1], дори и от ЦРУ, но не от вас.
— Трябва да тръгваме, Пит. Оценяваме това, което казваш.
Сторино кимва веднъж и присвива очи.
— Видях те в метрото преди няколко седмици. Ти беше, нали?
— Възможно е — признава Маккой.
— Алисън Пагоне, писателката, е убила онзи.
— Не беше призната за виновна, но...
— Ами тегли си куршума преди това да стане — прекъсва я Сторино. — Свързано е с корупция, става въпрос за подкупи, нали? Заловени са държавни служители.
— Нещо подобно.
— Нещо подобно — имитира Сторино — е, днес става въпрос за тероризъм и нещата опират и до мен.
— Какво общо има убийството на човек, който се занимава с политика, с Харун?
— Ей, аз казвам, каквото чувам.
Сторино не е убедителен.
— Вижте, агент Маккой...
— Казвай ми Джейн.
— ... ако искаш да ми прехвърлиш топката — направи го, но ми направи услуга — не ми духай под опашката.
Маккой въздъхва.
— Пак ти казвам, Пит, благодаря и съжалявам за разкарването. Просто си върша работата.
— Мислиш, че този тип е убил Алисън Пагоне — казва той — не смяташ, че тя е сложила край на живота си.
— Пит...
— Из летището ми се разхожда терорист, някой си там ми нарежда какво да правя, а аз не зная за какво става въпрос.
— Ще те черпя едно питие — казва Маккой — Съгласен? Без майтап, по всяко време — тя поглежда часовника си. — Ще си изпусне полета.
— Да бе, не бих искал това да се случва.
Маккой се обръща, застава пред Сторино и опира пръст в гърдите му.
— Определено не би искал да се случи, агент Сторино. Наясно ли сме?

Сторино оглежда сурово Маккой, после партньора ѝ. По лицето му бавно пропълзва усмивка.

— За мен винаги е удоволствие да се срещам с хора от *Бюрото* — казва той.

— Удоволствието е изцяло мое — казва Маккой, обръща се и тръгва по коридора — Тъпанар — промърморва тя, когато са вече достатъчно далеч. — Сякаш нямам достатъчно други, с които да се разправам?

— Джейни, дръж се прилично — киска се Харик.

Напускат летището и се връщат във федералната сграда в центъра, където дежурният с нетърпение очаква доклада им. Джейн затваря очи, докато охраната ги придружава до колата им. Срещала е смъртта и знае, че не трябва да се чувства виновна, няма смисъл. Тя тъжеше за случилото се, но се опитваше да предотврати други случаи — това ѝ беше работата, това я движеше. Не е дошъл краят, но вече е близо, много близо. Довечера за първи път от месеци насам ще спи добре. Ще навакса за всичките нощи през май, когато крачеше из малката си стая, обмисляше всичко и се чудеше какви препятствия можеха да изникнат.

Дали г-н Рамадаран Али Харун има представа какво ще се случи?

Днес е първият ден от юни, неофициалното начало на лятото, февруари беше претоварен, март беше лудница, април — невероятно напрегнат. През май, месецът, който току-що бе свършил, тя изкара най-тежките трийсет и един дни в живота си, но краят му се виждаше. Скоро ще ги арестуват и нейната роля в операцията ще приключи. Не трябва да се тревожи за неща, извън нейния контрол. Може да свърши само това, което зависи от нея.

Всичко започна със смъртта на Сам Дилън и приключи със смъртта на Алисън Пагоне.

С примирение поклаща глава, не вярвайки как започна всичко.

[1] Национална агенция за сигурност. — Бел.прев. ↑

МАЙ

ШЕСТНАЙСЕТ ДНИ ПО-РАНО НЕДЕЛЯ, 16 МАЙ

Няма много хора, което е донякъде изненадващо.

Семейството настояваше за малка служба; тяхна е заслугата, че само двама репортери успяха да разберат времето и мястото. Изпълзването от медиите вероятно се дължи на решението на семейството да се откаже от църковната служба. Вероятно медиите са следили църквата, в която Алисън Пагоне имаше навика да ходи и нямаше как да разберат кое гробище е избрано за погребението ѝ.

Мястото е хубаво. Три акра красива земя, окосена ливада, добре поддържани парцели. В североизточната сенчеста част има уединен, нов, двуетажен мавзолей от гранит. По-хубаво място, отколкото Джейн Маккой очаква да получи, предвид държавната си заплата.

От шофьорското място в лимузината, през матираните стъкла, Маккой оглежда околностите. Най-напред изходите. Всъщност, той е само един: път, който тръгва от главната порта, криволичи през гробището и се връща обратно.

Красив ден за служба — ако въобще може да се каже така — най-вече заради слънцето. Един от онези дни, в които е трудно да си държиш очите отворени. Хората в града не се оплакват от времето, въпреки постоянно сивото небе от януари до април. Лъчите са заслепяващи и температурите стигат 16 градуса, хората са леко облечени и се молят да не се застуди.

Това напомня на Маккой за първия път, когато се приближи до гроба на майка си след помена. Тогава беше на тринайсет, едва ли успяваше да проумее загубата и се дразнеше от ярката светлина, която слънцето хвърляше върху надгробния камък. Сякаш някой някъде се опитваше да направи света красив в ден, който беше всичко останало, но не и хубав.

Лимузината спира на тесния път на около десетина метра от церемонията. Джейн Маккой отваря прозореца си и слуша пастора.

— Алисън Пагоне — свещеникът спира след тези думи. Джейн предполага, че преподобният е познавал добре Алисън.

— Алисън Пагоне беше силен човек. Вярваща жена — свещеникът, възрастен дундест мъж с тънка брада поглежда за миг към небето, след което продължава — дали трябва да съдим човека по последната година от живота му, или по предишните трийсет и седем. Дали си спомняме само грешките, направени в труден момент, или цялата щедрост, жертва и любов, с които човек е дарил семейството си? Можем ли да простим?

Добър въпрос. Агентите на ФБР не ги учат да прощават. Нейната работа е да разбира, понякога да предотвратява, но никога не я молят и тя никога не предлага прошка. Идеята ѝ се струва поразителна. Никога не е обичала часовете по психология — наука за въпроси, на които не може да се отговори — или пък религия — наука за отговори, които не могат да бъдат поставяни под въпрос. Предпочиташе часовете по криминално правосъдие, където беше ясно *кое е вярно и кое грешно*, и не разбираше как един миг разкажание може да изтрие години грях. Как един израз на съжаление може да изтрие безброй прегрешения? Тя просто не е устроена така.

— Мразя такива места — чува глас в микрофона; Оуен Харик е, кара катафалката, която е спряла пред лимузината.

Джейн Маккой поглежда към церемонията. Бившият съпруг на Алисън Пагоне, Матео Пагоне, и двайсетгодишната им дъщеря — Джесика Пагоне, са единствените седнали. Родителите на Алисън са починали, тя е единствено дете и семейството е малко. Другите хора са предимно съседы, приятели от църквата, има човек от издателството в Ню Йорк. Вероятно дамата от издателството тъжи най-много — Алисън Пагоне беше известен автор.

Маккой отново поглежда към бившия съпруг, Мат Пагоне. Носи добре ушит черен костюм със сребриста вратовръзка. Съсредоточен е, гледа право пред себе си. С дясната ръка е прегърнал дъщеря си Джесика, която също е вперила поглед напред и очите ѝ са зачервени.

Маккой говори в микрофона на яката си.

— Виждаш ли мъжленцето?

— Да — отговаря Оуен Харик.

— Не изглежда особено съкрушен от цялата работа. Жена му току-що е хвърлила топа, нали?

— Бившата му жена — пояснява Оуен.

— Все пак, Харик — казва тя, но се подсмива.

— Изглежда по-скоро отегчен, отколкото тъжен — съгласява се партньорът ѝ. — Е, какво ще правим?

Службата свършва. Всичко продължава не повече от петнайсет минути. Ковчегът е затворен и вече е положен в земята, когато присъстващите се приближават. Мат Пагоне и дъщеря му стават, той държи ръката ѝ. Заедно загребват по шепа пръст и я хвърлят върху ковчега.

— Ами това, в което ни бива най-много — казва Джейн Маккой. — Ще чакаме.

ЧЕТИРИ ДНИ ПО-РАНО

СРЯДА, 12 МАЙ

Маккой изскача от колата, преди още партньорът ѝ да е спрял седана пред къщата на Алисън Пагоне. Изтичва по стълбите и оглежда прозорците, покрай които минава. Натиска звънеца и припряно чука на вратата.

— Г-жо Пагоне — казва тя. — Специален агент Маккой е.

Поглежда към Харик. Излязъл е от колата и се приближава към гаража на Алисън.

Маккой чука отново.

— Алисън — вика тя. Поглежда часовника си, приближава седем сутринта. Хората си разхождат кучетата и излизат за джогинга преди работа. Маккой също обича да тича сутрин, но днес е лишена от този лукс.

— Колата ѝ е тук — казва Харик.

Дълго се гледат един друг. За този вид решения няма стриктен протокол.

— През задната врата — предлага Маккой.

Задната врата е добро решение. Навън сега е пълно със съседите и хора, чието любопитство е пробудено от двамата агенти в сини униформи с жълти обозначения на ФБР на гърба, които се втурват към къщата на Пагоне. Освен това Маккой знае, че през задната врата може да се влезе по-лесно.

Тя взема големия черен фенер от колата. Би могла да звънне на някой федерален магистрат и да получи разрешително, това би било логично, но всъщност в главата ѝ се въртят мисли, които само подхранват страховете ѝ, че вътре се е случило нещо лошо. А трябва да внимава какво ще напише в молбата за разрешително към съдията. Да не говорим, че може да изтече информация и медиите да се нахвърлят. Всъщност цяло чудо е, че тук все още няма репортери.

Не. Не е време за добри обноски. Това се има предвид под „извънредни обстоятелства“ — че трябва да се действа незабавно, за да се предотврати необратимото, без значение дали става въпрос за

унищожаване на улики, тежки телесни повреди или смърт. Съдът, в ролята си на пазител на Конституцията и съблюдател на реда, твърди, че в подобни случаи разрешителните не са задължителни. „Извънредните обстоятелства“ са най-добрият приятел на федералния агент и той може да действа *на чисто*.

Всеки, който чуе гласовото съобщение, оставено снощи от Алисън Пагоне на мобилния телефон на Маккой, би се съгласил, че обстоятелствата са наистина извънредни.

Маккой е на задната веранда и удря прозореца, който се разбива и пада върху пердето. Тя остъргва ръбовете на прозореца от стъклата и внимателно се протяга да отключи задната врата.

Отваря я и изчаква. Не се включва аларма, а миналия път беше забелязала такава. Щеше да бъде неразумно от страна на Алисън Пагоне да не си пусне алармата. Маккой намира устройството на стената. Нищо. Няма никаква следа, не е задействана. Отива от кухнята в кабинета. Вижда бургундскочервеното диванче, където Алисън седеше при последната им среща.

— Алисън Пагоне — вика тя — федерални агенти.

Ослушва се, но не долавя нищо.

— Специални агенти Маккой и Харик, ФБР — вика тя.

— Може да не си е вкъщи — предполага Харик.

Маккой клати глава.

— Не. Колата ѝ е тук. Тя е тук. Не чу ли съобщението ѝ. Ти не... не исках да... да...

— Все още не сме открили нищо, Джейн. Не се тревожи за нищо, докато не му дойде времето — Харик се оглежда и вика Алисън Пагоне.

— Имам лошо предчувствие — Маккой обикаля долния етаж и после отново среща Харик в кабинета. — Качвам се горе.

Маккой извиква името *Алисън Пагоне* няколко пъти, докато се качва по стълбите. *Джейн Маккой, ФБР. Федерални агенти. Безрезултатно.*

Влиза в спалнята. Леглото е оправено. Лампата не свети, даже и нощната, но от банята струи светлина.

— Алисън Пагоне, специален агент Маккой, ФБР — повтаря тя все по-неспокойно. — Тук ли сте?

Прави още няколко крачки към банята и спира. Оглежда се, после надзърта вътре. Алисън Пагоне лежи безжизнена във ваната, забила глава в гърдите, облечена е с пижама. В лявата ѝ ръка има малък пистолет, съмнително положен върху нея. Плочките зад главата ѝ са оплискани в кървавочервено.

— О, не — Маккой залита няколко крачки назад и сяда на леглото. — Какво направих.

Партньорът ѝ, Оуен Харик, си проправя път и поглежда Маккой.

— Тя е там, вътре — гласът ѝ е безжизнен. Тя кима по посока към банята.

Наблюдава как Харик се приближава и влиза. Чува реакцията му, подобна на нейната. Забавя се известно време, вероятно проверява тялото.

Маккой оглежда стаята. На нощната масичка има огромен стар месингов телефон, будилник и лампа. Стаята е с таван като на катедрала, висок е около шест метра. Килерът е голям почти колкото спалнята на Маккой. Тя мисли за съобщението, което Алисън Пагоне е оставила предишната вечер — преди около девет часа.

Харик излиза и поглежда Маккой. За момент запазва мълчание.

— Мъртва е от часове — казва той.

— Да.

— Има пистолет в ръката. — Харик отново поглежда към банята. — Няма отпечатаци по плочките. Кърпите са прилежно закачени. На дясната ѝ ръка има превръзка, но изглежда е стара, от няколко дни. Доколкото виждам, няма следи от борба или насилие...

— О, за Бога, Оуен, тя се е застреляла. — Маккой поклаща глава. — Няма никаква мистерия — тя безпомощно маха с ръка. — Издъних се, Оуен. Прецаках всичко.

Харик въздиша и сяда на леглото до Маккой.

— Тя уби човек — казва той. — И скри това. Знаем, че е така. Тя сама си причини всичко.

— Вероятно да.

— Не вероятно, а наистина. Тя сама се е забъркала в тази каша. Ти просто си вършеше работата, Джейн. Тя уби човек. И двамата го знаем.

Маккой отива до прозореца срещу леглото, отваря го и вдишва свеж въздух.

— Така или иначе щяха да я осъдят — добавя Харик. — Не се обвинявай.

— Ти не чу съобщението й — казва Маккой. Поглежда през прозореца към задния двор. Като за градска къща, Алисън има сравнително голям парцел. Кварталът се намира в северозападната част на града, в която има повече къщи, повече деца тичат по улиците, има повече поляни и барбекюта. По-скоро прилича на предградие. Вероятно от двора на къщата до най-близкия квартал може да се запрати бейзболна топка. Тук се настаняват най-вече учители, ченгета, пожарникари и обществени служители. Никой не би нарекъл семейство Пагоне работническо, но бившият съпруг, Мат, участва в няколко общински борда, които му налагаха да живее тук. Маккой беше дочула, че Алисън е настояла да останат в този квартал просто защото смяташе, че хората тук са по-добри, отколкото онези в по-изисканите части на града или пък наследствените богаташи край езерото. Семейство Пагоне бяха купили два съседни имота и бяха построили голяма къща, но това, което им харесваше най-много, беше задният двор. Там имаше голяма градина, хубава площадка с пързалка и катерушки за дъщеря им, която вероятно от десет години не ги е докосвала.

Тя се вглеждаше във вещите на хората, семействата им, образованието им, вглеждаше се в личностите им. Някои от колегите й не задълбаваха толкова навътре, просто се спираха върху престъплението и не искаха да поглеждат човешката страна, защото това пречеше. Джейн Маккой не можеше да го разбере. Спираш се само върху черното, игнорираш бялото, пропускаш сивото.

— Така или иначе тя щеше да умре — чува думите на Харик. — Предпочела е този начин пред екзекуцията, сама е преценила кога да го направи.

Маккой простенва и отвърща поглед от прозореца.

— Намери ли нещо друго горе, Оуен?

— Намерих трофея.

— Тро...

— Оръжието на убийството, Джейн. Онази статуетка. В кабинета й е.

— Статуетката... от онази асоциация? Наградата на Дилън?

Харик кимва.

— Изглежда е била заровена. Тя е отишла и я е извадила. Искала е да я намерим. Разбираш ли? Виждаш ли какво се е случило? Тя е уредила всичко. Признала е греховете си, преди да се убие. Казва ни, че тя е убила Сам Дилън.

Маккой въздъхва.

— Тогава да извикаме подкрепление, Оуен.

— Разбира се.

Екипът се появява тихомълком, паркират тъмните седани на съседната улица и влизат през задния двор. Тази сцена не е типична за техния протокол; федералните не разследват често убийства, но това така или иначе няма да им отнеме много време. Правят снимки, вземат отпечатъци, събират косми и влакна, вземат проба от оръжието и накрая изнасят тялото в покрита носилка. Маккой се опитва да задържи настрана местната полиция поне за час, защото с нея идват и журналистите. Знае, че в крайна сметка ще стигнат дотук, но не иска да е веднага.

Два часа по-късно тя е вече отвън, девет сутринта е. Въздухът е хладен и свеж; тя предпочита пролетните утрини пред всички останали, дори и при такива обстоятелства. Репортерите вече са пристигнали и са наобиколили полицейската лента, задават въпроси на всеки, който им прилича на представител на закона.

Самоубийство ли е това? Къде е била намерена? Оставила ли е писмо?

Маккой мълчаливо гледа през слънчевите си очила. *Нещо такова*, но не им казва.

Сега до бордюра са спрели четири седана. Край къщата са се събрали и съседите. Не за първи път има безредици в дома на Пагоне, но досега нищо не е ставало обществено достояние или поне от обиска преди няколко месеца досега.

Джейн Маккой цени анонимността си. Както много други агенти, репортерите почти не я познават. Не е свикнала с подобни сцени. Повечето от работата на агентите остава скрита, а ето я сега тук, снимат я там, пред къщата, но по-скоро става въпрос за вежливост, отколкото за нещо друго. Чака някого.

До бордюра рязко спира стоманеносив мерцедес. Отвътре изскача Роджър Огрен, помощник областен прокурор. От това, което знае за него, а то не е много, не очаква работата да е лесна. Личността

и имиджът му не отговарят на правителствената заплата, която получава, но всеки има нужда да се поглезе.

Огрен заключва колата с дистанционното и се качва към къщата. Минава под лентата, спира се на предната поляна, оглежда се и вижда Джейн.

— Агент Маккой — казва той.

— Джейн, Роджър.

Той слага ръце на хълбоците си и облизва устни.

— Самоубийство?

Тя кима.

— Куршум в устата.

Той въздъхва дълбоко, сякаш му олеква. След това се усеща — беше в разгара на съдебно разследване, а сега обвиняемата е мъртва.

— Няма следи от взлом — пояснява Маккой, — няма следи от борба. Направихме тестове на ръката и китката ѝ.

Огрен не приема добре новините: жената, която разследва, е подтикната към самоубийство.

— Така или иначе щяхте да настоявате за смъртна присъда — казва Маккой.

Той прокарва ръце през косата си.

— Тя е убиец. И ми трябвах само още два дни, за да го докажа.

— Зная. Следя процеса. Справяхте се много добре.

— Самоубийство. — Роджър Огрен застава безпомощно. Носи костюм, но ризата му е разкопчана на врата: трябваше бързо да се приготви. Въздъхва.

— Вината не е твоя — казва Маккой, в случай че има нужда да го чуе, — ако въобще е нечия, тя е моя. Тази дама имаше лоши намерения и не говорим само за това убийство.

— Да — повтаря Огрен, — но не искаш да ми кажеш за какво още.

— Знаеш, че не мога.

Тя се опитва да разчете израза на лицето му. Наистина, доколко беше притеснен? Както вече каза, той така или иначе искаше смъртна присъда. Ако обвиняемата се е самоубила, защото не е могла да понесе мисълта за затвора и в крайна сметка, смъртоносната инжекция, тя просто е улеснила всички.

Той по-скоро иска присъдата, предполага тя, отколкото да се чувства виновен. Исква оваците, потупванията по гърба, признанието в офиса на прокурора, медийната популярност.

— Всички знаеха, че тя е виновна — добавя Маккой. — Всички знаеха, че си я пипнал.

Огрэн се протяга, извива гърба си, опъва ръце — в разгара на съдебното дирене вероятно не е спал много, а сега и това.

— Вече я свалихме — казва Маккой, — искаш ли да видиш тялото?

Огрэн замислено поглежда къщата. Изведнъж се чувства не на място, това не е местопрестъпление.

— Стига да сте сигурни, че е мъртва — казва без следа от вълнение, опит за черен хумор, който се проваля.

Тя му се усмихва.

— Искаш ли да видиш статуетката?

Огрэн изведнъж се ободрява.

— За... за какво говориш?

— Статуетката — казва тя — малкият трофей. Наградата от Асоциацията на производителите. Ти мислеше, че с него е убила Сам Дил...

Огрэн пристъпва към нея.

— Намерили сте я? Била е в къщата?

Джейн Маккой махва зад гърба си.

— Беше горе, в кабинета ѝ.

— Това е невъзможно — присвива очи прокурорът — може би я е преместила...

— Точно така — съгласява се Джейн. — Първоначално е била заровена някъде, това се вижда от пръстта по нея, но върху статуетката има и кръв и сега вземаме отпечатъци. Предполагам, че това е оръжието на убийството. Вече сме го проучили и ще ви го предоставим.

Роджър Огрэн не знае какво да каже. Това е доказателство, което досега не бе притежавал. Липсващото оръжие на убийството. Маккой се чудеше дали прокурорът все още има съмнения, висящи въпроси, дали обвинява този, когото трябва. Ако имаше, оръжието на убийството в дома на обвиняемата би трябвало да ги изтрие.

— По този начин тя е искала да се признае за виновна — казва му Маккой. — Преди да си замине, тя е искала да изясни нещата, предполагам.

Огрен кима безцелно, погледът му блуждае.

— Ами пистолета?

— Револвер. Изтрити серийни номера. Вероятно го с купила от улицата.

Огрен се вглежда в нея. *Странно*, вероятно си мисли.

— Добре, ще ти се обадя — казва той. — Всъщност, мисля, че ще искаме да видим статуетката.

— Разбира се. Обади ми се.

Тръгва, но се спира и поглежда Маккой.

— Защо каза, че вината е твоя? Че се е самоубила заради теб?

Тя прави физиономия.

— Притисках я. Може би съм прекалила.

Огрен я поглежда разбиращо. Всеки прокурор знае какво нещо е натискът и никой не може да каже точно колко от него трябва да се приложи.

— Получи това, което искаше, Роджър. Правдата тържествува.

Той се смее. Горчиво подсмиване.

— Това нямаше да се случи, ако не беше пусната под гаранция — казва той. — Нямаше да си купи пистолет и да се застреля.

Маккой вдига рамене.

— Ей, ти я искаше мъртва и тя вече е.

Прокурорът се вглежда в Маккой, след което се обръща и тръгва към колата си. Не може да отрече, че искаше смъртна присъда, не може да отрече, че е искал смъртта на Алисън Пагоне, но прямотата на Маккой не му харесва. Така и той се превръща в убиец.

— Обзалагам се, че е бесен — казва Харик, докато наблюдава Огрен.

— Почти.

Отиват до колата си и потеглят. Сега Харик поглежда Маккой.

— Нещо те тревожи? Какво има, Джейни?

— Изглежда прекалено безупречно — казва тя. — Твърде много прилича на самоубийство.

— О, стига — вдига рамене Оуен Харик. Беше градско ченге вече осем години. Беше виждал много повече самоубийства от Джейн

Маккой.

— Защо вана? — пита Маккой.

— Уединено е — отговаря Харик — искала е задушеvnост. Освен това е по-лесно за почистване.

— О, не е искала да цапа къщата? — Маккой поглежда партньора си. — Тревожела се е за продажната ѝ цена?

— Това е къщата, в която е отгледала дъщеря си, не ѝ е все едно как ще изглежда. Много задълбаваш. Самоубийство е, Джейн. Обмислила го е, хората планират самоубийствата.

Маккой не казва нищо.

— Тя уби Сам Дилън — продължава Харик, завиват зад ъгъла и къщата на Алисън Пагоне се скрива от погледа им. — Убила го е и е усетила угризения. Това е според мен.

— Надявам се.

Маккой обляга глава на възглавницата. Чака я още една безсънна нощ.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ВТОРНИК, 11 МАЙ

Наклонил е глава, сякаш нещо е привлякло вниманието му; стиснал е зъби; леката извивка на устните му от усмивка прелива в нещо по-примитивно. Откраднат момент, напълно личен момент на обществено място, откраднат поглед, предназначен за лична консумация сред зала, пълна с хора.

Четвъртък, пети февруари същата година. Коктейл, организиран от „Дилън и Бекър“, една от фирмите на Сам, годишно парти за клиентите от офисите. Сервитьори в смокинги поднасят ордьоври, от колоните в ъглите се носи нежна класическа музика.

И Погледът, както Алисън го нарича, въпреки че никога не го е споменавала освен пред Сам. Поглед на чиста, неподправена похот, страст, която кара мъжете да правят неща, които не бива, която пробужда примитивни емоции. Наблюдава всеки детайл у Сам — как задържа дъха си, как движи поглед по тялото ѝ. Опитва се да си представи какво мисли Сам, защото тя няма опит с подобни неща, за двайсетте години брак съпругът ѝ никога не я е гледал така.

Запечатва този образ в съзнанието си. Не знае точно защо. Може би защото е един от последните — два дни по-късно той е мъртъв — или просто защото е замайващо да мисли колко далеч са стигнали.

Алисън Пагоне седи на диванчето с цвят на вино в кабинета си. Когато седи тук, спомените винаги нахлуват, макар и за кратко. Спомени от детството ѝ: на купона, който направи, когато беше на петнайсет, родителите ѝ ги нямаше и на дивана се разсипа бутилка вино. Какво облекчение изпита, когато виното се сля с цвета. Друг спомен: беше на шест и се премести да спи на дивана, защото си беше намокрила леглото и се тревожеше как ще реагират родителите ѝ, утешителната ръка на майка ѝ, която гали косата ѝ на следващата сутрин.

Мисли за дъщеря си, Джесика, и за мъката, която сигурно изпитва сега, защото майка ѝ е обвинена в убийство. Няма да я оправдаят. Джесика е чела статиите, гледала е репортажите, въпреки

забраните на съдията. Никой не може да забрани на една млада жена да чете отзивите за престъплението на майка си във вестниците.

За последните три месеца дъщеря ѝ се състари пред очите ѝ. На двайсет тя си бе все още момиче, но събитията я промениха. Алисън е виновна и няма как да върне нещата назад.

Взема телефона от масичката за кафе. Набира офиса на Мат Пагоне. Поглежда часовника си. Минава девет вечерта.

Включва се гласова поща. Задържа дъха си и изчаква сигнала. Гледа късчето хартия пред себе си. Написали са грешно името му. Мат трябва да е с едно „т“, кратко от *Матео*.

— Мат, знай, че няма да получиш съобщението до утре сутрин. Съжалявам за всичко. Искам да ме изслушаш внимателно. Сега Джесика има нужда от теб повече от всякога. Ще трябва да я обичаш и за двама ни. Трябва да бъдеш смел, да правиш всичко за нея. Ти... трябва... да обещаеш — тя поема дълбоко дъх. — Мат, не казвай нищо на ФБР. Те не знаят нищо за теб. Чуваш ли ме? Няма нищо. Просто си дръж устата затворена. Сега не можеш да ми помогнеш, така че не усложнявай нещата, като говориш с тях. И се грижи... грижи се добре за нашата...

Гласът ѝ изчезва. Чува се тихичко ридание. Оставя телефона и захлупва лице в ръцете си, като не обръща внимание на мъжа, седнал срещу нея.

— Много добре, Алисън. Сега още едно обаждане.

Алисън поглежда към мъжа, поема дълбоко дъх и идва на себе си. Това е краят, знае го. Взема телефона и набира цифрите от визитната картичка.

Свързахте се със специален агент Джейн Маккой...

Изчаква сигнала и започва да чете от листа хартия:

„Джейн Маккой, Алисън Пагоне е. Искам да знаете, че няма да ви позволя да ме използвате. Няма да ви позволя да отнемете и последното зрънце достойнство от семейството ми. Разкрили сте ме. За мен всичко свърши.

Ако имате капка приличие, няма да лишите дъщеря ми и от двамата ѝ родители. Искам да знаете, че не може така да си играете с живота на хората. Няма да ви позволя да ме настроите срещу семейството ми. Планът ви не проработи. Ще трябва да го приемете“.

Тя затваря и поглежда мъжа, който седи насреща, с насочен към нея револвер. Мрачен е във всяко едно отношение — арабин с мастиленочерна коса, тъмни очи, заплашителна усмивка.

— Отлично — казва мъжът, — страхотни театрални умения.

— Казахте, че ще си тръгнете — казва Алисън. — Направих, каквото искахте.

Мъжът става, но все още е насочил оръжието си към Алисън.

— Моля, станете — казва той.

Час по-късно. Рам Харун поглежда часовника си. Минава 11:45 през нощта. Поглежда Алисън Пагоне, която лежи безжизнена във ваната. Оглежда се наоколо. Няма желание да се връща в банята, да стъпва по плочките и затова поглежда от мястото, на което е застанал, към спалнята. Всичко изглежда съвсем чисто. Нищо не е пипнато. Няма съмнение, че става въпрос за самоубийство.

Отива в кабинета и отваря сака си. Статуетката — по-скоро трофей — е загъната в найлон. Остава я на бюрото близо до компютъра, както е в найлона, все още покрита с пръст от задния двор на магазина за хранителни продукти, зад който беше заровена.

Идеално. По-добре от предсмъртно писмо, в което се признава за виновна. Това е доказателството, трофеят, използван за убийството на Сам Дилън през февруари.

Минава през къщата, като внимава да не промени нещо. Ако лампата е запалена, нека остане така; не бива да променя нищо. Ако властите успеях да установят часа на смъртта и някой забележеше угасването на лампата след това, щяха да възникнат подозрения.

Слиза по стълбите към мазето. Беше влязъл оттам през прозореца, сега излиза и скача на перваза. Намества прозореца, сякаш никога не е бил там. Минава през задния двор, прескача оградата и се

оказва в двора на съседите. Отива до колата си и я подкарва, без да пуска фаровете.

Поглежда часовника си. Точно две минути остават до полунощ, до сряда. Чуди се кога ще я открият. По някое време сутринта, защото ще започне процесът, а тя няма да се появи. Някой ще изтича до вратата ѝ. Вероятно агентът, на когото Алисън се обади — Маккой, ще се паникьоса.

Вдига мобилния си, натиска едно копче.

— Готово — казва той и затваря.

Сега трябва да се прибере. Изпитите му започват след няколко седмици, а той е изостанал.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПОНЕДЕЛНИК, 10 МАЙ

Рам Харун вече бе тичал днес и не му се искаше отново да облича екипа и да излиза в единайсет вечерта. С изненада установи, че не е единствен, имаше още няколко ентузиаста, които тичаха на свежия въздух. Около парка близо до университета криволичи пътечка, дълга около километър и половина, която тръгва от няколко пейчици и каменна чешма и свършва отново там.

Един от бегачите коленичи до чешмата да си завърже обувката. Рам едва го различава в тъмното, но няма място за съмнение. Бегачът се изправя, протяга се, после тръгва надолу по пътеката, вероятно за още една обиколка.

Непосредствено до пътеката, на тревата лежи плик. Рам не тръгва веднага към него — при положение че наоколо няма други хора, е безсмислено да действа прибързано. След кратко протягане, той се отправя към чешмата и отпива от ледената вода. Навежда се уж да завърже обувката си и пхва плика в джоба на клина си.

Трийсет минути по-късно е в студентското общежитие. Студентските общежития май не са най-разумният избор, защото според американските закони те могат свободно да бъдат обискирани с основаниято, че студентите нямат право да очакват уединение в сграда, осигурена от правителството. Но в крайна сметка има логика. Първо, защото няма пари за по-хубаво място в града, и второ, защото не иска да изпъква. Не иска нищо извън нормалното. Освен това няма какво да намерят в стаята му.

С изключение на този плик. Той го отваря и чете:

Съжаляваме за краткия срок. Имаме сериозна пробойна. ФБР я притиска за информация относно операция „Обществено доверие“. Искат да им даде информация, която тя не е склонна да предостави. Тя е силна жена, но се размеква, когато стане въпрос за

семейството й. На ръба е. Няма нужда от много подробности. От ФБР са я притиснали в ъгъла. Мисля, че тя самата разсъждава върху това. Убеден съм, че е готова на всичко, за да защити семейството си, но не можем да предполагаме, че ще ни спести грижите, като сложи край на живота си.

Направи го във вторник вечерта. От ФБР ще я потърсят в сряда. **ТРЯБВА ДА СТАНЕ ВЪВ ВТОРНИК ВЕЧЕРТА.** Приложил съм сценарий. Трябва да се обади на тези два телефона. На теб оставям да прецениш дали ще можеш да я накараш. Решението е твое. Ако успееш да я накараш да сътрудничи, ще убедиш целия свят, че тя сама го е сторила. Според мен доброволно ще направи тези обаждания, защото така или иначе ще иска да каже тези неща. На теб разчитам.

Предполагам, сега трофеят е у теб. Може би е добре да го оставиш в къщата й. Така хората ще разберат, че е виновна.

Това си беше твоя идея, не моя. Все още смятам, че е рисковано, но ако настояваш да го направиш — сега е моментът.

Трябва да те предупредя, дори при най-малкия знак, че нещата не вървят в наша полза, НИЕ трябва да се оттеглим.

Рам Харун препрочита бележката, после поглежда другия лист хартия. На него пише какво трябва да каже Алисън Пагоне. Първото обаждане ще бъде до Матео, бившия й съпруг. *Не казвай нищо на ФБР.*

Второто обаждане ще бъде до агент от ФБР на име Джейн Маккой. Харун не знае всички подробности, но може да се досети от написаното: *Планът ви не проработи. Ще трябва да го приемете.* Макар и без контекст, Харун разбира всичко. ФБР се опитват да накарат бившия съпруг да проговори, за да спаси бившата си жена, а бившата жена, като отнема живота си, отнема и предимството на ФБР.

Отлично. По-добре от предсмъртно писмо, особено обаждането до агент Маккой, с което я обвинява, че я притиска и е логично

обяснение защо Алисън Пагоне е избрала да отнеме живота си.

Да. Това е идеално за финал. Последното парченце от един труден пъзел. То трябва да е част от този план.

И той не се съмнява, че ще успее да убеди Алисън Пагоне да сътрудничи.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО НЕДЕЛЯ, 9 МАЙ

„Не познавам човек като теб“, каза ѝ той и тя искаше да му каже същото. Мина зад нея, сложи ръката си на шията ѝ и бавно прокара другата по тялото ѝ, погали я по корема. Усети хлад, приятен хлад и го остави да разкопчае блузата ѝ, да докосне с устни врата ѝ, да сложи ръце върху гърдите ѝ.

„Има неща, които не знаеш, Алисън“ — каза ѝ по-късно.

И Погледът. Решаващият момент на онзи коктейл, дни преди смъртта му. Изражението на неприкрито желание, насочено към нея, мечтанието за неща, които не могат да се изрекат, а той стои сред гостите, без да може да откъсне поглед от нея...

— Мамка му — казва Алисън и поглежда към ръката си. Счупила е чашата с вино. Оглежда парчетата, преди да забележи двата къса, забили се в дланта ѝ. Пронизва я болка, докато ги вади, не може да погледне, трепва и изругава. Тръгва към мивката с дланта нагоре и пуска студената вода върху ръката си. Кръвта е навсякъде: има кръв по пижамата ѝ, по пода, но единственото, което успява да направи, е да навие кърпа около ръката си. После изгубва равновесие и пада на пода.

— Стегни се, Алисън — промърморва. Сяда, опира глава на шкафа под мивката и задържа дъха си.

Дай ми Сам още веднъж. Отречи всяка логика, законите на природата и ми го върни само още веднъж.

Чува будилника на горния етаж, който се настройва автоматично, а тя забравя да го дезактивира вече втори пореден ден. Такъв е умът ѝ напоследък: изключително остър и концентриран върху най-дребните подробности от делото, но разсеян за много от ежедневните неща.

Не спеше, за последните два дни ѝ се събираха четири часа сън. В кухнята беше от полунощ, прегръщаше чашата вино и гледаше празния заден двор. Гледаше как избледнява небето, гледаше как първите лъчи на деня се пръсват из двора и беше бясна, защото всичко около нея беше толкова непринудено.

Исправя се на крака и тръгва да излиза. Минава през хола, отваря задната врата, алармата се включва и звукът се слива със звъна на будилника.

Намира аларменото устройство и го дезактивира, започва да ѝ се гади. Излиза навън, не е подготвена за студения въздух, но вдишва дълбоко, обгръща тялото си с ръце и гледа как денят започва.

— Трябва да видиш това — казва тя, — красиво е.

Вероятно той *може* да го види. Вероятно я гледа отгоре и се усмихва с онази негова увереност, намигва ѝ, изпраща ѝ въздушна целувка. Беше религиозна, но преди време. Мат не си падаше по църквата и тя също престана да ходи. Усеща, че е лицемерно, но установява, че се моли:

Нека чуя гласа ти, поне веднъж.
Каж ми, че ми прощаваш.
Каж ми, че ме обичаш.

Днес е денят на майката, празник, който тази година семейство Пагоне няма да прекара заедно. Причините са очевидни: не може и да става въпрос семейството да се събере в тази къща. Тя е като затвор: и буквално и преносно; нито пък има някаква логична причина да се празнува каквото и да било днес.

И двете оправдания са добри, но истината е, че Алисън не може да събере сили за това.

След малко забелязва, че магазинът не е толкова пълен, както по принцип в неделя. Преди скорошния обрат на събитията Алисън често посещаваше деликатесния магазин, не заради уникалността му, а защото беше единственият магазин в тази част на града, в който намираше някои от екзотичните подправки, които често ползваше. Познаваха я, защото пазаруваше често и купуваше прясна храна, но откакто я арестуваха, беше забелязала неудобството, което изпитваха абсолютно всички нейни познати. Обърнатите погледи, неловкото мълчание, дори се стигна дотам, че тя ги отбягваше толкова, колкото и те нея. И така, сега пазарува в една верига магазини, където почти не я познават, което ѝ дава относителна свобода.

Много относителна. Не трябва да се отдалечава на повече от десет километра от дома си по което и да е време на деня, такова е споразумението. Миналата седмица ѝ трябваше разрешително, за да си смени гумата на колата.

Носи малка кошница и слага няколко зеленчука вътре. По принцип яде месо, някога го обичаше, но напоследък идеята ѝ се струваше иронична. Минава покрай пекарната, месарницата и се отправя към аптеката. На ъгъла има малко кафене, опит на веригата магазини да е в крак с времето. Заварва Лари Еванс да чете вестника на малка масичка. Той я поглежда над очилата и ѝ се усмихва. Усмивката не е щастлива, радостна, а по-скоро иска да я сгрее. Не много хора ѝ се усмихват напоследък.

— Как се справяш? — пита той.

Тя оставя покупките и сядва срещу него.

— Ами как ти изглеждам? Справям ли се?

Той оставя вестника.

— Честно ли?

Тя въздъхва.

— Не ме лъжи, Лари, ти си единственият, на когото мога да се доверя.

— Изглеждаш изморена. Спиш ли въобще?

Не е много общителен, но е честен; пропуска някои прилагателни. Алисън беше събрала сили да се погледне в огледалото и беше видяла пораженията.

Лари отмята косата си. Той е светлорус, има сурово, набраздено лице. Добре сложен е, не е атлет, но се поддържа във форма. Днес не се е бръснал; космите по лицето му са по-тъмни от тези на главата му. Сигурно при други обстоятелства би ѝ се сторил привлекателен — при много, много различни обстоятелства.

Отпива от кафето си, вкува парата му с език. Има дъх на някакви ядки: канела и лешник, предполага тя, после поглежда към малката черна дъска до тезгяха, където кафето на деня се вписва с цветен тебешир: *Cinn-ful Walnut*^[1]. Хитро.

— Приличаш на някой, който бие отбой — казва той — и това не ми харесва. Не разбирам, Алисън. Просто не те разбирам.

— Какво има за разбиране? Ще ме осъдят — отвръща очи. Гледа другите купувачи, завижда им за безгрижния живот. Един служител

пробутва на купувачите пуешки наденички, набодени на клечки за зъби. На следващата редица има около десет вида арабски специалитети, които се предлагат с чипс. Децата висят по количките, жените със сериозен вид минават покрай щандовете, но не знаят какво е наистина сериозно. Би разменила мястото си с всяка една от тях.

— Не е нужно да...

— О, не отричай Лари. Моля те — добавя тя, вече по-меко.

Протяга се към нея, но после се отдръпва:

— Какво се е случило с ръката ти?

Алисън повдига дясната си длан, обвита с марля.

— Загубих битката с една чаша за вино.

Лари надниква в очите ѝ.

— Сигурна ли си, че си добре?

Тя кимва.

— Ще се оправя, стига да не ме убеждаваш, че ще спечеля делото.

Лари отдръпва поглед и въздъхва с досада.

— Показа ли на адвоката си какво намерих? — пита той. — Въобще помисли ли за всичките неща, които намерих? Види ли съдията това, ще те оправдаят...

— Виж — Алисън отдръпва стола си от масата и вдига ръце. — Виж, Лари, няма да споря с теб. Ясно?

Лари я наблюдава. Тя едва ли може да си представи как изглежда. За малко не катастрофира на път за магазина. Очите ѝ са уморени от безсъние и тревога, стомахът ѝ е свит на топка — повече от двайсет и четири часа не е виждал храна.

— Моля те, не ми казвай, че нещата са розови — казва тя. — Къщата на Сам е пълна с мои отпечатыци и имат проклетото алиби. Освен това ме хванаха предишния ден как се промъквам в офиса му като някой побъркан маниак...

Погледът на Лари омеква и тя спира.

— Както се държа и сега — казва тя, — съжалявам.

— Няма нищо. — Лари се опитва да я подкрепя. Поначало пише биографии, а сега е журналист, решен да докаже, че Алисън не е убила Сам Дилън. Винаги си го е бивало. Опитваше се да помогне на защитата на Алисън, показваше непоколебима вяра в нея, опитваше се да се пребори с гнева си, че тя отказва да ползва помощта му.

— Ти се опита да ми помогнеш, Лари, зная. Надявам се, че съм ти дала достатъчно материал.

— Страхотна си.

— Не зная дали съм страхотна, но... — тя прокарва ръце през лицето си — за книгата, която пишеш, Лари. Моля те да внимаваш със семейството ми. Затова дойдох да те помоля.

Усмивката на Лари замръзва, както и изражението му.

— Искаш да мълча за това, което зная?

— Лари, книгата ти така или иначе ще се продаде. „Историята на Алисън Пагоне, така както я е разказала на Лари Еванс“. Ще ги разбиеш. Просто се придържай към същественото. Не са ти нужни сензационните моменти.

— И? — разперва ръце той. — Искаш да зарежа това, което зная.

— Нищо не знаеш, Лари.

Лари Еванс се намества в стола и насочва пръст към масата.

— Зная, че не ти си убила Сам Дилън — казва той.

— Престани да го повтаряш. Не си сигурен.

— Тогава го *вярвам*. И смятам, че прикриваш някого.

Алисън се оглежда безпомощно. Осъзнава, че няма предимство.

— Какво се е случило? — пита той. — Къде отиде борецът в теб? Защо изведнъж се отказваш? Какво се е случило след последния път, когато говорихме, че сега си толкова примирена и искаш да отстъпиш?

Тя го поглежда в очите за кратко. Предизвиква я, но тя няма да му каже.

— Обещай ми да си справедлив със семейството ми — разбира, че от гледна точка на Лари тя не е в позиция да се пазари. Алисън става, спира за миг да си върне равновесието, взема кошницата със зеленчуците, поглежда ги сякаш са опасен материал и ги изпуска.

— Кажи ми какво стана — умолява я Лари. — Нещо се е случило. Виждам го. Нови доказателства ли има, или нещо друго?

— Нещо друго — казва тя. — Виж, благодаря за всичко, за това, че си тук.

Лари взема ръката ѝ:

— Алисън, кажи ми, вероятно мога да помогна.

— Не мога да ти кажа — дръпва ръката си тя, — аз... не мога.

Отива си вкъщи, единственото място, където ѝ е разрешено да ходи. Може да се отбие и в химическото чистене, но не работят в

неделя, а тя така или иначе няма какво да взема. Сяда отвън на верандата, гледа градината си, ръждясалата детска площадка, където Джесика някога се люлееше, пързеляше, катереше се с такава енергия и с нескрито удоволствие си спомня радостта, която изпитваше и от най-обикновените занимания на дъщеря си.

Мисли си за Сам Дилън. По-точно за една вечер, в средата на януари тази година. Вечеря, идеята е негова, в малък италиански ресторант, същинска дупка, но с най-невероятните чеснови хлебчета, които е опитвала. Малко помещение с десет маси, червени карирани покривки, аромат на зехтин, колбаси и чеснов сос. Спомня си начина, по който я гледа.

Има неща, които не знаеш, беше й казал той.

Става от верандата и взема телефона от хола. Отпуска се на дивана и набира номера.

— Мат, аз съм.

— Какво става? Как си?

— Ще ти кажа как съм — казва тя. — Вчера имах посещение от ФБР. Ето как съм.

— ФБР? Дошли са...

— Чуй ме, Мат. Просто слушай.

Не бяха свикнали да си говорят така, но това е едно от предимствата да си обвинен в предумишлено убийство, падат ти задръжките.

— В никакъв случай недей да говориш с тях — казва тя. — Ако се опитат да сключат сделка с теб, не се съгласявай. Даже не ги поздравявай. Не ги пускай. Просто спомени петата поправка^[2].

— С мен? — пита Мат — Те ще говорят с мен?

— Искаха да говорят за теб. Искаха да говорят за „Дивалпро“. Остави на мен да се погрижа. Да не си посмял да говориш с тях.

— Али? — Мат Пагоне е останал без дъх — Говори ли с тях? За... онова?

— Не, няма и да говоря. Нито пък ти. Дръж си устата затворена и помни едно, ясно?

— Какво?

— Дъщеря ти има нужда от поне един родител — затваря телефона и въздъхва.

[1] Игра на думи: „sinful“ е грешен, „cinnamon“ е канела. — Бел.прев. ↑

[2] Петата поправка на Конституцията на САЩ гласи, че никой не може да бъде заставян да отговаря за углавно престъпление освен ако не е повдигнато обвинение от страна на съдебни заседатели или Гранд жури, което, от своя страна, се свиква, за да прецени дали има основания за предизвикване на процес. — Бел.ред. ↑

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО СЪБОТА, 8 МАЙ

Алисън е будна, свила се е на кълбо, когато в шест сутринта звъни будилникът. Вероятно е успяла да подремне няколко часа, но има чувството, че въобще не е спала. Не че не е успяла да си почине, но има усещането, че времето от снощи до тази сутрин се е ускорило. В последните няколко седмици сякаш всичко се случва по-бързо. Времето лети точно когато искаш да спре.

Да, беше спала, защото сънува. Говореше със Сам. Бяха в леглото му и Алисън му казваше: *Представяш ли си, те си мислят, че съм те убила?*

Протяга се, замисля се дали да не потича, но вместо това решава да пие кафе. Тя го прави по свой начин със стара кафеварка, която купи преди година и която ѝ напомня за кафето в Тоскана. Преди с нетърпение чакаше да се свари кафето, да започне денят ѝ. Напоследък няма какво да очаква. Изпива кафето, слуша класическа музика и по-късно влиза в Интернет. Понякога даже чете нещата, които пишат за нея. Понякога отива на сайта, посветен на нейното дело, *freeallison.com*, не заради подкрепата — нямат основание да мислят, че е невинна, просто се възползват от медийното събитие — а от чисто любопитство. По-скоро от безделие.

Смятаха да пътуват до Италия — Сам и Алисън. Да си направят екскурзия през пролетта, преди туристическия сезон, в по-малко посещавани места като Поджи дел Сасо и Гайоле в Кианти. Вече беше планирала всичко, беше запазила романтични стаи в обновени замъци с веранда, където можеха да седят на вино и сирене и да гледат как слънцето залязва над невероятната природа.

— О, Боже — изтрива влагата от бузите си. — *Мамка му.* Кафеварката беше свирила твърде дълго. Маха я от печката, изгаря се от дръжката, разлива по пода кафето, което така или иначе вече беше загоряло. Взема кафеварката и я запраща към хладилника, счупва капака ѝ.

Простенва гласно, от нея се изтръгва дълбок, гърлен звук и покрива лице с ръцете си. Замаяна е, но не иска да промени усещането, не иска да отвори очи.

— Мислят, че съм те убила — казва му тя и всъщност се смее, изпуска нервното напрежение. — Те всъщност мислят, че съм те убила.

Девет сутринта минава, на вратата се звъни. Не е взела душ, даже още не си е измила зъбите, но въобще не ѝ пука как изглежда. Отива до вратата и поглежда през шпионката. Вижда жена, привлекателна жена с дребно лице, изразителни кафяви очи, подстригана тъмна коса. Жена, която показва значката си на Алисън.

— Аз съм специален агент Джейн Маккой — казва жената — от ФБР.

— Какво искате? — вика Алисън, а сърцето ѝ ще изскочи.

— Минутка от времето ви, моля.

— Какво общо има ФБР с мен?

— Пуснете ме и ще ви кажа.

Алисън поема дъх, отваря вратата.

— Какво искате?

— Може ли да вляза?

Алисън въвежда федералния агент в кабинета. Тя сяда на диванчето. Спомня си как веднъж, когато наруши вечерния си час, точно на това диванче баща ѝ я разпитва къде е била предишната вечер, а тя я бе прекарала с Мат Пагоне.

Родителите ѝ не одобряваха Мат. Тя прибързано ги обвини в расизъм — мускулесто латино момче влиза в дома на бели хора от средната класа и излиза с по-младо бяло момиче. Майка ѝ казваше, че било въпрос на възраст — Мат беше първи курс в университета, начинаещ защитник в отбора, а Алисън — втори курс в гимназията. Година по-рано, в първи курс тя беше хлътнала по Мат — голям и много популярен играч. Той я беше забелязал на някакво парти след състезание една събота вечер, парти, на което Алисън определено не трябваше да ходи, но на което бяха много от приятелите ѝ. Децата, както от общообразователното училище, така и от католическото в северозападната част на града посещаваха всички футболни мачове в университета, който беше само на няколко километра и успяваха да се доберат до купоните след това — особено по-хубавките ученички.

Да, някога тя беше хубава, но отдавна беше престанала да вярва в това.

Толкова си красива, беше й казал Сам, *че дъхът ми спира*.

Агентът от ФБР седи срещу Алисън на дивана с кожена облегалка. Дребничка е, с мека, кестенява, късо подстригана коса, малко, изваяно лице с големи невинни очи на кошута. Не може да не я хареса човек, мисли си Алисън, независимо от обстоятелствата. Това вероятно е преимущество в работата ѝ.

— Можем да си помогнем една на друга — казва агентът на Алисън.

— Преди да ми кажете как смятате да ми *помагате* — започва Алисън, — защо не ми обясните какво правите тук?

— Е, г-жо Пагоне... или сега сте г-ца Куинси?

Алисън прехапва устна.

— Сега ли е моментът, в който ми показвате, че знаете всичко за мен? — пита тя. — Не ми се ще да ви разбивам илюзиите, агент какви-беше-името, но вие не сте първата, която се пробва с този номер. И ако не сте забелязали, напоследък животът ми не е голяма тайна.

Маккой се усмихва на Алисън.

— Маккой. Казвам се Джейн Маккой. Чували сте за операция „Обществено доверие“. Аз съм един от агентите по разследването.

— Добре — казва Алисън. — Благодаря. Сега, моля да ми кажете как възнамерявате да ми „помогнете“.

— Мисля, че знаете, госпожо.

Алисън не отговаря. Мисли какво би я посъветвал адвокатът ѝ и то е точно това.

— Следя процеса ви — казва Маккой. — Знаете голяма част от нещата, които ние знаем, честно казано.

— Сигурна съм, че не знам колкото федералното правителство.

Маккой поглежда Алисън за момент. Навежда се напред и подпира лакти на коленете си.

— Мисля, че знаете *повече* — казва Маккой.

Алисън поглежда встрани.

— Имате пет минути. Може да ме баламосвате през това време или направо да пристъпите към същината.

— Много добре — Маккой пляска с ръце. — Нямате голям избор, г-жо Пагоне. От това, което виждам, ще загубите делото. Може

и да ви се размине смъртното наказание, не знам, но можете да си помогнете. Аз мога да ви помогна. Да намаля годините по присъдата ви. Да помогна да сте близо до дома, за да може да идва дъщеря ви, но първо вие трябва да ми помогнете.

Алисън замръзва.

Искаш Мат.

— Трябва да предадете съпруга си — казва накрая Маккой.

Алисън преброява до десет, преди да отговори.

— Бивш съпруг.

Маккой разтваря ръце.

— Именно.

— Махай се.

— И на него ще му помогнете също, г-жо Пагоне. Мат е бил. Той е давал парите на сенаторите. Зная.

— Мат даже не представляваше „Фланагън-Макс“. Не и по онова време.

— Не по документи — съгласява се Маккой. — Знаем, че е лобирал за Алианса за достъпно здравно обслужване^[1]. Все тая.

Алисън си играе с ръцете, дълбоко поема въздух.

— Оли Стрикланд — казва Маккой, — не се правете, че не знаете.

— Това е нелепо.

— Ще накараме Оли да пропее, Алисън. Навреме. Все още не сме, но някой винаги поддава и обикновено това е този, който има най-малко да губи. Онези с кал по обувките винаги падат последни и падат най-далеч.

— Махайте се, агент Маккой.

— Зная, че знаете — не отстъпва Маккой. — Мисля, че и Сам Дилън е знаел. Мисля, че Сам Дилън е разбрал с какво се занимават „Фланагън-Макс“, че спонсорира неправителствена организация, за да придвижат узаконяването на техните лекарства. Не става въпрос само за лобирание. Става въпрос за подкупване на законодатели — това е незаконното. Частта, с която се е занимавал бившият ви съпруг.

— Не можете да го докажете.

— Не, все още не, но ще успея.

Алисън става.

— Отговорът ми е „не“.

Маккой също става.

— Вашият бивш съпруг ще се съгласи.

Брадичката на Алисън се повдига, тя се вглежда в очите на Маккой.

— Какво означава това?

Пусни 311, ако Мат пропее.

Маккой гледа самоуверено, сякаш се радва, че топката е в нея.

— Означава, че ще отида при Мат — казва тя. — Ще му предложи сделка. Ще накарам областния прокурор да ви спести смъртното наказание, ако той ми даде нужната информация — тя вдига ръка, за да прекъсне Алисън. — Може да сте разведени, но той не е чудовище. Ще бъде повече от щастлив да признае участието си, ако това значи спестяване смъртната присъда на майката на дъщеря му.

— Не можете да го направите — казва Алисън. — Не можете. Това трябва да е част от обжалването.

— Хайде, г-жо Пагоне, някога сте били обществен защитник — вдига рамене Маккой — Ще накарам прокурора да се позове на 311. Няма да има нужда от обжалване, просто ще каже на съда, че вече не иска смъртно наказание. Има пълна свобода на действие. Ще даде дума на съпруга ви — съжалявам, бившия ви съпруг — и съм сигурна, че Мат ще пропее като канарче.

Алисън се оглежда из стаята, размахва ръце и плясва бедрата си.

Нищо за Мат.

— Нямате никакви доказателства срещу Мат, иначе нямаше да сте тук.

Маккой въздъхва.

— Нямам достатъчно да го задържим — отстъпва тя — и то само защото Сам Дилън е мъртъв. Така че, предполагам, Мат трябва да ви почерпи заради това. Подкупил е няколко сенатори, а вие убихте единствения човек, който можеше да го докаже. Много добра сделка му предлагаме. Вие сте убили единствения, който можеше да го притисне, а той може да ви спаси кожата сега.

Алисън сядна на дивана.

— Как може да постъпвате така с хората?

— Как мога да постъпвам така с хората, които убиват и подкупват политици? Ами, честно казано, не е толкова трудно — тя отново пляска с ръце. — Ще ви дам няколко дни да размислите.

Делото ви е прекъснато до сряда, нали? Какво ще кажете за сряда вечер — пита тя, сякаш насрочва вечеря. — Добре. Сряда. Ще дойда след заседанието, но ви казвам, Алисън: не си мислете, че можете да ме баламосвате, защото не сте толкова умна, колкото изглеждате. Мат ще приеме, без значение дали го искате, или не.

Маккой си взема чантата и кимва на Алисън.

— Имам дъщеря — казва Алисън — тя е на път да загуби майка си.

Маккой се успокоява. Алисън си представя мислите на агента.

Престъпниците винаги постъпват така. Крадат, мамят, обират, осакатяват и убиват, но щом ръката на правосъдието ги сграбчи за вратовете, започват да молят за милост.

— Сряда вечер — повтаря Маккой на излизане.

[1] В оригинала МААНС — Midwestern Alliance for Affordable Health Care. — Бел.ред. ↑

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПЕТЪК, 7 МАЙ

— Едва снощи са разбрали — казва специален агент Оуен Харик.

Пъха парченце канелена дъвка в устата си и предлага на Маккой.

Тя отказва дъвката и отпива от млечния шейк. Навсякъде около сградата на федералните в центъра има ресторанти за бързо хранене, неустойимо изкушение за Джейн. Харик е маниак на тема здравословно хранене, но също така ѝ е подчинен. Изборът на ресторанти, когато работят до късно — а това е през по-голяма част от времето — е една от малкото области, в които Джейн Маккой показва старшинството си. Харик се е спрял на пилешки сандвич и салата. Джейн, понеже започва нещо като диета, пропуска предястията и си взема само голям шоколадов млечен шейк.

Харик взема дистанционното и го насочва към видеото в ъгъла на конферентната зала.

— Готова?

Маккой изпива последната глътка от шейка си и шумно сръбва през сламката. Харик я поглежда изумено.

— Спокойно — казва тя. — Изядох си вечерята, дайте ми да си гледам филмчето сега.

— Вечеря — смърря я той — две лъжички сладолед с мляко — насочва дистанционното към телевизора. — Светлина, камера... действие.

Картината е сипкава, черно-бяла и нищо чудно. От Бюрото винаги са насочвали вниманието си по-скоро към дискретността, отколкото към качеството при наблюдателната техника. Ако искате камера с увеличителна оптика, която да се събира в джоба ви и да улавя мигане на око от един километър, няма проблем. Но ако искате картина, която да е равностойна по качество на лятна ваканция, записана от дядо, обадете се на „Мирамакс“, не на федералните.

— Хранителен магазин „Кънтрисайд“ — казва Маккой — ъгъла на „Риордан“ и коя беше другата?

— „Епъл“ — казва Харик. — „Риордан“ и „Епъл“.

Часовникът в ъгъла на екрана показва, че записът е направен миналата нощ, малко преди полунощ. Вижда се кола, която паркира до банката срещу магазина. От колата излиза човек, отива до багажника, после тръгва към магазина, носи спортен сак. Човекът излиза от обхвата на камерата и изчезва зад магазина.

Маккой въздиша нервно.

Оуен Харик превърта доста от празното място. Джейн гледа как в ъгъла на екрана летят първо секундите, после минутите.

— Ето — казва Харик, и пуска записа. Вижда се мъжът, който излиза иззад магазина, носи сака и бързо върви към колата си. — Това е. Забави се не повече от петнайсет минути.

Джейн гледа празния екран и усеща как адреналинът ѝ се покачва. Нервно потрива ръце.

— Добре — промърморва тя и подхвърля празната кутия от шейка в коша.

— Отивам да говоря с Алисън Пагоне — казва тя. — Утре сутринта. Приятна, ранна съботно сутрешна срещичка.

— Мислиш, че е в опасност?

Маккой вдига рамене. Повече няма да прави предположения на тази тема.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ЧЕТВЪРТЪК, 6 МАЙ

Кънтрисайд. Епъл. Риордан. Жълто.

Хранителен магазин „Кънтрисайд“. Ъгълът на „Епъл“ и „Риордан“. Задният вход за доставки. Жълт кол.

Рам Харун е чувал за тази верига хранителни магазини в Средния запад, знае и „Риордан Авеню“, но не е чувал за „Епъл Стрийт“. Трябва да спре и да попита за посоката. Би предпочел да не говори с никого, но няма друг избор. „Риордан Авеню“ се простира от езерото до предградията. „Епъл Стрийт“ можеше да я пресича навсякъде. Вероятно магазинът е близо до къщата на Алисън Пагоне, но няма как да знае. Хрумна му да влезе в Интернет и да провери местоположението на всички магазини от веригата, даже да ползва MapQuest, но това оставя следи. Би било немарливо. Дори няма хартийка с информацията, всичко е запомнил.

„Кънтрисайд“. „Епъл“. „Риордан“. Жълто.

Но сега, след като е избегнал следите на хартията, е принуден да пита продавача в магазина. Не звучи добре, особено след като се оказва, че е само на няколко пресечки от целта си.

Най-накрая я намира. Има малка банка от другата страна на улицата. Решава да паркира на празното място, така че да вижда магазина. Гаси светлините. Паркингът е празен, единайсет и половина е и се предполага, че отдавна е затворено.

След пет минути отваря багажника и излиза от колата. Вътре в спортния му сак има малка лопата и две найлонови пликчета за фризер. Слага си кафяви градински ръкавици.

Вход за доставки. Жълто.

Харун отива до задния вход, както е уговорката. Големи двойни врати, метална товарна площадка, която стига до нивото на задната врата. Задната част на сградата е просторна и добре осветена — при други обстоятелства и двете биха му харесали. Стара телена ограда, опъната между няколко кола опасва границите на имота.

Един от тях, недалеч от рампата, е боядисан в жълто.

Отива до мястото и опипва с ръце безрезултатно. Леко забива лопатата в пръстта и внимателно копае, докато удря на нещо твърдо. После се усмихва.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПЕТЪК, 5 МАЙ

Рам Харун седи на бара на крайпътния ресторант и върти чашата кафе в чинийката. Хвърля поглед към часовника си, вижда, че е точно осем. Вече повечето семейства с деца са си тръгнали. В сепаретата има няколко двойки, повечето са възрастни, има и едни тийнейджъри.

Той става и тръгва към мъжката тоалетна. По-голяма е, отколкото очаква. Има два писоара, две помещения с червени врати, едното от които е заето. Вижда спортни обувки. Обикновено човек очаква да види смъкнат панталон до глезените, ако някой седи на тоалетната чиния. Това означава, че неговият човек е добър, но не чак толкова.

Мъжката тоалетна, мисли си той. От всички възможни места.

Харун влиза зад съседната врата, смъква седалката на тоалетната и сяда. Вероятно няма смисъл да си смъква панталона. Изглежда малко странно, всъщност, предвид близките му отношения със съседа.

От другата тоалетна се чува размотаването на хартия. Миг по-късно по пода към него се приплъзва лист хартия. Взема го и чете:

Хранителен магазин „Кънтрисайд“. Ъгъла на „Епъл Драйв“ и „Риордан“. Отзад. Входът за доставки. Ще видиш жълт кол в оградата. Погледни точно там. Не можеш да задържиш тази бележка, така че си я препиши.

Рам не си записва; запомня го.

Хранителен магазин „Кънтрисайд“. „Епъл“ и „Риордан“. Жълт кол отзад. Кънтрисайд. Епъл. Риордан. Жълто.

Рам взема бележката, написва с химикал една-единствена дума и я пъха обратно.

Кога?

Отговорът идва след по-малко от минута.

Вземи го сега. Трябва да стане скоро. Чакай да ти се обадя.

Рам Харун се изправя и пуска водата. Връща се на бара на ресторанта, където го очаква вечерята му. Вторачва се в салатата, която са му сервирали.

Кънтрисайд. Епъл. Риордан. Жълто. Повтаря отново и отново думите наум, без да обръща внимание на хората, които излизат от ресторанта.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ВТОРНИК, 4 МАЙ

Това не трябва да се случва.

— Това не трябва да се случва — казва Алисън и маха пръста от устата си. Сега ноктите ѝ не приличат на нищо. Никога не беше поддържала маникюр, особено откакто започна да пише, но сега ноктите ѝ бяха съвсем изгризани. — Седя тук цял ден, слушам стратегията на адвокатата си и през цялото време си мисля, че „това не трябва да се случва“.

Мат Пагоне оставя куфарчето си в хола. След като я взе от кантората на адвокатата, я закара там, където някога беше и неговото „вкъщи“.

Алисън гледа как бившият ѝ съпруг изчезва в кухнята.

Какво имаш предвид?

Какво искаш да кажеш с „това не трябва да се случва“?

Мат се връща с две чаши вино, налети от вече отворена бутилка.

— Пий — казва той. — Все още ли те боли главата?

Тя взема чашата.

— Само когато мисля. Обади ли се на Джесика?

— Тя учи, Али. Знаеш, че има изпит. Просто си е изключила телефона. Добре е.

— Трябваше да свидетелства на дело за убийство срещу собствената ѝ майка. Едва ли е добре.

Напоследък не вижда често Мат в истинската му светлина. Играе ролята на предан и подкрепящ, кара я до съда и я връща обратно, но това е за пред хората. Отблизо, без маска, изглежда уморен. Тревогата и съжалението са хвърлили сянка върху лицето му. Кариерата му е разбита на пух и прах, репутацията му вероятно се е изпарила. Той е щастливец, но сигурно не го осъзнава. Никога не би могъл.

— Това, което исках да кажа — изрече тя най-сетне, — е, че трябваше да се признае за виновна. Трябваше да спестя свидетелстването на Джесика.

— Да се признаеш за виновна означава да се откажеш — казва Мат, — а това не е в твой стил и няма да се отрази добре на Джесика. Тя смята, че ти си невинна, Али.

— Тя смята, че съм невинна. Чудесно — Алисън разтрива лице.

— Това е добре, не мислиш ли? Според теб по-добре ли е да смята, че ти си убила Сам?

— Мат — Алисън го поглежда право в очите. — Тя не може да мисли, че съм невинна, а така или иначе ще се обвинява, когато ме осъдят.

— Но те няма да те...

— Ще го направят. Ще ме осъдят и ти го знаеш. Джесика трябва да разбере, че са ме осъдили, защото съм виновна, не заради нея. Трябва да вярва, че съм виновна.

Мат разтваря ръце, виното в чашата подскача и почти се разлива на килима.

— Искаш да ѝ кажа, че си виновна? Искаш да ѝ кажа, че си признала пред мен?

— Да, точно това искам.

— Няма да стане, Алисън. Това няма да е достатъчно.

— Кажй ѝ, че съм използвала трофея, за да го убия.

— Ах — изсумтява Мат.

Полицията почти от самото начало смята, че инструментът, с който е нанесен смъртоносният удар на Сам Дилън, е наградата, дадена му преди две години за отличие в лобирането от Асоциацията на производителите в Средния запад. Видяха мястото на полицата над камината на Сам, където бе стояла през последните две години — отпечатък, ограден от прах. Бързо бяха научили, че наградата има солидна мраморна основа, с която може да се нанесе добър удар. Върху нея от злато беше направена миниатюрна версия на стара индустриална машина със зъбни колела и верига. От други такива награди, раздавани от асоциацията, полицията успя да прецени, че трофеят е достатъчно тежък да се използва като оръжие. Покушение със статуетка.

Всеки, който следеше събитията по случая във вестниците, по телевизията и в Интернет, знаеше за трофея, предмет, който въпреки трескавото дирене от страна на полицията засега липсваше.

— Тя няма да го приеме за доказателство — казва Мат.

— Не — Алисън облизва устни, — предполагам, че няма. — Отива до прозореца, поглежда задния двор и хвърля поглед към съседите. Направиха ограда, висока около метър и трийсет, когато Джесика поотрасна. Веднъж се опита да я прескочи — правеше се на олимпийски шампион, който използва старата техника уестърн рол. Това ѝ донесе пет шева на устната.

— Знаеш ли... — започва Мат.

Тя се обръща към него.

— Няма значение — махва той с ръка — няма значение.

— Не, кажи ми — настоява Алисън.

— Мислех си — Мат отвърща поглед и оглежда безцелно стаята.

— Вероятно има нещо, което ще мога да кажа на Джесика.

— Какво?

Мат отпива от виното си.

— Можеш да ми кажеш къде е оръжието на убийството — казва той, — а аз ще кажа на Джесика, ако опрем дотам.

— Не съм го казвала даже на адвокатата си. Никой не знае.

Но това, според Мат, ще бъде неопровержимо доказателство за Джесика, факт, който никой друг не знае.

— Не сме обвързани като съпрузи — казва Алисън. — Не сме женени. Може да те накарат да го издадеш.

Мат прави физиономия. Прокуратурата вече си е изградила тезата и никой не очаква Матео Пагоне да участва в осъждането на бившата си жена.

— Такова ли е мнението ти за мен? — пита той.

Пак се почва — винаги разчита на самосъжалението, но има логика. Ако не може да се довери на Мат, то на кой друг.

Поема дъх, адреналинът ѝ се покачва, сърцето ѝ бие лудо, спомените от онази нощ нахлуват. Обръща се и слага ръка на прозореца. По-студен е, отколкото очаква.

— Хранителният магазин „Кънтрисайд“ — казва тя — онзи на „Епъл“ и „Риордан“.

— Добре.

— Когато Джес беше на пет — продължава тя — избяга от мен в магазина, търсих я навсякъде, накарах управителя да се обади на полицията.

Вижда отражението на Мат в стъклото. Изглежда заинтересован, слуша внимателно, но тя забелязва как се мръщи. Това само увеличава дистанцията, която винаги е съществувала между тях. Не си спомня тази случка, а вероятно тя никога не му я е разказвала. Той беше в столицата, а това се случи по време на една от законодателните сесии; беше по времето, когато Мат беше законодателен съветник, преди да започне да лобира. Това беше един от безбройните епизоди в живота им, които той беше пропуснал.

Тя връща очи към прозореца.

— Намерих Джесика отзад — продължава тя — беше се мотала из складовете на магазина. Беше слязла по онази товарна площадка, която ползват за доставките и стоеше до оградата. Сочеше кола, който я крепеше, беше жълт. Беше по време на „лимоновия“ ѝ период.

Мат, предполага тя, отново не схваща. Когато Джесика беше много малка, ѝ беше много трудно да произнесе думата „жълто“ и вместо това казваше „лимон“. Даже бананът беше цвят „лимон“. Дори след като поотрасна малко и можеше да казва думата, дълго време продължи да използва фразата...

— Жълто като лимон — казва Мат.

Алисън стиска очи. Точно тези дребни неща винаги са я вълнували много. Изчаква малко, преглъща, после продължава.

— Там го сложих — вдига глава, поглежда към прозореца и с твърд глас казва — все още го има, този кол. Боята малко се е полющила, но все още си е единственият жълт кол. Аз... аз не мога да кажа защо отидох там. Аз... ние не сме спирали там от години. Не смятах, че някой ще го свърже с мен.

Тя поема дълбоко дъх и се обръща към него. Очите му отново побягват.

— Заровила си трофея от Асоциацията на производителите до жълтия кол зад „Кънтрисайд“? — пита Мат. — Онзи на „Епъл“ и „Риордан“?

— Да. Значи, ако ме осъдят, ще го кажеш на Джесика. Но само тогава.

Погледът на Мат шари из стаята, минава навсякъде, но избягва нея. Потъва в мисли, мига бързо, притваря очи.

— Добре. Ако някога се стигне до това, ще ѝ кажа. Аз съм... да хапнем нещо.

Алисън прави крачка към него.

— Ти си единственият, който знае това — казва тя. — Не съм казала дори на адвоката си. Ако излезе... ако някой разбере...

— Алисън — той спира на път за кухнята, но не я поглежда. — На никого няма да кажа — уверява я той.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПОНЕДЕЛНИК, 3 МАЙ

Алисън гледа призрака в огледалото. Иска ѝ се съдията да може да я види такава, каквата беше преди, преди стресът да ѝ нанесе тези поражения. Иска ѝ се да я познава като човек, да познава живота и професията ѝ, да разбере на какво е способна и на какво не.

Но съдия Уилдърбърт няма как да знае тези неща, а и едва ли би искал, фактите по случая са единственото нещо, което има значение за него. Повече от всякога тя разбира колко изкривена може да е информацията. Той никога няма да узнае цялата история. Никой от съдебните заседатели, никой, никога.

Поглежда часовника си, всеки момент очаква Мат да дойде, за да я закара до съда. Телефонът иззвънява. Седем и половина сутринта е, а телефонът звъни.

Излиза от банята и вдига слушалката. Номерът на този, който се обажда, не се изписва, обаждането е от някакъв офис.

— Алисън, Пол Райли се обажда.

Пол Райли е първият адвокат, който Алисън ангажира за делото.

— Как си, Пол?

— Страхотно, Алисън. Следя процеса. Нещата са обещаващи.

— Много мило от твоя страна — Алисън е убедена, че изказването му не е искрено.

— Уликите са косвени — добавя Пол, класическа реплика на адвокат от защитата, — все още нямат оръжието на убийството, нали?

Дъхът ѝ секва. Стиска слушалката, докато я заболя ръката.

— Кое...

— Оръжието на убийството — повтаря Пол. — Не са убедени какво е и, доколкото разбирам, със сигурност не разполагат с него.

— Не, не — едва успява да изрече Алисън, — не разполагат с него.

— Ще им бъде тежко, предполагам. Така не се обвинява в престъпление, без оръжието на убийството, всичко е предположение.

— Надявам се.

— Струва ми се, че те притесних, Алисън. Виж, искам само да ти кажа, че съм с теб.

— Благодаря, Пол. Трябва... вероятно трябва да...

— Трябва да тръгваш. Късмет, Алисън.

Оставя телефона и се подпира на стената, за да не падне. Усеща как лицето ѝ пари и по челото ѝ избива пот.

Оръжието на убийството.

Входната врата се отваря, Мат я вика да слиза.

Разтърсва глава. Добре. Стяга се и слиза по стълбите.

Джейн Маккой седи на последния ред, в левия ъгъл. Носи очила — за първи път от много време насам — и бейзболна шапка. Няма закон, според който трябва да си нагласен, за да отидеш на процес. Не че се крие, но не иска да подчертава присъствието си. Така или иначе никой няма да я забележи. Всички погледи са вперени напред, защото защитата започва процеса в делото „*Народът срещу Алисън Куинси Пагоне*“.

Маккой разпознава някои от репортерите, за които са запазени първите два реда от другата страна — Анди Карас от „*Watch*“ и Каролин Пендри от „*Newscenter Four*“ си разменят записките. Според нея вестникарите могат да се различат от телевизионните медии по външния вид, дрехите и грима; повечето от тях няма да се появяват пред камера.

Мястото на Маккой от лявата страна я поставя в обвинителната част на залата. Ако нещата се тълкуваха като при сватба, тогава тя се падаше приятел на Роджър Огрен, което забавляваше Маккой, защото тя беше всичко друго, но не и това.

Вижда как Алисън Пагоне се навежда над масата на защитата и говори с адвокатата си. Изглежда изумително добре за жена, която е подсъдима. Червената ѝ коса сега е къса, със завити крайчета отзад, има приятна кожа и, мамка му, има хубави дрехи, ушит по поръчка син костюм, бяла блуза и цветен шал. Вероятно се надява седемдесетгодишният съдия да я погледне и да си каже: „*Как може това сладко малко момиченце да е убийца?*“. Може би затова защитата е отказала правото си на съдебни заседатели и е оставила съдията сам да открие този факт.

Новият адвокат на Алисън е Рон Макгефри. Маккой не го беше срещала. Половината от адвокатите в този град я бяха разпитвали, но не и висшестоящите, към които очевидно спадаше той.

Тя забеляза Макгефри, когато Алисън смени Пол Райли. Познаваше Райли. Харесваше го. Бивш федерален прокурор, който навремето ръководеше и кабинета на областния прокурор. Когато Пагоне смени адвокатите, Маккой се разтревожи. Макгефри никога не се беше занимавал с обвинения, а с тези адвокати се работи най-трудно. За Макгефри се носеше слух, че никога не обжалва дело. Това вероятно не е лош маркетингов инструмент, защото всеки защитник на престъпници има нужда от своя легенда.

Рон Макгефри изглежда точно така, докато си проправя път между масите на защитата и обвинението към очуканата дървена катедра — борец, силен мъж. Минал е през мелачката и му личи: широко, обрулено лице, нездрава кожа, дълбоки бръчки на челото. Голям човек е, не е висок, но има силно присъствие, мрачни очи, леко накуцва. Слага тетрадка на катедрата и върти молив в ръце, навежда се. Беше го ранил шрапнел над коляното във Виетнам; беше оцелял след сърдечен удар преди няколко години и беше спрял да пуши — това обяснява защо с такова благоговение държи молива.

— Призовете Уолтър Бенджамин — казва той на съдията.

Маккой наблюдава как свидетелят влиза в залата. Чуди се дали ще я погледне, но той гледа надолу, докато придвижва дългото си тънко тяло между редиците и се опитва да запази достойнство. Заема мястото си, заклева си, записва последното си име. Гони петдесетте, но изглежда по-стар. Изглежда болен, всъщност както и последния път, когато го видя. Слага малки очила на дългия си нос и оправя косата си, кестенява, обрамчена със сиво.

— Отговарям за връзките на фармацевтичната компания „Фланагън-Макс“ с правителството — казва той.

Уолтър Бенджамин е в платен отпуск в момента, но Макгефри със сигурност ще го разнищи. Ще започне обаче от по-далеч — започва с компанията, „Фланагън-Макс“, сериозна международна корпорация, която „открива, развива и продава най-нови лекарства“.

Макгефри го разхожда из различните страни, в които имат офиси и лаборатории, из различните области на медицината, из различните отдели — фармацевтични, хранителни и продукти за болници.

Компанията има милиони долари приходи от цял свят. Май се опитва да изкара „Фланагън-Макс“ студен и безсърдечен корпоративен гигант.

— Да поговорим за отдела, който се занимава с фармацевтичните продукти, сър — предлага Макгефри.

Маккой се раздвижва на мястото си неспокойно. Ще ѝ се това свидетелстване да свърши, а то едва сега започва. Няма нищо интересно тук. „Ф-М“ произвежда лекарства почти за всичко — от мозъчни заболявания до дихателни инфекции и трансплантация на органи, както и за лечение на ХИВ/СПИН.

— Да поговорим за един конкретен продукт, сър — казва Макгефри. Гласът му е настоятелен, но не е така плътен, колкото тя очаква. Компенсира го силата му: всяка дума, изречена от него, отеква в залата.

— Да поговорим за продукта, наречен „Дивалпро“.

Уолтър Бенджамин кима без ентусиазъм, отново намества очилата си и започва да обяснява. „Дивалпро“ е продукт за възрастни с високо кръвно налягане, един от най-успешните продукти на „Фланагън-Макс“, една от техните „дойни крави“. Има само един проблем — проблем, който всички следящи новините познават.

Патентът на „Дивалпро“ е пред изтичане, което означава трудности за „Фланагън-Макс“. Означава подражатели и най-лошото — производни заместители, лекарства със същата активна съставка като „Дивалпро“, но по-евтини, много по-евтини, поради което и по-атрактивни за държавната здравна система, отколкото скъпото марково лекарство.

— Бихте ли обяснили, г-н Бенджамин, какво представлява списъкът на първоначално одобрените лекарства.

Това, разбира се, беше основният проблем. Държавният департамент по обществено подпомагане, който винаги е гледал да намали разходите, въвежда незабавни преференции за по-евтините генерични алтернативи, като внедрява системата на „първичното одобряване“. Всички генерични алтернативи получават първично одобрение от държавната здравна система и това дава право на лекарите да ги предписват. Ако лекарят иска да предпише по-скъпото лекарство, марковото, като „Дивалпро“, той или тя трябва да минат през доста сложна документация, за да получат одобрение. Кое ще предпочете лекарят? Пациентите ще питат за „Дивалпро“ заради

монопола му в миналото и сериозната рекламна кампания чрез директна поща и телевизия, но лекарят ще ги увери, че генеричната алтернатива е същото лекарство. Печалбите на „Фланагън-Макс“ от този продукт ще се сринат.

Тук Уолтър Бенджамин се развихри. Трябваше да се убедят законодателите в седемте щата, които той покриваше, включително и този, за да включат „Дивалпро“ в списъка с първично одобрени лекарства. Ако „Фланагън-Макс“ успееха, щяха да имат равен старт с генеричните и щяха да запазят значителна част от клиентелата си.

— Ние не искахме преференции — набляга Бенджамин — ние просто искахме равни права с останалите. Искахме равен старт.

Така е и няма значение, че държавата ще харчи милиони за едно лекарство, като може да ги похарчи за друго в здравната програма, при положение че алтернативата е точно толкова ефективна.

— И, г-н Бенджамин, в ролята си на директор, вие лично ли отидохте до столицата на щата да обжалвате случая?

— Не.

— А кой отиде?

— Възложихме задачата на „Дилън и Бекър“.

— И на кого по-точно от тази компания?

— На Сам Дилън.

— Сам Дилън? Убитият в този случай?

— Да.

— Защо на Сам Дилън?

Маккой изучава лицето на свидетеля. Уолтър Бенджамин вероятно си е задавал този въпрос безброй пъти от февруари насам. *Защо Сам Дилън? Защо трябваше да избира Сам?*

— Наехме Сам, защото познаваше щата. Беше бивш държавен сенатор, републиканец. Беше много добър.

— И защо ви е бил нужен републиканец?

— Местният парламент е републикански. С малко мнозинство, но все пак с мнозинство, губернаторът също е републиканец.

Макгефри спира. Маккой се изправя на нокти.

Не се споменава Сенатът.

Маккой се усмихва.

— Вярно ли е, че Сам Дилън е бил един от най-влиятелните лобисти в играта?

Прокурорът Роджър Огрен се върти неспокойно на мястото си.

— Абсолютно — казва Бенджамин.

— Сам Дилън лобира ли от името на „Фланагън-Макс“ в миналогодишната законодателна сесия?

— Да. На вето сесията миналата година.

— Може ли да обясните това на съда?

Свидетелят поглежда съдията.

— През ноември за две седмици законодателите се събират отново, за да обсъдят случаи, на които губернаторът е наложил вето. Те решават дали да отменят вето, но технически могат да разглеждат и други случаи. Ние внесохме иск в Долната камара по време на редовната сесия миналата година, но той беше отложен за вето сесията. Именно тогава го гласуваха.

— Запознат ли сте със закон 1551?

— Да.

— Какво гласи?

Всеки човек в града знае за него. Всеки, който е чел коментарите след събранието на съдебните заседатели през февруари, знае подробностите, които Уолтър Бенджамин сега неохотно щеше да сподели. Проектозаконът слагаше „Дивалпро“ в списъка на първично одобрените лекарства. Сам Дилън, въпреки признатия си талант на лобист, не успя да прокара документа на редовната законодателна сесия. Той безспорно държеше Долната камара и губернатор Тротър, но нямаше позиции в Сената, да бъдем точни — не му стигаха три гласа. Проблемът беше „Фланагън-Макс“, голяма фармацевтична компания, която нямаше много поддръжници сред законодателите, особено в Сената, контролиран от демократи.

След като години наред лобиращите за възрастните и бедните се бяха борили за финансирането на здравната програма, сега те ожесточено оспорваха закона, заради който милиони долари щяха да отидат на вятъра.

Накратко, Дилън не можеше да го издейства от Сената, а говорителят на Долната камара нямаше да го предложи за гласуване, при положение че няма да мине в Сената. Така Сам Дилън склони говорителя на Долната камара да задържи документа, докато стане време за вето сесията, като се надяваше през лятната ваканция някой да промени мнението си.

И, чудо на чудесата — успя. Трима сенатори промениха своя вот в рамките на двацет и четири часа и Долната камара и Сенатът приеха проектозакон 1551 и го изпратиха на губернатора. Защо точно тези трима сенатори гласуваха по различен начин след лятната ваканция е предмет на сериозно федерално разследване.

— Значи в момента законът е в сила — заключи Макгефри — и той включва „Дивалпро“ в списъка на одобрените лекарства, след като патентът му е изтекъл това лято.

— Така е — за постигането на подобна победа Уолтър Бенджамин изглежда необяснимо нещастен.

Сега съдията ще разбере защо.

Рон Макгефри прочиства гърлото си и стиска катедрата от двете страни.

— Г-н Бенджамин, дали е дошло до вашето знание, че Сам Дилън може би е използвал незаконни средства, за да спечели подкрепата на определени членове от законодателната власт?

Роджър Огрен се изправя по средата на изречението на свидетеля.

— Не съм разбрал да...

— Възразявам...

— ... има някакво доказателство.

— ... срещу формулировката на въпроса, ваша чест. Възразявам срещу формулировката.

— Приема се — съдия Уолтър Уилдърбърт вдига ръка. Той е едър човек с кисело лице и малки очички, дебел сплескан нос и изпъкнала челюст. Маккой не може да не го сравни с булдог.

— Перифразирайте въпроса си, адвокате — инструктира съдията.

— Добре — спира Макгефри. — Г-н Бенджамин, бяхте ли призован пред съда на този щат?

— Да.

— От прокуратурата на Съединените щати?

— Да.

— Бяхте ли подложен на разпит от ФБР?

— Да.

Сега вече Маккой е на тръни.

— Във връзка с операция „Обществено доверие“ ли?

— Да.

— Според вас, федералното правителство разследва дали сенаторите са били подкупени, за да се приеме „Дивалпро“ в списъка на одобрените лекарства.

— Да, така мисля.

— Свидетелствали сте пред съдебните заседатели.

— Да, и моят адвокат ме посъветва да не отговарям на никакви въпроси, свързани с тези показания.

— О — Макгефри поглежда съдията, — позовавате се на петата поправка.

— Да.

Тук съдията реагира, както и репортерите, които бясно водят бележки и шептят един на друг, вероятно сравняват въпросите, на които Бенджамин отказа да отговори. В края на деня ще има стенограма от процеса, но вестниците искат да изкарат горещите новини още следобед: това е първото публично обсъждане на скандала и един от директорите на „Фланагън-Макс“ се позовава на петата поправка.

— Добре — казва Макгефри. — Не бих искал да се обвинявате по-късно.

— Възраждавам.

— Дали сте сто хиляди долара на Сам Дилън, нали, сър?

— Да.

— Знаете ли как са били използвани тези пари?

— Отказвам да отговоря.

— Знаете ли дали част от тях са били използвани за подкупи на сенатори, за да гласуват проектозакон 1551?

— Няма да отговоря на въпроса, сър.

— Сам Дилън каза ли ви, че е подкупвал законодатели?

— Възраждавам — казва Роджър Огрен — това не е по същество.

— Приема се.

— Сам Дилън споделял ли е с вас за подкупа на държавни лица във връзка с проектозакон 1551?

— Няма да отговоря на въпроса.

— Адвокат — съдията наднича над очилата си и се мръщи, — той заяви правата си във връзка с тези въпроси. Продължете нататък.

Маккой въздъхва. Добре.

— Благодаря, Ваша чест.

Маккой едва сподавя смеха си. И преди беше виждала адвокати да го правят: когато се свидетелства на дело, при разпит — да благодарят на съдията, след като ги смъмри, сякаш се преструват, че са постигнали някакъв успех. *Адвокат, отхвърля се, този въпрос е напълно неуместен. Благодаря ви, съдия!* Какво, съдебните заседатели да не са пълни идиоти? А когато няма съдебни заседатели, а само съдия, е още по-малоумно.

Рон Макгефри прелиства тетрадката си, доближава юмрук до лицето си и прочиства гърло преди да продължи.

— Обадохте ли се на Сам Дилън във вторник, на трети февруари, г-н Бенджамин?

— Отказвам да отговоря.

— А *той* обади ли *ви* се в този ден?

— Отказвам да отговоря.

— Този разговор беше ли свързан с подкупването на тримата щатски сенатори и легализацията на „Дивалпро“?

— Възраждам — казва Роджър Огрен точно когато Уолтър Бенджамин повтаря репликата: *„Отказвам да отговоря“*.

— Възражението се приема — казва съдията. — Приключват ли вече, адвокат?

Макгефри се бави, уж преглежда бележките си, но несъмнено иска тези последни въпроси да отекнат в съда.

— Това е всичко, Ваша чест.

— Нямам въпроси — казва Роджър Огрен.

— Ще прекратим за обяд — казва съдията. — Имам заседание в един, нека се съберем в два. Два часа.

— Всички да станат.

Маккой въздъхва и се протяга. Свидетелстването на Уолтър Бенджамин мина добре, беше почти комично, наистина, особено дискусиата, която доведе до онази част, свързана с легализирането на „Дивалпро“. Въртяха се около Сената, сякаш той почти не съществуваше, и споменаваха най-важния факт — внезапната промяна на трите гласа в Сената — само като някаква последваща мисъл. Не се спомена нищо за факта, че Матео Пагоне е лобирал в Сената за документа, че той е прекарал известно време с всеки един от тримата

сенатори през лятната ваканция, по време на която те променят мнението си и гласуват за.

Чуди се какво ли мисли Роналд Макгефри за всичко това, какви стъпки е трябвало да предприеме Алисън, за да го задържи и как, по дяволите, е успяла да убеди адвоката си дори да не спомене името на човека с най-голяма заслуга за това Сам Дилън никога да не се изправи пред федералния съд.

Вижда Алисън, тя докосва ръката на адвоката си, вероятно го хвали. Макгефри не реагира на жеста, което за Маккой е потвърждение, че между двамата има някакво напрежение.

Позволява си да се усмихне с надеждата, че чрез физическото усилие ще освободи напрежението, което циркулира в стомаха ѝ. Днешният ден мина както се очакваше, Бенджамин свидетелства, но нещата съвсем не са свършили. Не е решила дали харесва Алисън, но знае едно.

Алисън Пагоне ѝ трябва жива.

— Мина добре — казва Алисън на Рон Макгефри едва чуто, когато се връщат от обяда.

— По-добре не можеше и да бъде — Макгефри слага в устата си лимонов бонбон.

Толкова добре, колкото искаше — имаше предвид той. Алисън го притиска от деня, в който го нае преди шест седмици. Не му даде достатъчно време да се подготви. Ограничаваха го нежеланието на Алисън да съдейства на защитата и отявлените ѝ лъжи. При други обстоятелства би го съжалила, но Роналд Макгефри е сключил договор за сто хиляди долара и води един от най-големите криминални процеси от години насам.

Казват, че хората не помнят дали си спечелил делото, спомнят си само че си бил защитник, а представянето, което Макгефри направи на Алисън, го издигна едно стъпало нагоре в колегията.

Той едва ли щеше да го признае. Сигурно е бил невероятно изненадан, когато тя заряза стария си адвокат, Пол Райли, и дойде при него. Пол Райли определено беше търсен в днешно време. Да, той беше бивш прокурор и според някои, бившите прокурори често се изкушаваха да обжалват, но Пол беше показал, че не се страхува от

битки. Истината, която никой не знае, е, че Пол е зарязал Алисън, а не обратното. Отказа да я защитава, каза, че не може да бъде част от... как го беше нарекъл?

Измама към съда.

Съдията влиза в залата и всички се изправят. Рон Макгефри призовава следващия си свидетел.

— Призовавам Ричард Кук.

Ричард Кук — очевидно всички го наричат Ричи — учи в „Мансбъри Колидж“, тук в града и е на стаж във фирмата на Сам — „Дилън и Бекър“. Вероятно е на двајсет, но изглежда по-млад, има стегната кожа, разпиляна коса, дълги бакенбарди и кльошав врат. Не изглежда нервен. Вероятно му е интересно.

— Изпълнявах поръчки за г-н Дилън и г-н Бекър. Доставях разни неща. Помагах им и с компютрите, когато им трябваше нещо спешно.

— Колко време си работил за тях?

— Около година, три дни в седмицата, следобедите.

— Познавахте ли Сам Дилън?

— Да. Определено.

— Позволете ми да ви върна към трети февруари тази година. Спомняте ли си датата?

Същата дата Макгефри спомена и с предишния свидетел, Уолтър Бенджамин. Бенджамин изглеждаше така, сякаш щеше да повърне и отказа да отговори дали той и Сам са разговаряли за подкупа на тримата сенатори. Алисън се чудеше как е протекъл разговорът. Чуди се колко знае Уолтър Бенджамин. Чуди се дали се обвинява, че е наел Сам, негов приятел.

— Да — кима утвърдително младежът — спомням си я.

Спомня си я, защото този следобед работеше в офиса на Сам, подреждаше папките точно пред кабинета му. Алисън го знае, защото след убийството на Сам това хлапе и баща му отидоха в полицията и докладваха за онова, което сега Ричи Кук щеше да разкаже. Роджър Огрен беше длъжен да разкрие информацията на защитата.

— Добре, синко — казва Макгефри и се изправя на катедрата, — докато ти подреждаше тези папки, къде беше г-н Дилън?

— В офиса. Много близо до мен. Говореше по телефона.

— Дали случайно знаеш с кого е говорил?

Ричард Кук поклаща глава.

— Трябва да го кажеш високо, синко.

— Не, не знаех. Аз просто... няхах намерение да подслушвам, но го чух, чух го да говори.

— Какво го чу да казва, синко? Какво чу г-н Дилън да казва?

— Той каза, добре... той — младежът започва да жестикулира — започна да крещи, сякаш се караше с някой. Казваше: „Не, чуй ме. Недей...“, после изведнъж замлъкваше, после говореше тихо, сякаш се усещаше, че вика и се опитваше да говори по-тихо.

— Така. И, Ричард, какво каза тогава г-н Дилън? Когато се успокои?

— Ами той... той каза: „Никой не може да свърже това с «Фланагън-Макс». Никой не може да го докаже. Ще се позовем на петата, ако се притесняваш толкова“. В общи линии това беше.

Макгефри кимва и поглежда съдията. Негова чест си води бележки и Макгефри го изчаква.

— Ричард — казва той, — когато Сам Дилън каза „Никой не може да го свърже с «Фланагън-Макс»“, той обясни ли за какво става въпрос?

Стар адвокатски трик, да се повтаря информацията, която може да повлияе.

— Не, не обясни.

— Когато каза „никой не може да го докаже“, обясни ли кое?

— Не.

— Когато каза: „ще се позовем на петата“ обясни ли защо?

— Не. Вече ви казах всичко, което чух.

— Но го чу да споменава „Фланагън-Макс“, нали Ричард?

— Да.

— Добре. И какво се случи после?

— Ами... той, мисля че го хвана параноя да не би някой да подслушва...

— Възраavam — Роджър Огрен се изправя на крака. — Въпросът не е по същество.

Съдията се обръща към Ричард Кук.

— Млади човече, ще трябва да се ограничиш в показанията си само до това, което си чул и видял. Ясно?

— Ясно — свидетелят се привежда леко.

— Отговорът трябва да бъде точен. Г-н Макгефри?

— Ричард — казва Макгефри, — кажете ни какво видяхте или чухте след последните думи на Сам Дилън: „Ще се позовем на петата, ако си толкова притеснен“.

— Всичко затихна за миг. После г-н Дилън излезе от кабинета.

— Какво направи?

— Втренчи поглед в мен и ме попита какво правя.

— Ти какво отвърна?

— Казах, че подреждам папките.

— И после?

— После доста силно затръшна вратата си. Беше бесен, че ме видя там.

— И какво направихте след всичко това, Ричард? Говорихте ли с някого?

— Говорих с баща ми по-късно вечерта.

— И какво последва?

— Нищо, докато не убиха г-н Дилън. Тогава баща ми и аз решихме, че това, което съм чул, може да е важно и казахме на ченгетата.

— Благодаря, синко. Свидетелят е ваш, г-н Огрен.

Роджър Огрен се изправя и закопчава сакото си. По-млад е и не е толкова важен, колкото адвокатът срещу него. Огрен не носи годежна халка и Алисън предполага, че никога не е носил. Прилича на човек, който живее за работата си.

— Казвам се Роджър Огрен — прокурорът се вглежда в тефтера с бележките си. — Ние двамата и преди сме разговаряли, нали?

Свидетелят се навежда към микрофона.

— Да.

— Добре. Ричард, не знаеш с кого е говорил г-н Дилън в разговора, който описваш, така ли?

— Да.

Никой няма да разбере с кого е говорил Сам Дилън. Този следобед от офиса бяха проведени много разговори. Телефонните записи не разпознаваха отделните линии, използвани от „Дилън и Бекър“, а и записите не помогнаха особено. Според приблизителното време на обажданията те можеха да са до всеки политик, лобист или клиент както в столицата, така и в града.

Но да, този ден имаше обаждане от „Фланагън-Макс“, малко след четири следобед. Проблемът е, че сега Ричард Кук не може да посочи определено време — не може да се сети дали е било два и половина или четири — и в крайна сметка, никой не може да потвърди, че разговорът, дочут от него, е бил между Сам и Уолтър Бенджамин.

— Не знаеш за какво са говорили?

— Не.

Прокурорът почуква с пръсти по катедрата.

— Г-н Дилън беше адвокат, нали?

— Мммм, да, мисля, че да.

— Съветвал е клиенти по различни въпроси.

— Като например?

— Имам предвид — казва Огрен, — че не е работил само с политици, а е давал съвети и на други клиенти.

— Ами, предполагам. Искате да кажете адвокат като вас? Като процеси и такива работи?

Роджър Огрен започва да се изнервя. Би трябвало той да задава въпросите.

— Тоест казваш, че не знаеш дали е бил, или не?

— Да. Зная, че беше лобист. Друго не зная.

— И е възможно г-н Дилън да е вършил точно това по телефона, нали? Възможно е да е говорил с клиент, да са обсъждали нещо, което *клиентът* е объркал. Казвал е на човека от другата страна да се позове на петата поправка, не го е казвал за себе си, нали?

Ричард Кук няма готов отговор и се съгласява. Не знае с кого е говорил Сам Дилън или пък какво са обсъждали.

— Благодаря, Ричард. Нямам повече въпроси — Роджър Огрен сяда победоносно.

— Нямам други въпроси — казва Рон Макгефри, — но сега бихме искали да внесем като доказателство документа, с който Сам Дилън беше призован да се яви пред федералния съд във връзка с операция „Обществено доверие“.

— Приема се — казва съдията.

— И ако може само да отбележа, Ваша чест, че определената дата, на която г-н Дилън трябваше да се яви, беше сряда, единайсети февруари, което означава, че той е бил намерен мъртъв само три дни, преди да свидетелства.

— Взето е предвид, адвокат — казва съдията самодоволно.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО НЕДЕЛЯ, 2 МАЙ

— Излизаш ли с безразсъдни мъже? — попита Сам. Не първия път, когато се срещнаха — през изминалите няколко години го беше виждала няколко пъти, но сега беше свободна. Беше след Деня на благодарността, след като вето сесията приключи.

Непрекъснато, искаше ѝ се да отговори, но не го направи. Беше достатъчно странно, че Сам е колега на Мат. Нямаше нужда да споменава бившия си съпруг. Това можеше да наруши атмосферата. Всъщност можеше ли? Можеше ли да добави елемент на опасност? Интрига?

— Не съм излизала на среща от двайсет и една години — отговори тя и в крайна сметка пак спомена Мат. Беше неминуемо, но ѝ беше все едно.

— Разбирам защо може да ти изглежда странно — каза той.

Сам беше подпийнал. Краят на сесиите, дори на вето сесиите се отбелязваше по някакъв начин, а сега даже беше организирано празнично парти. Алисън бе пристигнала само преди час по покана на Джесика, но Сам и някои от останалите очевидно бяха започнали по-рано.

— Защото дъщеря ми работи за теб? — попита тя.

Сам възрази. Разклати скоча и остави леда да подрънка в чашата. Костюмът му беше кафяв, под него носеше безупречно изгладена риза и яркочервена вратовръзка. Приличаше на лобист, но не беше... как да каже? — зализан. Държеше се естествено.

Алисън погледна през рамото на Сам към Джесика, която стоеше сред другите стажанти на нейна възраст и се смееха на някакъв виц.

— Джесика е много талантива — каза Сам, избягвайки темата, както беше направила тя преди малко. Усети вълна на разочарование, чудеше се дали напълно са сменили темата.

Сам проследи погледа ѝ и обърна глава. Приблужи чашата до устата си и изрече думите.

— Вероятно не е...

За своя изненада тя го прекъсна, думите сами излязоха, нещо, което не ѝ се бе случвало преди. Трябваше да се държи прилично.

— Ще трябва да сме дискретни — прекъсна го тя — поне засега.

Чашата на Сам остана на устните му. Тя видя пламък в очите му, устните му леко помръднаха преди да разклати леда и да отпие отново, не отместваше поглед от нея.

Пак са тук. Имаше период след ареста, в който журналистите бяха оставили Алисън на мира. Новината беше голяма, сензационна; после всичко затихна дотогава, до приближаването на процеса, до следващия пикантен скандал. От началото на процеса миналата седмица всичко започна с нова сила, новинарските коли се редяха на улицата ѝ, репортерите висяха на бордюра, надничаха иззад оградата на къщата ѝ. Камерите я заснемаха всеки път, когато излизаше.

От февруари, когато започна всичко това, те я преследваха почти навсякъде; ако отидеше в някое кафене или слезеше до центъра, цялата глутница хукваше след нея и надничаше през прозорците. Поради някаква причина обаче никога не я следваха в хранителни магазини. Кой знае — може би управителят би ги изгонил. На медиите сигурно ще им е странно да я следят, докато пълни количката си от щандовете. Алисън, защо ароматният омекотител? Винаги ли си използвала „Тайд“? Защо предпочиташ „Фолджърс“ пред „Максуел“? Водещите новини по кабелната телевизия: Предаваме на живо от хранителния магазин „Кънтрисайд“, в северозападната част на града. Боб, току-що разбрахме, че заподозряната в убийство Алисън Пагоне — изчакай, Боб, имам новини — репортерката докосва слушалката в ухото си и кима победоносно — да, Боб, сега можем да потвърдим, че Алисън Пагоне реши да използва дъвки „Тридент“ за освежител на дъха и озадачи експертите, които залагаха на канелените „Алтойдс“. Заглавията във вестниците: ПАГОНЕ ХАРЧИ ЗА ПРЕСНИ ПЛОДОВЕ. ЗАПОДОЗРЯНАТА В УБИЙСТВО: „НЕ МОГА ДА ПОВЯРВАМ, ЧЕ НЕ Е МАСЛО!“.

С кошницата за пазаруване тя влиза в кафенето. Той е там, както всяка неделя.

— Хей, здрасти — казва ѝ Лари Еванс. Облечен е небрежно, както обикновено, носи риза, дънки и бейзболна шапка.

— Здравсти — чака я чаша черно кафе. Тя отпива от него и енергията ѝ се връща.

Лари Еванс вдига палци. Не е сигурна какво точно означава това, но може да се досети.

— Не ми казвай, че процесът върви добре — казва му тя.

— Мисля, че да — Лари е развълнуван. — Мисля, че ги поставяш точно там, където им е мястото.

— Както Бъч Касиди ги нареди.

— Алисън — разперва ръце Лари, — твърдят, че Сам те е зарязал и затова си го убила. Стига. Само това ли могат да кажат? Това е глупаво.

— Съдията, изглежда, е убеден.

— Добре де, може и да изглежда убедително, но без аргументите на другата страна. — Опитва се да я предизвика; дошъл е да разбере колко е упорита Алисън. — Утре започва защитата ти, нали?

— Лари — въздъхва Алисън, — имат толкова много доказателства срещу мен, физически доказателства плюс мотив. А аз какво имам? Ползвам нещо като димна завеса. Защитата ми е една голяма отклоняваща тактика.

Прокурорското дело продължи три дни и приключи в петък, като даде уикенда на разположение на новинарите да разиграят всички варианти, уличаващи Алисън в убийството на Сам Дилън.

Лари няма отговор, разбира се. Не знае как са се развили събитията. Той е оптимист и я подкрепя, но не може да обясни доказателствата, които я слагат на сцената на убийството, нито спора ѝ със Сам Дилън преди това, да не споменаваме фиаското с алибито.

— Свидетелствай, Алисън — казва той. — Кажи им какво наистина се е случило.

Тя му се усмихва.

— Лари, искам да спечеля това дело толкова, колкото и ти. Просто се опитвам да бъда прагматична. Те имат сериозни основания и аз няма да свидетелствам, защото това може да влоши нещата.

— Как така?

— Не мога... наистина не мога да се замеся в това. Достатъчно е да кажа, че няма да свидетелствам.

— Предпазваш някого — досега се той.

— Наистина... — Алисън въздъхва — не мога да отида там.

— Все още не си показала на адвоката какво написах, нали? — Лари ядосано тръска глава. — Тези, прокурорите, нямат идея, Алисън. Или не са разбрали, или не искат да говорят, защото ще им объркам нещата. Предполагам, че първото е вярно. Те не знаят, което означава, че можеш да ги заковеш.

— Знаеш, че това, което казвам на адвоката си, е поверително, Лари. Такава беше сделката.

— Добре, добре. Не искам да зная какво му казваш — въздъхва той тежко — въпреки това не те разбирам. Имаш билет, а не искаш да хванеш влака.

Алисън пие кафе, оглежда купувачите, безпроблемните им животи и глупавите им повърхности притеснения.

— Значи единственото, което ще кажеш в своя защита — казва той, — е, че някой непознат, неизвестен, свързан със скандала за подкупите, е убил Сам Дилън, защото са се страхували, че може да ги издаде? Това ли е?

— Не е ли убедително? — пита тя.

— Не, не е — Лари се разгорещява. — Знаеш имената и няма да ги посочиш — забива пръст в масата. — Мисля, че знаеш, Алисън. Мисля, че знаеш, а не искаш да ги издадеш. Не разбирам. Нямам представа какво се случва.

Алисън едва му се усмихва.

Определено не знаеш, мисли си тя. И никога няма да му каже.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО СЪБОТА, 1 МАЙ

Джейн Маккой оглежда скъпия кабинет на главния агент от ФБР, който отговаря за града. Бюрото му е от дъб, голямо и полирано, така че отразява лампите на тавана. Килимът е кървавочервен. Рафтовете, по които са подредени наръчници и снимки, са безупречни. Вижда се, че човекът преуспява.

Ървинг Шийлз е на тази позиция от единайсет години, преди това е работил в чужбина. Тя винаги добре се е разбирала с него. Има някаква мистика около личността му, нещо недосегаемо в гордата походка и хладния блясък в очите му, но тя бе успяла да стигне до него на лично ниво. На много хора им се връзват езиките, когато са покрай шефа, а с Маккой, по необясними за нея причини, е точно обратното. Представя си, че сигурно е доста самотно да ръководиш такъв офис и че всеки на мястото на Ървинг Шийлз би оценил спонтанните шеги, стига да не се преминава границата. Остроумен коментар или анекдот могат да разчупят леда, а това е силната ѝ страна. Спомня си как един ден, докато още беше нова, му дърдореше в асансьора за един от нейните случаи, международна мрежа за отвлечане на деца, и впоследствие осъзна, че само тя е говорила. На Шийлз вероятно му харесва, че някой като Джейн Маккой може да се държи така свободно с него. Истината е, че Маккой обича да говори.

— Делото на прокуратурата свърши вчера — казва Маккой, — както и очаквахме.

— Добре. Пише го в „*Watch*“. Не е в нейна полза. — Шийлз се обляга на стола си, намръщва се. Рядко е ведър, никога не греши. Класически точен стрелец. Не пие. Не пуши. Не се усмихва също. — И какво следва? — пита той.

Маккой се намества в стола.

— Следва Уолтър Бенджамин. Човекът на „Фланагън-Макс“.

— Да. Бенджамин.

— Ще бъда в заседателната зала, сър. Сигурна съм, че ще мине добре.

— Видях показанията на дъщерята.

— Да, сър. Джесика беше най-добрият свидетел на прокуратурата.

Шийлз прокарва длан през устата си.

— Сигурен съм, че е така — поглежда тавана. — Разкажи ми за лекаря.

Маккой въздъхва.

— Доколкото знаем...

— Не ми казвай „доколкото знаем“, агент. Кажи ми, че знаем какво точно ще се случи. — Една вена ярко изпъква на челото на Шийлз. Лесно се пали или поне така казват всички. Маккой никога не е присъствала лично на негово избухване, но може да си го представи. Кожата му е нездрава, има спукани капиляри на бузите, бръчки на челото, които го правят да изглежда по-стар за своите петдесет и четири години. Добре си върши работата, но кожата не лъже. Стресът ще вземе своето рано или късно.

Ясно, тя разбира. Това и за двамата е или възможност, или поражение. Но, Боже Господи, Шийлз знае, че има граници, които не могат да прескочат при наблюдаването на д-р Ломас. Не могат да нахлуят в лабораторията и не могат да сложат подслушвателни устройства в къщата му.

— Сър — отново започва Маккой, подбирайки внимателно думите си, — д-р Ломас се грижи за бизнеса си, както обикновено. Животът му е пълен провал, но в лабораторията е голям мозък. Носи се слух, че след няколко седмици вече ще е усъвършенствал формулата.

Шийлз въздъхва и вдига ръка, почти извинително:

— Все още ли се друсат?

— Да, сър — казва Маккой, тонът ѝ показва, че е изненадана колкото шефа си. Маккой винаги се е изумявала как някои наркомани могат да си функционират нормално в обществото, да водят лекциите си, делата в съда, да си спазват сроковете — стига да имат почивки да се друсат, те си ходят на работа. Някои от тях надвиват пристрастеността. Истината е, че повечето се отказват поради липсата на пари да поддържат навика си, а финансовите ресурси са един от малкото проблеми, които не тормозят д-р Нийл Ломас.

— Ами другият проблем?

Маккой поклаща глава.

— Вече не играе комар. Изглежда се е оправил.

Това удовлетворява Шийлз, но мигновеният блясък в очите му може да се дължи на липсата на сън.

— И какво се получава — пита той, — когато свържеш убийството на лобиста и скандала за подкуп с терористична операция, която би могла да убие стотици хиляди хора?

— Проблем? — предполага тя.

— Да. Точно така — той минава покрай Маккой и се опира на стола зад гърба ѝ. — Как е нашето оръдие?

Има предвид Алисън Пагоне.

— Страхотно се държи.

— Сигурни ли сме, че знаем всичко за нея? — сега Шийлз е застанал до прозореца, който гледа към центъра.

— Убедена съм — казва Маккой, но стомахът ѝ се свива. Истината е, че тя мисли, че знае всичко възможно за Алисън Пагоне, но достатъчно време е била по улиците. Без значение какви ресурси използваш, никога не можеш да разбереш достатъчно за някого, най-вече какво има в главата му.

Шийлз се обръща към Маккой.

— Ами останалите от семейството ѝ?

— Покрити са, сър.

— Покрити — движи обувката си по килима, рисува със стъпалото, май морски шах. Може да е и кръст. Шийлз е прекарал много години в правителството и фактът, че е толкова тревожен, не е особено успокоителен за Маккой.

— Наблюдаваме я — добавя тя.

— Вие наблюдавахте и Сам Дилън.

Маккой навежда глава. Болезнена тема за всички, особено за нея. Няма да повтори тази грешка с Алисън Пагоне. Не може. На първо място, това би означавало край на кариерата ѝ. Може би няма да я отстранят веднага, но ще последва понижение, второстепенни задачи, забити дела. Но в случая кариерата най-малко я вълнува. Прие тежко убийството на Сам Дилън, прие го лично, въпреки че никога не бе разменяла и дума с човека.

— Само това ни трябваше, мамка му — простенва Шийлз и отново започва да крачи из стаята. — Известна личност. Не стига, че

всички неща са свързани. Не стига, че областната прокуратура разследва убийство, свързано с нашия случай. Не стига, че Пагоне може да каже на адвоката си каквото й хрумне...

— Тя не знае, сър...

— ... това не е достатъчно. Не, в *този* случай трябва да е замесен добър писател. Имаме само около триста медийни източника, които отразяват историята.

— Не се тревожете за Алисън Пагоне, сър — казва Маккой.

Той оглежда Джейн, после сяда на ръба на бюрото близо до нея.

— Агент Маккой — казва той, — Алисън Пагоне ни трябва жива.

— Да, сър — кимва Джейн.

— Вие пожелахте случая, агент.

— Да.

— Във Вашингтон знаят. Казах им, че Джейн Маккой е човекът, който трябва да отговаря за операцията. Подкрепих всичко, което сте направили по случая. Мислите, че не ми се обаждат от Вирджиния всеки ден? Знаете ли колко хора смятат, че Бюрото не е подходящата агенция за това?

— Сър, няма да ви разочаровам. Ще ги пипнем.

— Добре — Шийлз отива до бюрото си, сяда и слага очилата си за четене. Това е неговият начин да каже: *Ставай, отивай си.*

И не прецаквай нещата.

АПРИЛ

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПЕТЪК, 30 АПРИЛ

— Работя в офиса на „Дилън и Бекър“ — казва свидетелката Вероника Силвърс.

Алисън си я спомня, работеше на рецепцията.

— Да се върнем към петък, шести февруари тази година — започва Роджър Огрен. Денят преди убийството на Сам Дилън. Алисън също добре си спомня как нахлу в офиса на Сам. Тежък е този спомен, състоянието, в което се намираше, а сега трябва да го чуе отново и пред всички.

— Беше по-скоро късна сутрин — каза свидетелката, — след единайсет.

На Алисън ѝ се ще да потъне вдън земя.

— Тя влезе и профуча покрай мен. Беше ядосана. Търсеше г-н Дилън.

— Сам Дилън беше ли в офиса този ден?

Не.

— Не. Беше в столицата. Опитах се да ѝ помогна.

— Какво каза обвиняемата?

— Не ми повярва. Профуча покрай мен и обиколи целия офис. Голяма сцена направи.

Алисън затвори очи.

— Мина през всички кабинети, отвори всички врати, викайки името му. Аз вървах след нея, казвах ѝ, че трябва да напусне, а тя не го направи, докато не се увери, че г-н Дилън го няма. Тъкмо щях да извикам охраната.

— След като се увери, че г-н Дилън го няма, какво направи?

— Тръгна си, без да каже и дума. Просто си тръгна, много бързо.

— Много добре, г-жо.

— После отиде в столицата да търси г-н Дилън.

Адвокатът на Алисън възразява. Това е извън знанието на свидетеля, но наистина, какъв е смисълът? Всички знаят какво е направила Алисън след това.

— Благодаря, госпожо. Нямам повече въпроси.

Алисън решава да не поглежда Трой Томпсън, когато той сяда на свидетелската скамейка. Това е човекът от офиса на Сам в столицата, на когото попадна онзи петък. Почти не си спомня как изглежда, а и не иска да се връща към каквото и да е от случилото се в този ден.

Огрѐн започва с традиционните въпроси. Томпсън е на пълен работен ден в офиса в столицата на „Дилън и Бекър“, работи като асистент, занимава се със законодателни проучвания. В петъците, когато рецепцията не работи, наглежда и входната врата.

Роджър Огрѐн поема дъх.

— Г-н Томпсън, позволете ми да ви върна към петък, шести февруари тази година. Спомняте ли си дали сте били на работа тогава?

— Да.

— Имахте ли посетители следобед?

— Да. Майката на Джесика — казва Томпсън — г-жа Пагоне.

— Ще трябва да я разпознае — казва Рон Макгефри.

— Благодаря, адвокат — прокурорът посочва към свидетеля. — Г-н Томпсън, колко часа беше, когато обвиняемата влезе във фирмата?

— О, беше точно след обяд. Малко след един.

— И, кажете ни, г-н Томпсън, ако можете, за колко време се стига от града до столицата?

— Около деветдесет минути, ако се избегнат задръстванията.

Алисън въздъхва. Искат да кажат, че тя е отишла в офиса на Сам в града и след като не го е открила там, веднага е тръгнала към столицата.

Така и беше.

— Бяхме само аз и г-н Дилън този ден — казва свидетелят — знаете, в петъците няма много работа, а г-н Дилън го нямаше в офиса почти цяла седмица и гледаше да навакса.

— Добре. Добре. И какво се случи, сър?

— Ами, вратата на офиса се отвори и аз бързо подадох глава. Видях г-жа Пагоне. Тръгнах да я поздравя, а тя ми каза...

„Къде е той?“, настойчиво попита Алисън. „Къде е Сам Дилън? Не ме лъжи, зная, че е тук“.

— Казах й, че е в офиса и ще му кажа, че го търси.

— Какво отговори тя?

— Не отговори. Просто влетя.

— Можете ли да опишете как изглеждаше обвиняемата, г-н Томпсън?

— Тя, ами... бих казал, че беше задъхана. Лицето ѝ беше червено, гримът ѝ беше размазан, беше забързана, изглеждаше... всъщност, наистина притеснена.

— После какво се случи?

— Ами, аз я последвах, разбирате ли, за да кажа на г-н Дилън, но докато стигна, тя вече затръшваше вратата след себе си.

— Тя затръшна вратата — повтори Огрен — и вие какво направихте?

— Аз... в началото нищо. Не исках да стоя пред вратата или нещо подобно. Чух някой да вика. Разпознах гласа ѝ, но не знам какво точно казваше. Не стоях точно до вратата. Всичко това беше доста странно. Върнах се обратно към задълженията си.

— После какво стана, сър?

Алисън за първи път поглежда към свидетеля. Леко се е изчервил, гледа надолу.

— Тогава аз... вероятно не трябваше, но тръгнах към вратата на кабинета му. Разбирате ли, беше отчасти загриженост, отчасти чисто любопитство — той поема дъх — стоях, долепил ухо и слушах. — Свидетелят се изчервява. Никой не обича да си признава подобни неща.

— Какво чухте?

— Чух г-н Дилън.

— Какво казваше той?

— Казваше: „Няма да се получи. Мат ми е приятел. Това е лудост, знаеш“. Нещо подобно. Толкова си спомням.

Алисън гледа пред себе си, опитва се да си припомни, че съдията може би я наблюдава. Изненадващо свидетелят беше почти точен. Повечето свидетели мислят, че си спомнят диалога и събитията дума по дума с фотографска памет, но не е така, правени са проучвания по въпроса. Работата на Алисън, докато беше обществен защитник, често се състоеше в това да се изчистят дребните противоречия и да се стигне до значимите несъответствия.

Но този човек на свидетелската скамейка беше почти прав. Алисън никога няма да забрави думите, които Сам Дилън произнесе, отпуснат в стола зад бюрото, с ръка на челото, с поглед, вперен в Алисън.

Няма да се получи. Мат... Мат е приятел. Знаеш, че това е лудост. Винаги е било.

— Г-н Томпсън, споменахте името „Мат“. „Мат е приятел“, казахте. Позволете да ви попитам, знаете ли името на бившия съпруг на обвиняемата?

— Казва се Мат — отговаря той — познавам го, защото също е лобист.

— Добре. После какво направихте? Какво се случи?

— Отдръпнах се от вратата, защото разговорът беше личен. Не беше моя работа. Какво да кажа? Подслушах... искам да кажа, тя изглеждаше толкова бясна, не знаех за какво става въпрос. Всякакви истории има: хора влизат в офиси и откриват огън или... разгневени клиенти, такива неща. Но след като разбрах, че беше нещо лично, той късаше с нея, оттеглих се — вдигна ръце. — Даже не знаех, че излизат заедно.

Роналд Макгефри се изправя.

— Останах там няколко секунди, после се върнах в моя кабинет — заключи свидетелят.

— Възраждам — провиква се Макгефри — отстранете определенията, че починалият е „късал“ с моята клиентка или че са излизали заедно.

— Приема се — казва съдията, без да изслуша отговора на Роджър Огрэн.

— Какво се случи после, г-н Томпсън?

— Г-жа Пагоне излезе от кабинета след около минута, тръгна си.

— Говорихте ли с г-н Дилън за това?

Свидетелят се замисля за миг и отмества поглед.

— Не, аз си тръгнах към пет, малко преди пет. Минах покрай кабинета му, гледаше през прозореца и го уведомих, че тръгвам. Той каза: „Приятен уикенд“, без да се обръща. Това беше... — Трой Томпсън преглъща по средата на изречението.

— Това беше последният път, когато сте видели г-н Дилън жив.

Свидетелят кима.

— Детектив Цервонка — пита Роджър Огрен, — вие всъщност говорихте ли с обвиняемата?

— Да, сър, в сряда на единайсети февруари.

— Къде говорихте с нея?

— В централния офис. Обадохме ѝ се и я помолихме да дойде.

— Тя с адвокат ли дойде?

— Не.

— Уведомихте ли я за правата ѝ?

— Да. Тя в писмен вид отказа услугите на адвокат.

Роджър Огрен представя като доказателство подписания от Алисън отказ.

— Какво я питахте?

— Питахме я дали знае, че Сам Дилън е мъртъв. Каза, че знае. Попитахме я дали е имала интимна връзка със Сам Дилън. Тя отрече.

Роджър Огрен поглежда съдия Уилдърбърт. Негова чест би трябвало вече да се е уверил, че това е лъжа.

— Тя е отрекла връзката си със Сам Дилън?

— Да. Всъщност, аз ѝ зададох този въпрос и на двете интервюта. В сряда, на единайсети и в петък, тринайсети. И двата пъти тя отрече да е имала връзка с г-н Дилън.

— Добре. Да се спрем на единайсети. Как продължи разговорът?

— Попитахме я дали е ходила в офиса на Сам Дилън миналия петък.

— Тя какво отговори?

— Първоначално не отговаряше.

— Вие какво казахте?

— Казах ѝ, че е имало свидетели, че хората са я видели и в двата офиса на „Дилън и Бекър“ същия ден, петък, шести, че е била в офиса на Сам Дилън в столицата, че е затръшна вратата и са я чули да крещи.

— Тя как реагира?

— Известно време мълчеше. Може би около пет минути. После каза „Сложно е“. Само това каза. Стана и си тръгна. Детективът вдига рамене — по това време няхахме никакви доказателства да я задържим.

— Нещо във външния ѝ вид направи ли ви впечатление?

— Да — казва Цервонка и вдигна ръка, — имаше нокти, не много дълги, но не и на показалеца на лявата ръка. Беше счупен.

Алисън свива ръката си в юмрук.

— Беше ли лакирана?

— Не, тогава не беше.

— Добре, детектив. Какво направихте после, след като обвиняемата напусна полицията?

— Поискахме разрешително за обиск.

Роджър Огрен показва разрешителното на детектив Цервонка и го привежда за доказателство.

— Претърсили сте дома на обвиняемата?

— Да. На следващия ден. Дванайсети февруари.

— Бихте ли ни казали какво намерихте, детектив?

— Претърсихме кутията ѝ за бижута, лично аз го направих.

— И какво намерихте?

— Намерихме една платинена обица...

Тук съдията си води записки, с вдигната брадичка и отворена уста.

— ... със златна закопчалка.

— Чиста платина — беше казал бижутерът на Алисън. — Добре полирана. Закопчалката е от нашето най-добро четиринайсет каратово злато.

Бяха красиви. Алисън харесваше платината и искаше да си подари нещо. Романът ѝ тъкмо беше излязъл. Мат беше щедър с бижутата през годините, но винаги ѝ подаряваше злато; въпреки намеците ѝ, никога не ѝ беше купувал платина.

Тя ги сложи и се огледа в малкото огледалце на щанда. Никога преди не си беше купувала бижута, но ѝ хареса самият факт, че го правеше за себе си. Беше започнала да прави такива неща, откакто отношенията ѝ с Мат се влошиха. Със смесица от вълнение и дълбока тъга тя плати с кредитната си карта.

Роджър Огрен отива от масичката с доказателства до свидетелската скамейка и носи торбичката, в която е обицата.

— Това ли е обицата, която намерихте в кутията за бижута на обвиняемата, детектив?

— Да — казва той уверено — определено изпъкваше.

— И защо?

— Изпъкваше — казва детективът, — защото е идентична с обицата, която намерихме на местопрестъплението в дома на Сам Дилън. Това е втората обица.

Огрен показва на детектива другата платинена обица в отделна торбичка.

— Това е тази, която намерихме близо до тялото на Сам Дилън — потвърждава Цервонка.

— И като припомняне към съдията — казва Огрен и се връща на масичката с доказателствата, която е зад тази на прокурора, — това е бележката от кредитната карта за тези обици, закупени от обвиняемата преди осемнадесет месеца, нали?

— Да.

— Добре. Намерихте ли нещо друго по време на обиска, детектив?

— Да. Претърсихме и боклука на обвиняемата, разбира се. Открехме памучни тампони с лак за нокти и лакочистител.

— Какъв цвят?

— Червен. Проверихме го — Цервонка погледна бележките си — цветът се казва точно „Червено събота вечер“. Произведен е от „Евелин Мастърс“. Доста скъпичък.

— А открихте ли такъв лак в дома на обвиняемата?

— Да. Имаше шишенце в чекмеджето на банята.

— И припомнете ни, детектив. Счупеният нокът, който намерихте в дома на Сам Дилън след смъртта му — Роджър Огрен вдига торбичката с доказателството и се приближава към свидетеля, — какъв беше на цвят?

— Същият. „Червено събота вечер“ от „Евелин Мастърс“.

— И все пак, по времето, когато сте говорили с обвиняемата в полицията, няколко дни след смъртта на Сам Дилън...

— Ноктите ѝ не бяха лакирани — довършва Цервонка. — Беше махнала лака.

— Много добре, детектив. Сега, нека попитам, открихте ли нещо друго важно?

— Да — отговаря той, — в прането на г-жа Пагоне открихме една тениска, на която пишеше „Мансбъри Колидж“.

— Добре — Огрен взема още една торбичка — това ли е тениската?

— Да.

— И открихте ли нещо важно, свързано с нея?

— Открихме кръв.

— И според ДНК тестовете тя съвпада с тази на Сам Дилън? — пита Огрен. Това е водещият въпрос.

Вчера Огрен призова съдебен медик, който да потвърди, че кръвта от тениската на Алисън съвпада с тази на Сам Дилън. Технически, доказателството беше представено извън протокола — все още не се знаеше дали тениската е била намерена в дома на Алисън — но това беше процес без съдебни заседатели и съдията се съобразяваше с това кога могат да дойдат свидетелите и изслушваше доказателства извън протокола.

И сега детектив Цервонка потвърждаваше, че тениската е била открита в прането на Алисън по време на обиска.

— Да — казва детективът — по тениската, която намерихме в прането на обвиняемата, беше кръвта на Сам Дилън.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ЧЕТВЪРТЪК, 29 АПРИЛ

— Добре, нека обобщим за съда — казва Роджър Огрен. Вторият ден от процеса е и той говори с медицинско лице, възрастен мъж на име Ърнест Маккейб. — Каква е била причината за смъртта?

— Причината за смъртта е бил тъп удар по черепа — казва лекарят, — четири удара по главата от два различни източника. Единият от източниците ни е известен — часовникът от полицата. Другият източник, който по всяка вероятност е бил много по-тежък и твърд, не е открит.

Да, предметът беше по-тежък. Прокуратурата знае какво е било оръжието на престъплението. Наградата от Асоциацията на производителите подозрително липсваше от полицата над камината. Асоциацията на производителите връчва наградата всяка година, така че на съдебните власти не им беше трудно да открият копие и да установят колко лесно е било да се убие Сам Дилън с нея.

Но не могат да я открият. Не и тази, с която са убили Сам. Преровиха езерото в близост до дома на Сам, претърсиха дома на Алисън и двора ѝ, претърсиха всяка една кофа за боклук в областта и преровиха всички реки. Предполагат, че Алисън е убила Сам около седем вечерта и е обикаляла с колата няколко часа, преди да се върне в къщата му около един сутринта. Предполагаш, че е скрила оръжието някъде, но дори нямат идея къде.

Никога не биха се сетили да погледнат зад хранителния магазин, където Алисън е пазарувала, преди семейството да се премести в сегашната къща.

— Как е умрял, докторе? — пита Огрен.

— Определено става въпрос за убийство. Броят, ъгълът и жестокостта на ударите, както и здравият разум изключват всякаква възможност за самонараняване.

— А кога е настъпила смъртта?

— Бих казал, че е настъпила около седем вечерта, събота, на седми февруари тази година. За това говорят няколко неща —

скоростта на разлагане на стомашното съдържимо на жертвата. От касовите бележки знаем, че е поръчал храна в шест и двайсет същата вечер. Ако предположим, че е изял храната сравнително бързо след пристигането ѝ, то смилането е спряло някъде около седем. А времето можем да видим и от спрелия часовник, счупен в главата му. Показва шест минути след седем. Това не означава, че Сам Дилън непременно е бил убит в седем и шест, но всички други доказателства подкрепят тази версия.

— Добре, докторе. Сега бих искал да разгледаме всички подробности, които ви доведоха до тези заключения.

— Добре, следовател Григс. Освен счупения нокът и платинената обица, намерихте ли нещо друго в дома на г-н Дилън?

Свидетелят, Джоуди Григс, е заместник-следовател в областното прокурорско техническо звено. Едра жена с пълни червени бузи и къдрава руса коса.

— Открихме снопче коса от обвиняемата — казва тя.

— Възраждам — казва Рон Макгефри и се изправя. — Това е предполагане на факти, не са доказателства. Предмет на обсъждане трябва да е ДНК анализ.

Обсъждане, мисли си Алисън, не прилича много на такова. Защитата не приема, че според ДНК тестовете косата принадлежи на Алисън и без никакво основание твърдят, че не е така. Алисън вече е казала на адвокатата си въобще да не си прави труда да го оспорва.

— Приема се — съдията кима в посока на прокурора. — Отговорът се отхвърля.

— Техническото звено — продължава Роджър Огрен — е установило, че според ДНК анализа снопчето коса принадлежи на обвиняемата?

— Да. Нашите ДНК тестове го доказват.

— Наличието на тази коса има ли някакво значение за вас, следовател?

— Да — тя се намества на свидетелското място и кръстосва крака — ДНК може да се извлече само от корена на косъма. Коса, която просто пада, не пада с корена — тя кимва към рамото си. —

Вероятно имам косъм на рамото си сега, но от него не можете да извлечете ДНК.

— Добре, ако коса, която просто пада, няма корен и следователно ДНК — пита Роджър Огрен, — тогава какво ще кажете за това снопче коса с корени, което сте открили?

— Това означава, че е било отскубнато — отговаря тя. — Също така предполага, че е имало борба.

— Много добре. Следовател, какво друго открихте при обиска?

— Претърсихме компютъра на г-н Дилън.

— И открихте ли нещо важно?

— Да. Имаше имейл — електронно съобщение от компютъра на г-н Дилън от неделя, осми февруари, 2004 г. Ранната сутрин след нощта на смъртта му.

— Кога е било изпратено?

— Било е изпратено в един часа и осемнайсет минути и четиридесет и две секунди в неделя, осми февруари, 2004 г.

Прокурорът получава разрешение от съда да предостави копие от имейла като доказателство. Подава копие на защитата и поставя диапозитив в прожектора.

От: Дилън, Самюел <sam.dillon@interserver.com>

До: Пагоне, Алисън, К. <Allison@allisonpagone.com>

Относно: Адвокат — клиент

Дата: неделя, 8 февруари, 2004 1:18:42

А:

Трябва да обсъдим нещата. Започвам да се тревожа. На мнозина няма да се хареса информацията, която имам. Нуждая се от съвет възможно най-скоро.

С

— Следовател Григс, позволете ми да ви попитам — Роджър Огрен остава до проекционния апарат — запозната сте с версията, че г-н Дилън е бил убит около седем вечерта в събота на седми февруари, 2004. Запозната сте с това, нали?

— Да.

— Сега, според имейла — Огрен посочва с върха на химикала там, където пише „дата“ — този имейл е бил изпратен от компютъра на г-н Дилън в един и осемнайсет в неделя сутринта на осми февруари 2004 г.

— Правилно. В един часа и осемнайсет минути и четиридесет и две секунди.

— Малко повече от шест часа *след* седем.

— Да — казва тя уверено.

— Според някои — казва Огрен — това доказва, че г-н Дилън е бил жив доста време след предположения от нас час. Въпреки доказателствата от съдебната медицина за разлагането на тялото и течността в стомаха, въпреки тези доказателства, според някои този имейл доказва, че Сам Дилън е бил все още жив в ранната неделна сутрин.

— Възразявам срещу формулировката — казва Рон Макгефри.

— Приема се.

— Добре, тогава ще го кажа така. Като следовател по убийството на Сам Дилън, заместник Григс, този имейл накара ли ви да се замислите за времето на смъртта?

— Да. Докато не претърсихме дома на Алисън Пагоне.

— И какво открихте в дома ѝ?

— Компютърът ѝ. Алисън Пагоне е писателка. Пише художествена литература. Криминални романи.

— Чел съм ги — казва Огрен.

— Аз също — усмихва се Григс — прегледахме компютъра ѝ, всичко, включително и „кошчето“.

— Какво е „кошче“?

— Там се хвърлят ненужните документи, за да се разчисти място на харддиска. После боклукът може да се „преработи“, което означава да се изхвърлят файловете даже и от „кошчето“.

Съдията кима. Макар да е от старата школа, той вероятно има компютър, ако не и два. Знае какво е „кошче“. Той е почти на седемдесет, което можеше и да означава, че си няма понятие от информационната ера, в която технологиите непрекъснато се подобряват. Бившият ѝ съпруг, Мат, едва може да пише на компютър и наскоро откри възможностите, които предлага Интернет. Дъщеря ѝ,

Джесика, напротив, беше отгледана онлайн и можеше да прави на компютъра неща, които Алисън дори не можеше да си представи.

— Продължавайте, следовател — казва Роджър Огрен.

— Намерихме доста голям ръкопис в „кошчето“, беше го изтрила два пъти.

— Можете да откриете такъв документ дори когато е бил напълно унищожен?

— Да — свидетелката продължава с обяснение на техническите подробности за технологията, с която техният отдел възстановява данни. Не е изненадващо, поне за Алисън, но е малко стряскащо, че правителството разполага със средства за възстановяване на почти всичко съдържимо на личен лаптоп.

— Разкажете ни за този голям документ, който сте открили, след като е бил изтрит два пъти — настоява Роджър Огрен. — Най-напред ни кажете кога е бил създаден. Успяхте ли да установите това?

— Абсолютно да. След като документът се възстанови, може да се разгледат всички негови характеристики. Просто се кликва на менюто с „Характеристики“.

— Успяхте ли да разпечатате тази страница с характеристиките, следовател Григс?

— Да.

Огрен ѝ показва лист хартия.

— Това достоверно и точно копие на страницата ли е?

— Да.

Роджър Огрен получава разрешението на съдията да ползва документа като доказателство и после го поставя в проекционния апарат:

Location: C:\Documents and Settings\My DocumentsX
NovelsX

Best. Served. Cold. Draft. 1

Size: 154 KB (158,208 bytes)

Size on Disk: 156 KB (159,744 bytes)

Created: Wednesday, 3 December, 2003, 5:19:04

Modified: Thursday, 5 February, 2004, 11:04

Deleted: Sunday, 08 February, 2004, 3:21

— Обяснете ни, следовател. Какво означава всичко това?

— Създаде е документа — т.е. започнала е да пише — на трети декември миналата година. „Modified“ описва кога за последен път документът е бил променен. За последен път е бил променен в четвъртък, пети февруари тази година.

— Разкажете ни за последните два реда в документа, следовател.

— Както вече обясних, „Deleted“ показва кога махаш документа от харддиска, „Recycled“ е, когато го махаш от кошчето. Изхвърляш го втори път.

— И какво означава това?

— Означава, че Алисън Пагоне се е опитала да махне документа от харддиска рано сутринта в неделя, на осми февруари тази година.

— Подробности, следовател...

— Само часове, след като Сам Дилън е бил убит — казва тя — и само два часа, след като този имейл е бил изпратен от компютъра на Сам Дилън.

— Следовател, вие всеки ден работите с компютри, нали?

— Да.

— Можете ли да се досетите за някаква причина, поради която Алисън Пагоне да се е почувствала принудена посред нощ да се опита да елиминира следите от този документ от компютъра си?

— О, възразявам — казва Рон Макгефри.

— Възражението се приема — казва съдията.

— Извинете, ваша чест. Защо да не отговорим на този въпрос по друг начин? Следовател Григс, видяхте ли документа, който е бил изтрит от компютъра на обвиняемата рано сутринта в неделя, на осми февруари тази година?

— Да. Беше дълъг петдесет и шест страници. По всичко изглеждаше, че е черновата на следващия ѝ роман. Заглавието беше „*Най-добре се сервира студено*“.

— Прочетохте ли документа?

— Да.

— Открихте ли нещо специално в него, което да е свързано с времето на настъпването на смъртта?

— Да. Романът е за една жена, която убива любовника си, след като установява, че я лъже. Убива го посред бял ден, но знае, че така може да установят часа на престъплението. По-късно същата вечер, докато е на парти, тя се извинява и отива до тоалетната. Излиза през прозореца и се промъква обратно в къщата на мъртвеца, изпраща имейл от компютъра му, за да направи да изглежда така, сякаш той е жив. После, когато я разпитват, се оказва, че тя има алиби за времето, когато...

— Ваша чест — казва Роналд Макгефри — бях достатъчно търпелив. Това е несвързан разказ. Възраждам.

— Нека се придържаме към въпроси и отговори, г-н Огрен — съветва съдията.

— Много добре — Роджър Огрен пристъпва към масичката с доказателствата и взема купчина листове. Остава един комплект за защитата. На заглавната страница пише *„Най-добре се сервира студено“*, а под него *Роман от Алисън Куинси Пагоне*.

— Следовател, това достоверно и точно копие от изтрития в три часа в неделя, осми февруари тази година ръкопис от компютъра на обвиняемата ли е?

— Да.

Огрен привежда документа като доказателство.

— Да погледнем страница четиридесет и осма, следовател. Има ли нова глава, която започва там?

— Да. Глава пета.

— Как се казва пета глава?

— Заглавието ѝ е „Алиби“.

— Добре, „Алиби“. Сега, ако обичате, обърнете на страница петдесет и първа. Все още ли продължава главата „Алиби“, следовател?

— Да.

— Бихте ли прочели целия втори параграф?

Тя сядна на бюрото и влиза в имейла му. Не е напълно сигурна какво да напише и на кого да го изпрати. Каквото и да е, може да ѝ свърши работа. Единственото важно е да изпрати имейл от компютъра му в девет вечерта, докато

смятат, че е на купон — достатъчно дълго, след като е била в дома му по обяд. Алиби. Доказателство за живот.

Този ръкопис ѝ причинява болка. Не само защото има същото алиби, което е описала, но и поради факта че го е изтрила броени часове, след като се е прибрала от дома на Сам. Той разкрива на съдията, че тя може да мисли по диaboличен начин, а никой обвиняем не би искал съдът да го разбере.

Нарушава и теорията на адвоката ѝ. Той ще твърди, че нокътят, обичката и косата ѝ са подхвърлени на местопрестъплението от „истинския“ убиец, но дори и да успееш, как щяха да обяснят, че убиецът е изкопирал точно това алиби? При положение че Алисън е известна с факта, че пази новите си романи в тайна? При положение че тя не дава на никой да ги чете, докато не ги завърши? Кой би могъл да знае, че Алисън пише точно за такова алиби?

— Следовател — казва Роджър Огрен, — вие не сте били свидетел на убийството на Сам Дилън, нали?

— Не.

— И не може да потвърдите, че обвиняемата го е убила.

— Не.

— И не може да кажете, че обвиняемата се е върнала в дома на г-н Дилън и е изпратила имейл след смъртта му, за да си осигури алиби.

— Не, не мога.

Всички тези въпроси са насочващи, но адвокатът на Алисън няма да възрази, защото звучат като въпроси, които по-скоро би задал той. Разбира се, те са подготовка за това, което ще последва.

— Но какво ни казва този документ, който сте намерили в „кошчето“, следовател?

Свидетелката кима.

— Казва ни, че който и да е извършил това престъпление и е изпратил този имейл, е следвал точно това, което прави героинята в новия роман на Алисън Пагоне. Роман, все още непубликуван, все още незавършен. Роман, който, доколкото знаем, никой никога не е чел, с изключение на Алисън Пагоне. Да не споменаваме факта, че тя е изтрила документа от лаптопа в нощта след убийството на г-н Дилън.

Адвокатът на Алисън остро възразява, съдията ще приеме възразението, но това няма значение и тя го знае. В крайна сметка съдията ще се съгласи с всичко, което свидетелят току-що каза. Алисън е изкопирала алиби от роман, който никой не е чел, опитала се е да скрие доказателствата и са я хванали.

— Живея до Сам Дилън — казва Ричард Ротман. Той има вид на учен, бивш собственик е на малка фирма, около седемдесет и пет годишен, с дълго набраздено лице и стърчащ нос с очила.

— Спомняте ли си събота вечер, седми февруари тази година? — пита Роджър Огрен. — И по-точно, сър, късните часове на нощта и ранните часове на утрото на следващия ден, неделя, осми.

— Спомням си тази вечер.

Разбира се, че си я спомня. При обичайни обстоятелства въобще нямаше да си спомня поредната безсънна вечер, но когато по-късно в неделя сутринта полицейски коли наобиколиха дома на съседа му, спомените изскочиха.

— Често ми се случва да не мога да заспя — продължава той — или по-скоро трябва да кажа, че спя нередовно. Откакто съпругата ми почина, просто не спя както едно време. И така, спях няколко часа в съботната вечер и към единайсет бях съвсем буден.

— Какво правехте по това време?

— Рисувах. Рисувам с водни боички в слънчевата стая — смее се г-н Ротман. — Е, не е много слънчева в средата на февруари.

— Вероятно — усмихва се Роджър Огрен. — И накъде гледа слънчевата стая, сър?

— Към пътя. О, виждат се съседите от другата страна на улицата, имам изглед и на изток, към Сам. Прозорецът е френски, разбирате ли.

— Да. Виждахте ли дома на г-н Дилън?

— Виждах алеята, двора, малко от къщата, но не цялата.

— Бяхте ли буден в един часа, неделя сутрин, осми февруари?

— Да.

— И гледахте през прозореца?

— Ами, да. Малко недочувам, но не съм спял.

— Много добре, сър. Бихте ли описали как изглеждаше нощта по това време?

— Ами, в общи линии, беше спокойно, но малко след един се появи кола, която спря пред дома на Сам.

— Кола. Малко след един сутринта. Можете ли да я опишете?

— Ами една от онези спортните. *Lexus mini SUV*. Сребриста.

Алисън кара такава. Има модела от 2003-та и е сребриста. Роджър Огрен показва снимка на свидетеля.

— Да, точно така изглеждаше — казва той — беше сребриста. Разбира се, не погледнах номерата — той клати глава. — Бързичко мина по улицата и не успях точно да видя какво се случи, когато спря. Зная само, че паркира пред дома на Сам. Сам има около един акър имот, така че имаше известно разстояние. Тук къщите са доста далече една от друга, затова си струва да си вземеш къща на езеро — имаш лично пространство.

— Добре, сър. Какво си спомняте след това?

— Бих казал, че минаха около петнайсет минути. Може би двайсет.

— Значи по кое време горе-долу беше това?

— Бих казал около един и двайсет или двайсет и пет — размахва пръст — по това време на нощта се забелязва. По принцип не много коли завиват към нас. Поне не през зимата, освен ако няма ваканция и наоколо не се навъртат хлапета.

— Значи пред къщата на Сам е спряла кола след един сутринта, неделя сутринта и е потеглила около двайсет минути по-късно?

— Точно така. Да. Беше около двайсет минути по-късно.

Достатъчно, казва прокурорът, без да го изрича, за да стигне Алисън до къщата на Сам и да изпрати имейл в 1:18:42 сутринта.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО СРЯДА, 28 АПРИЛ

В залата настъпва всеобщо мълчание. Уводните изявления са приключили. Прокуратурата е призовала първия си свидетел, единствения свидетел за този ден от процеса. Медиите са дочули оттук-оттам за свидетелстването от предварителното слушане.

Двайсетте й години са минали като на забързан кадър. Това е удар под кръста. Алисън си спомня отделни моменти, като изстрели, които раняват. Кой знае защо запомняш определени моменти, а други се изпаряват?

Спомня си нощите, когато Джесика беше дете. Обикновено към полунощ Алисън ставаше от леглото и отиваше до стаята на малката, събуждаше я и я водеше в банята. Джесика се съпротивляваше, размахваше ръце и хленчеше, очите й умираха за сън, косицата й стърчеше, мърмореше, но сядаше на тоалетната чиния.

Алисън определено изпита облекчение, когато около десетата си годинка Джесика престана да се напикава, но имаше и чувството на загуба. Тези времена бяха най-сериозното изпитание за любовта й — обикновени, всекидневни моменти, когато дъщеря й беше най-досадна и най-уязвима, когато самата Алисън беше невероятно изморена. Тогава тя най-осезаемо разбираше какво е любов.

Алисън приема, че не може да съди тази млада жена обективно. Вижда невероятната й красота и не може да си представи, че някой не би я забелязал: канелената й коса, компромис между тъмнокафявата на Мат и червената на Алисън, тънките й вежди, които се извиват над бистрите кафяви очи; меката чиста кожа, която би определила като бяла, макар да има и латино влияние.

Да, тя е красива и това винаги е изпълвало Алисън с противоречиви чувства. Смесена благословия. Знае как мислят мъжете, знае, че Джесика хваща окото, вече се е случвало. Алисън вярва, че когато си твърде красив и обаятелен, нещата се случват прекалено лесно. Толкова смайващо, че мъжете биха искали да са с нея само поради една причина. Мат беше първият, който го каза. „И аз съм

бил на шестнайсет.“ — каза той, когато Джесика беше на тази възраст, с притеснението на мъж, който наистина знае какво мислят младежите, които идваха при Джесика.

Алисън се опитваше да се държи с дъщеря си така, както тя искаше да се държат с нея на нейната възраст. Опитваше се да ѝ даде пространство, да не изглежда прекалено любопитна, да създава атмосфера, в която Джесика да се чувства комфортно и да споделя.

И ето какво ѝ донесе това. Намираще за странно, че на седемнайсет дъщеря ѝ нямаше гадже в училище. Гледайки тази млада жена, Алисън не можеше да разбере как момчетата може да не се интересуват и въпреки подозрението на Мат, че може би Джесика въобще не харесва момчета, тя смяташе, че я познава по-добре. Попита я и дъщеря ѝ я отрязва: *„Те са толкова незрели“*.

Когато се обадиха от полицията, в началото Алисън нищо не разбра. Не направи връзка. Дъщеря ѝ и учителят ѝ по геометрия, хванати на паркинга до бейзболното игрище на училището. Една патрулка се беше натъкнала на тях късно вечерта. Първоначално нямаше обвинение — Джесика беше напълно облечена, както и учителят, макар полицаят да бе обяснил на Алисън, че ризата на учителя е била извадена и не е било трудно да са разбере какво са правили преди да видят фаровете на патрулката.

Искаше ли да предяви обвинение? Да поиска разследване? Алисън не знаеше какво да каже, когато отиде да вземе покрусената си дъщеря от участъка. Прибраха се, без да говорят. Мат беше в столицата, така че имаха възможност да обсъдят нещата по женски, без истерията на разгневения баща. Алисън настояваше да чуе версията на Джесика и накрая успя. Тя си призна. Връзката им продължавала повече от година, откакто беше в неговия клас.

— Да — казва Джесика на съдебния служител, пред когото полага клетвата.

Не предвиха обвинение, защото щеше да се разчуе. Пресата нямаше да споменава името на непълнолетното момиче, но историята все някак щеше да излезе наяве. Джесика умоляваше майка си и баща си и в крайна сметка те склониха да мълчат. Учителят се съгласи да напусне работата си веднага и никога повече да не преподава, а Алисън остана да се чуди как всичко това ѝ е убягнало за цяла една година.

Вече не гледаше на дъщеря си по същия начин. Беше очаквала тайни, но не такива. Чувстваше се предадена и неспособна да намери точните думи. Обясни на Джесика, че преподавателят е виновен, че той е възрастният, който е трябвало да контролира нещата, но че Джесика трябва да понесе отговорност за действията си. Искаше да я научи да бъде отговорна, а в същото време искаше да кръжи над всяко действие на дъщеря си, макар да знаеше, че не е възможно.

Дали Джесика знаеше, че бракът на родителите ѝ не върви? Дали това ѝ се беше отразило? Алисън нарочно беше останала с Мат, докато Джесика завърши и отиде в колеж. Заради нея. Нима решението ѝ имаше обратен ефект?

И сега пак има тайни, откакто разводът започна. Джесика бе взела страната на баща си и въпросите на Алисън, свързани с любовния живот на дъщеря ѝ, отново я правеха за смях. Спомня си как миналия декември Джесика не само че отговаряше уклончиво на въпросите, но беше враждебно настроена към разпитите на Алисън.

Има един — каза тя на Алисън по време на вечеря — но вероятно няма да го одобриш.

Джесика си придава спокоен вид, но според Алисън се преструва. Винаги я е бивало в това. Кръстосва крака, слага ръце в скута, вдига брадичка и оглежда съдебната зала. Внимателно изслушва въпросите, не отговаря веднага. Каза им, че е първа година в „Мансбъри Колидж“, че учи политология и история. Каза им, че работи почасово в „Дилън и Бекър“ като младши изследовател, че смята да учи право. Каза им, че родителите ѝ са разделени повече от година и че са се развели на Деня на благодарността преди седем месеца.

Алисън многократно беше убеждавала дъщеря си, че няма нищо лошо в това, сякаш Джесика имаше някакъв избор.

— Разкажи ни за седми февруари — казва Роджър Огрен, — събота вечер.

Денят, в който Сам беше убит.

— Бях цял ден в колежа — отговаря Джесика — прибрах се вкъщи около осем.

— Под вкъщи разбирате дома на майка си?

— Да — Джесика прибира косата зад ушите си.

— Защо отидохте в дома на майка си, г-це Пагоне?

— За да уча. Предстояха ми няколко изпита, а понякога е трудно да се учи в общежитието, затова понякога уча вкъщи и си пера дрехите.

Съдията се усмихва; вероятно си спомня как неговите деца са правили същото — ядели са вкъщи и са се възползвали от пералнята и сушилнята. Джесика поглежда съдията, не вижда нищо смешно. Сега не би се засмяла даже и някой да я гъделичкаше по стъпалата.

— По кое време отидохте в къщата? Казахте „около“ осем?

— Мисля, че беше около осем и половина.

— Майка ви беше ли си вкъщи в осем и половина вечерта, в събота на седми февруари.

— Не.

— Кога видяхте майка си?

Джесика поглежда скута си.

— Не мога да кажа точно.

— Приблизително, г-це Пагоне.

Ръката на Алисън е върху тефтера и се улавя как мачка една от страниците.

— Бях заспала — казва Джесика — нямах представа за времето.

Трудно е. Те вече имат тази информация. Алисън осъзнава, че усукването ще има обратен ефект. Колкото повече Джесика се бори с прокурора, толкова повече изпъква ранимостта ѝ, нежеланието ѝ да дава тази информация.

— Преди или след полунощ се прибра майка ви?

— Предполагам... трудно е да се каже — тихо казва тя.

— Ваша чест — казва Роджър Огрен.

— Може да зададеш насочващ въпрос, адвокат — казва съдията.

— Г-це Пагоне, минаваше полунощ, нали?

— Аз... да, беше след полунощ, предполагам.

— Всъщност беше след един сутринта, нали?

— Да.

— Отиваше към два всъщност.

— Да.

— Къде в къщата се намирахте, когато майка ви се прибра?

Очите на Джесика се пълнят със сълзи.

— На дивана.

— И майка ви влезе през вратата на гаража?

Джесика кима.

— Моля, отговорете ясно и високо, г-це Па...

— Влезе през гаража, да.

— Опишете как изглеждаше.

— Мисля, че беше изморена — казва Джесика. — Беше късно.

Беше два сутринта, *нормално* бе да е изморена.

— Кажете ни как беше облечена.

— Носеше — Джесика протяга ръка — яке, тениска и дънки.

— Тениска — Роджър Огрен взема торбичка с доказателство — тениската, върху която е изписано „Мансбъри Колидж“, показва я на Джесика — тази тениска?

— Да, може би това е тениската.

— Може би? — пита Огрен. — Джесика, доколкото ви е известно, майка ви притежава ли повече от една тениска с надпис „Мансбъри Колидж“ на нея?

Джесика клати глава.

— Аз ѝ я купих. От магазина на университета.

— Имайки възможността да вземете предвид този факт — казва Огрен и разклаща торбичката с доказателството — сигурна ли сте, че това определено е била...

— Тази тениска носеше. Доволен ли сте?

— Да — Огрен оставя торбичката и отново се обръща към Джесика. — Опишете лицето на майка си — настоява той. Очевидно се опитва да не подлага свидетеля на кръстосан разпит, макар съдията да му бе дал разрешение. — Видяхте ли нещо особено на лицето ѝ?

— Може би имаше пръст по лицето.

Джесика говори толкова тихо, че Огрен и съдията се навеждат напред, за да я чуят.

— Пръст по лицето — Роджър Огрен поправя проблема, като самият той се опитва да говори високо. — А по ръцете?

— Да.

— Да — имаше пръст и по ръцете?

— Да.

— Имаше пръст по лицето и ръцете. Какво още? Изражението? Косата ѝ?

Със сведен поглед Джесика говори в микрофона, сякаш иска да стигне до края по-бързо.

— Косата ѝ беше сплъстена, беше потна, бледа, изглежда ѝ беше лошо.

— И говорихте ли с нея за това, г-це Пагоне? Попитахте ли майка си за пръстта по лицето и ръцете? За сплъстената коса? Затова че беше бледа?

Майко, какво си направила? — беше извикала тя. — Какво се е случило?

— Попитах я.

Кажете ми, майко, кажете ми какво се е случило.

— И тя какво направи, какво каза?

— Отиде в банята — Джесика гледа встрани, сякаш иска да избяга от всичко. Засега това е непосилна задача. Заклещена е на свидетелската скамейка, заобиколена е от хора, много заинтересувани от това, което ще каже.

— Какво...

— Повърна.

— Майка ви се прибра в къщата, отиде право в банята и повърна?

Джесика се пресяга за водата, сложена пред нея. Не отговаря на въпроса, но вероятно за Огрен е без значение. Просто искаше да повтори факта, че Алисън е повърнала в момента, в който се е прибрала.

Кажете ми какво се е случило, майко. Кажете ми.

— След това говорихте ли с майка си, Джесика? Майка ви каза ли ви къде е била, какво е правила, защо е имало пръст по ръцете и лицето ѝ в два сутринта?

— Възразявам — казва Рон Макгефри и наполовина се изправя в креслото си.

— Задавайте въпросите си един по един, адвокат — казва съдията.

— Не каза много — изрича Джесика, преди да ѝ зададат друг въпрос. Никой не смята да я спре, при създадите се обстоятелства. — Тя... попитах я какво се е случило. Тя каза, че не иска да говори за това. Качи се горе и това беше всичко.

— Вие какво направихте?

— Аз... тя си легна. Попитах я дали иска нещо, дали се чувства добре. Тя искаше да си легне.

— Тази нощ говорихте ли пак с нея?

— Не. Накрая отидох в стаята си и заспах.

— Тогава да отидем на следващата сутрин, Джесика. Денят след убийството на Сам Дилън.

Адвокатът на Алисън възразява. Това беше първият ден от процеса и нямаше доказателства за това, че датата на смъртта на Сам е в събота вечер, седми февруари. Съдията приема възражението, Роджър Огрен формулира въпроса по друг начин.

— Неделя сутринта — казва Джесика — се събудих към десет. Отидох да взема вестника, приготвих закуска и седнах да уча.

— Кога видяхте майка си?

— Качих се горе към обяд. Тя... по принцип е ранобудна и... чудех се дали не е болна, или нещо друго.

— И кога...

— Беше си в стаята. Каза, че не се чувства много добре. Каза, че все още ѝ е лошо и иска да бъде сама.

— И вие какво направихте?

Джесика спира. Все още не беше поглеждала Алисън в очите. Мисли за нещо друго, различно от въпроса, така че Роджър Огрен пристъпва напред и задава въпроса отново.

— Отидох в стаята ѝ, предложих да ѝ направя нещо за ядене, да ѝ дам аспирин.

— Къде беше тя по това време?

— Все още в леглото.

— Тя отговори ли ви?

— Каза — Джесика прочиства гърлото си — каза, че иска да ми каже нещо. Каза, че може би ще чуя...

Алисън свива ръце в юмруци, когато дъщеря ѝ тихо се разридава на скамейката. Адвокатът ѝ, Рон Макгефри, не го свърта на едно място, но Алисън взема ръката му.

— Остави я да ѝ мине — прошепва Алисън на адвоката си.

В залата настъпва необичайна тишина, докато Джесика се опитва да се овладее. Накрая тя отново вдига глава, очите ѝ са мрачни и влажни, лицето ѝ е зачервено. Дълбоко поема въздух и продължава.

— Каза, че може би ще чуя разни неща за нея. Каза ми, че е имала връзка със Сам Дилън. Каза ми, че съжалява и че е искала да го чуя най-напред от нея.

— Майка ви е казала, че е имала връзка със Сам Дилън?

— Да.

— И вие как реагирахте?

— Аз... излязох. Бях бясна. Аз... Винаги съм мислила, че родителите ми ще се помирят. Не ми хареса да чуя за друг... — отново свежда очи. — Напуснах къщата и се върнах в общежитието.

Роджър Огрен пита Джесика какво е последвало след смъртта на Сам Дилън. Джесика казва, че както всички останали, е прочела за нея във вестниците в понеделник — ден, след като Сам е бил намерен мъртъв и ден и половина, след като е бил убит.

— Обсъдихте ли това с майка си, Джесика? Убийството на Сам Дилън?

— Обадих ѝ се. Оставих съобщение на гласовата поща.

— Това беше във вторник, десети февруари?

— Да.

— Тя обади ли ви се?

— Дойде да ме види — казва Джесика — В общежитието в колежа.

Алисън стоеше пред стаята на дъщеря си. Беше почукала няколко пъти, безрезултатно. Нямаше представа кога ще се върне. Алисън не знаеше програмата ѝ, което беше странно. Това беше първият семестър, откакто Джесика бе в „Мансбъри“ и Алисън не можеше да изреди названието, преподавателя и часа на всяка лекция. Така се бе държала тя с единствената си дъщеря — заливаше я с въпроси, опитваше се да се намеси във всичко в живота на детето, което постепенно бе станало независимо от майка си. Опитваше се да държи птичката, която бе излетяла от гнездото, поне в обхвата на радара.

Но тази година нещата не стояха така. Джесика обвиняваше Алисън за разтрогването на брака. Не бе оставила място за съмнение по въпроса. В очите на Алисън това изглеждаше ужасно несправедливо: Джесика се фокусираше само върху резултата, но не и върху причината. Алисън бе повдигнала въпроса, тя бе поискала развода и единствено това имаше значение за Джес. Дъщеря ѝ не знаеше подробностите и Алисън не можеше да ѝ ги каже или не по начина, който хвърляше цялата вина върху Мат. Не искаше да става така.

Разделихме се, беше единственото, което каза на дъщеря си, без да знае точно какво ѝ е обяснил Мат.

Не знаеше кога ще се върне Джесика. Не знаеше кога има лекции, не познаваше приятелките ѝ и момчетата, които вероятно я вълнуваха. Даже не беше сигурна дали не си е сменила стаята. Наложих си да пита едно момиче, което се появи от съседната стая — беше малко преди обяд — дали тук живее Джесика Пагоне.

Стоя повече от половин час в коридора и наблюдаваше студентите, които се връщаха от лекции, чуваше как говорят по телефоните в стаята си. Не можеше да си го представи; не беше ходила в колеж като другите момичета на нейната възраст. Алисън беше забременяла в последните класове на гимназията и не продължи с училището, докато Джесика не отиде в първи клас. Много ѝ се искаше Джесика да отиде в колеж.

Дъщеря ѝ се появи в коридора малко след един, на раменете ѝ висеше раница, гледаше намръщена надолу. Когато видя майка си, замръзна, пребледня. Алисън бързо си припомни къде се намира — две момичета минаха по коридора и Джесика едва им се усмихна.

Не се обърна към майка си, просто отключи стаята и двете влязоха вътре.

— Това се случва във вторник, на десети февруари? — пояснява прокурорът. — Два дни, след като Сам Дилън е намерен мъртъв. Малко след един следобед?

— Да — казва Джесика, въздъхвайки.

— Кажете ни какво се случи, Джесика. Какво казахте? Какво каза майка ви?

Джесика прочиства гърлото си, прави физиономия.

— Каза ми, че не е трябвало да ѝ се обаждам.

— Не знаеш, кой може да подслушва — беше казала Алисън на дъщеря си — може да запишат дори само това, че си ми звъняла. По-късно могат да проверят.

— Не обясни защо — продължи Джесика — само ми каза „не използвай телефона“.

— И какво още, Джесика? — Огрен слага ръце зад гърба си.

— Каза ми, че не ѝ е било добре вчера и предишната нощ.

Прокурорът кима.

— Тя дойде до общежитието само за да подчертае, че поведението ѝ през уикенда може да се обясни с факта, че се е чувствала зле?

— Възразявам — казва Рон Макгефри.

— Приема се.

— Освен че ви каза да не ѝ се обаждате по телефона и факта, че е била болна миналия уикенд, какво още ви каза тя или вие на нея?

— Ами... — Джесика вдига ръка към лицето си — беше преди доста време.

Роджър Огрен поглежда съдията. Изчаква да види дали Джесика ще продължи.

— Попитахте ли майка си дали е убила Сам Дилън? — пита той.

Алисън стоеше до прозореца, който гледаше към двора, заобиколен отвсякъде с общежития. Джесика седна на леглото, без да поглежда майка си, хвана глава с ръце.

— Не можеш да знаеш дали съм убила Сам Дилън — казва Алисън.

— Не си го убила, мамо. Не би могла...

— Джес, те ще очакват от теб да кажеш точно това. Ще очакват да защитиш майка си. Това, което има значение за тях, са фактите, факт е, че не знаеш дали съм го убила, или не. Нали?

— Каза, че хората ще твърдят много неща. Каза, че не бива да им вярвам.

— Ще твърдят много неща за смъртта на Сам Дилън? — Огрен ставаше нетърпелив. Знае отговорите на въпросите си, а Джесика не поддава. — Ще говорят за връзката ѝ с неговата смърт?

— Да.

— Но попитахте ли майка си дали тя е убила Сам?

— Тя каза, че не бива да говорим за това. Че е лоша идея да го обсъждаме.

— Добре — Роджър Огрен пристъпва. — Но искам да ви попитам, дали сте задали конкретен въпрос, г-це Пагоне — прокурорът ѝ дава възможност да си поеме дъх, разрешено му е да задава този въпрос няколко пъти и липсата на сътрудничество от нейна страна тук го улеснява. — Вие конкретно попитахте ли майка си дали е убила Сам...

— Да — прилив на гняв, вероятно ярост и съжаление оцветяват лицето на Джесика.

— Майка ви как реагира на този конкретен въпрос?

Джесика преглъща и вдига брадичката си. Алисън задържа дъха си. Това трябва да е. Това трябва да е краят. След няколко секунди Джесика ще може да загърби всичко. Няма да позволи на адвокатата си да подлага дъщеря ѝ на кръстосан разпит.

— Не реагира — отговаря Джесика. — Не отговори на въпроса и никога повече не го обсъждахме.

Джейн Маккой намалява радиото в колата, докато Харик преглежда бележките от днешния процес. Ще ѝ се да е в крак с днешната музика, но ѝ е трудно да хареса пълните с насилие текстове и траш китарите, които се носят в ефир. Така, предполага тя, са се чувствали родителите ѝ. Остарява. Ще стане на четиридесет през юли, същински динозавър.

— Добре — казва Харик — тя казва, че е отишла у Алисън около осем и половина вечерта. Прала си е дрехите и е учила.

— И по кое време каза, че се е прибрала Алисън?

— Около два сутринта — Харик прелиства бележките си. — Казва, че мама е повърнала, когато се е прибрала. Изглежда е зле, имала е пръст навсякъде по себе си.

— Добре.

— О, и каза, че майка ѝ си е признала за връзката със Сам. Горедолу това е.

Маккой се смее.

— Какво направи с нея адвокатът на Алисън?

— Нищо. Не ѝ зададе нито един въпрос.

— Интересно. Хванаха ли я в лъжа?

— Не.

— Щастливка — казва Маккой.

— Не зная дали щастливка е точната дума. Това момиче си мереше приказките.

— Жена — поправя го Маккой.

— Какво?

— Жена. Джесика Пагоне е жена, не момиче.

— О, добре, извинете — Харик както винаги дъвче клечка за зъби. — Тази млада жена знаеше точно какво да каже и как да го каже. Може да е оставила пъзела наполовина нареден, но не е същото като предварителния процес. Не чух едно-едничко нещо, за което би могло да се каже, че е лъжа.

Маккой пуска радиото, където коментират процеса.

— Да, добре, ябълката не пада по-далече от дървото — казва тя.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ВТОРНИК, 27 АПРИЛ

Университетската библиотека е идеалното прикритие за студент, който се готви за финални изпити. Рам Харун почти не учи по време на семестъра. Малцина го правят тук. Повечето сърфират в Интернет от компютърните зали или седят на диванчетата и си приказват над димящи чаши кафе.

Харун се отправя към лавиците с книги на последния етаж на библиотеката. Западната страна, третата отзад напред. Дава си вид, че разглежда поредицата за Северна Африка. Измъква три книги, две от тях слага на долния рафт, отваря третата и започва да я разглежда внимателно.

Миг по-късно, на мястото на взетите книги се появява бележка. Харун се оглежда; никой не го следи, а не би си направил и труда. Взема бележката и зачита:

Нещата се очертават зле за нея. Процесът започва утре и в защитата ѝ цари хаос. Доказателствата на прокуратурата са силни и тя няма нищо, с което да ги отклони от себе си. Знае, че ще бъде осъдена.

Не знае за нас. Няма как. Щях да зная, ако беше така.

Харун небрежно раздвижва врата си, после взема химикала от джоба си, надрасква нещо на обратната страна на листа, после го подава.

Въпреки това не ми харесва. Може би знае, но не иска да каже. Може би чака да свидетелства и тогава ще го разкрие.

Бележката се връща с нови думи, добавени под неговото съобщение.

Няма да свидетелства. Твърде много е заложила. По-скоро би умряла. Това са нейни думи, цитирам. На ръба е.

По-скоро би умряла. Харун се усмихва. Взема бележката и я слага в книгата, която е отворил. Изчаква около две минути преди да напише отговора си и я пъха обратно.

За човек, изправен пред опасност от смъртно наказани, може би е за предпочитане сама да сложи край на нещата. Мисля, че е време г-жа Алисън Пагоне да се самоубие. Ще ми трябва вашата помощ за планирането, разбира се. Ще продължи ли да говори свободно?

Минава много време. Вероятно партньорът му просто внимава. По всяка вероятност абсолютно никой не им обръща внимание. Въпреки това бележките не могат да се разменят твърде често и твърде близо. Най-сетне отговорът идва.

Разбира се. Ако не можеш да се довериш на бившия си съпруг, то на кой друг?

— Точно така — казва Рам, докато мачка бележката и взема една от книгите, които е извадил. Ще почете малко, после ще се помотае из библиотеката.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПОНЕДЕЛНИК, 26 АПРИЛ

Алисън седи на люлката в задния двор, мисли за дъщеря си и поклаща чаша вино. Мат Пагоне крачи из двора, несъмнено си спомня барбекютата на верандата и игрите с Джесика в пясъчника. Тя мисли за неща, които не може да проумее.

Чуди се дали въобще някога ще може да погледне този мъж, без да се чувства измамена. Дали някога ще го преодолее? Дали някога ще може да погледне на Матео Пагоне просто като на бащата на детето си, не като на задника, който я приемаше за даденост, мамеше я и вероятно беше отровил ума на дъщеря им и я бе настроил срещу нея? Ще може ли някога да погледне към десетилетията, прекарани с него, без думите *пропилени години* да изскочат в съзнанието ѝ?

Не, Матео Пагоне не е лош човек. Традиционалист, човек, който мисли, че някои от брачните обети не важат, но не е лош човек. Вероятно мисли, че не е направил нищо лошо. Отдалечиха се. Все по-малко приличаха един на друг. Всъщност, по-добрият начин да се каже беше, че Мат си остана същият, а Алисън дръпна напред. Още от мига, в който тя каза, че иска да ходи на вечерно училище, за да завърши колежа, Мат беше против. Искаше да запази Алисън такава, каквато си беше: зависима и отстъпчива, просто защото той само това познаваше, това беше видял от родителите си и техните родители. Жената да си седи вкъщи, да готви, да чисти, да отглежда деца. Мат работи и им осигурява прехраната. Тя усети възражението към лекциите веднага. Не беше категорично „не“, но всячески я разубеждаваше. Предложи ѝ да се запише в клуб по бридж, да стане скаут лидер. Но тя така или иначе се записа, усети, че има нужда да го направи за себе си, започна да ходи задочно на лекции, съобразяваше ги с дъщеря си и мъжа си и тръпнеше от очакване на бъдещето.

Нещо велико ще се случи.

Завърши театрално изкуство, участваше в малки пиеси, но нямаше никакво намерение да прави от това кариера, нито пък имаше илюзии, че ще стане звезда. Всъщност, тя играеше за себе си, не за

публиката, играеше за свободата, която ѝ носеше това. Скоро обаче закопня за повече, и откри друг начин да прави театър. Започна да учи право задочно, вечер. Получи работа като обществен защитник. Написа роман и започна да изкарва повече пари от Мат. С всяка нейна стъпка бракът им вървеше стремглаво надолу. Накрая Мат се опита да запази връзката им — тя никога няма да разбере каква част бе само поза и каква беше от любов към нея — но даже той беше видял, че с постъпването на Джесика в колеж краят беше дошъл.

Аз вече не съм твоя съпруга.

— Джеси смята да учи в чужбина догодина — казва ѝ Мат. Пъхнал е ръце в джобовете и подритва един плевел на поляната — Испания. Вероятно Севиля.

— Добре — отговорът ѝ може би е уместен, но сега няма право да говори за живота на дъщеря си, няма право да задава въпроси. Алисън винаги бе подкрепяла идеята за образование в чужбина, а Джес винаги беше уклончива. Не е трудно да съзре каква промяна е насърчила желанието на дъщеря ѝ за нова среда: сега, където и да се намираше, щеше да е по-добре оттук.

— Казах ѝ, че ние двамата ще го обсъдим — добавя той и я поглежда.

Вятърът отмята няколко кичура от гъстата му коса назад. Носи леко жълто яке, което вероятно не е достатъчно за студения пролетен ден.

— Както решиш — казва тя без никакво вълнение. Сърцето я пробожда. Така или иначе, не е сигурна как ще реагира Джесика на нейното мнение. Вероятно само по инстинкт, би направила обратното на това, което е казала тя. Алисън не разбра как дъщеря ѝ зае страната на баща си в развода, но Джесика винаги бе обожавала Мат. Алисън винаги се беше чудила как бащата, който прекарваше толкова малко време с дъщеря си, спечели толкова висока позиция. Вероятно можеше да преброи на пръстите на едната си ръка броя на памперсите, които Мат бе сменил, ястията, които Мат бе сготвил, броя на концертите, които той бе посетил. Алисън бе вършила всичко това всеотдайно и не очакваше похвала, но как така Мат се оказа блестящият родител.

Е, не беше трудно да го разбере. Мат я глезеше, не ѝ налагаше никакви ограничения. Алисън беше „лошото ченге“, Алисън караше дъщеря си да учи, тя ѝ наложи вечерен час след историята с учителя.

Наистина, радваше се, че Джес и Мат се разбират толкова добре. Коя майка, коя съпруга не би го искала?

Но тя очакваше повече, когато се разделиха с Мат. Не, не очакваше Джесика да приеме новината с отворени обятия, но тя беше на дваисет, за Бога! Беше възпитана с широки възгледи, беше научена да мисли. Как можеше Джесика така лесно да намира вина в единия родител, а в другия не? Алисън не знае отговора на този въпрос. Не знае какви методи за манипулация използва Мат, за да хвърли вината върху Алисън. Единственото, което знае, е, че Джесика би направила всичко за баща си и никога не би го обвинила за нищо.

Мат оставя темата, гледа пред себе си и затваря очи за миг.

— Да влезем вътре — предлага Алисън.

Мат я следва в хола, после тръгва към кухнята. Алисън затваря прозореца на хола, който гледа към задния двор.

— Адвокатът ми не е много доволен от нашата версия — казва тя на Мат. През прозореца вижда съседа си, г-н Андерсън, който излиза да поиграе с дъщеря си в задния двор. Спомня си, когато Дженифър Андерсън се роди, не може да повярва, че вече е на осем, че подскача с бейзболна ръкавица и с нетърпение очаква по-топло време за други спортове на открито.

— Съгласен съм — казва Мат от кухнята, — на кого му пука за някаква коса, счупени нокти и обици? Единственото, което доказва, е, че си била там по някое време.

Тя отмества поглед от прозореца към кухнята. Вероятно Мат се радва, че е в другата стая, когато го казва. Прав е, но не е там въпросът. Макар и за кратко, признава връзката ѝ със Сам. Мат вероятно има предвид тълкуването, което Макгефри би направил за доказателствата. Паднала обича, счупен нокът, изтръгната коса в моменти на страст. Див секс на дивана, на кухненската маса, в басейна му, на трапец над леглото му. Мъжете имат способността да визуализират най-болезнени сценарии в изблик на ревност.

Истината е, че първоначално изглеждаше невероятно странно. Алисън беше имала в живота си само един мъж. Всичко беше съвсем праволинейно. Първия път, когато тя и Сам се любиха и тя го гледаше над себе си, се вълнуваше както никога преди: една част вълнение и три части чист страх. Приличаше повече на първи път, отколкото на хиляден.

Сам бе по-висок от Алисън с няколко сантиметра, за разлика от Мат, и тя трябваше да си вдига брадичката, за да вижда лицето му, когато се изправя над нея. Гърдите му бяха по-малко окосмени, беше по-слаб. Обичаше да я гали по главата и да си играе с косата ѝ. Обичаше да я целува повече. Обичаше да я гледа. Вдигаше по-малко шум на кулминацията, стискаше зъби и затваряше очи, издаваше лек гърлен звук. Обичаше по-дълго да остава в нея след това. Беше бавен и сигурен.

Осъзнава, че Мат я наблюдава, стои в хола с бутилка вино. Чуди се дали може да се досети какво ѝ минава през главата.

Мат повече приличаше на пневматичен чук: вместо нежност прилагаше бързи мощни тласъци. Набит и як, той обичаше да доминира. Не му харесваше, когато Алисън импровизираше. Искаше той да е инициаторът, той да избере позата. Обичаше да е отгоре, да лежи над нея, не върху нея, сякаш е спрял по средата на лицева опора, трицепсите му да изпъкват, мускулите на гърдите му да потрепват. Тя често се чудеше дали го прави заради нея или заради себе си.

— Забрави за версията — казва Мат накрая, — най-добрият свидетел си ти. Кажи, че не си го направила.

Алисън поглежда встрани, към диванчето.

— Не мога да свидетелствам, Мат, знаеш.

— Става въпрос за живота ти, Алисън.

— Ще ме хванат, че лъжа, Мат. Излъгах полицията и може да ме принудят да говоря за други неща. Не мога да им кажа.

Отново отива до прозореца, иска да види ентусиазма, изписан върху лицето на съседа си, да изпита миг от чуждата радост. Момичето мята топката над главата на баща си и тя отскача от задната врата.

— По-скоро бих умряла — казва Алисън.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО НЕДЕЛЯ, 25 АПРИЛ

Алисън заварва Лари Еванс в кафенето.

— Имам нещо за теб — казва ѝ Лари и плъзга малък пакет по масата.

Още преди да го отвори, тя може да каже, че е книга с меки корици. Също така може да каже, че мъж е опаковал подаръка. Книжката е един от онези наръчници за позитивното мислене, които тя никога не е чела.

— Става въпрос за това, че трябва да видиш крайната цел — казва той и се смее — предполагам, че ще предпочетеш да не я четеш.

Алисън се усмихва.

— Понякога не зная какво щях да правя без вас, г-н Еванс. Струва ми се, че ти си единственият... добре — тя го поглежда — благодаря ти.

— Доста хора те подкрепят, Алисън, преглеждаш ли уебсайта?

— О, Боже, напоследък не — оценява подкрепата, която получава от сайтовете *allisonpagone.com*, *freeallison.com*, както и от още няколко, но не може да не се дистанцира от тези хора. Те не казват точно, че вярват в невинността ѝ. Не я познават, не са запознати и с фактите или поне не с всички. Чувстват се свързани с нея, вероятно заради книгите ѝ и не искат да се изправят пред вероятността един от любимите им автори да се окаже убиец.

— Не — казва тя, — предпочитам да научавам новините от таблоидите. Видя ли заглавната на „*Weekly Inquisitor*“?

Лари се смее.

— Да. „Убийца писател в любовно гнездо с Бен Афлек“. Между другото снимката те подмладява с десет години.

— Да, много съм доволна.

— Идеята ми е — казва Лари, — че много хора те подкрепят.

— Е, мисля, че списъкът не е много дълъг — въздъхва тя — имам предвид Мат. Той се държи страхотно, малко странно е при създалите се обстоятелства, но се държи страхотно. Просто... мисля,

че не е сигурен, не е убеден в невинността ми. Мисля, че и адвокатът ми не ме смята за невинна. Както и ти.

Лари се мръщи при споменаването на бившия съпруг. През последните месеци той е разбрал доста неща.

— О, аз мисля, че *Мат* знае, че си невинна — казва той.

Няма да спори с него. Воювали са на този фронт неведнъж. Развитието на връзката ѝ с Лари през последните месеци е доста интересна. Той дойде при нея — агресивен журналист, без много опит, което ѝ изтъкна като предимство. Първоначално той не изпъкваше сред тълпата журналисти, които искаха историята ѝ, които искаха да предадат достоверно убийството на Сам Дилън и процеса на Алисън Пагоне. Но после, след като задълба, зае страната на Алисън. Беше споделил информацията си с нея и скоро се доказва като човек, който не се вълнува от задкулиската страна на процеса, а иска да покаже, че Алисън всъщност е невинна.

— Ей, става въпрос за твоя живот — казва той, вдига ръка, предусеща възраженията на Алисън и вероятно не разбира колко буквален е коментарът му. — Имам нещо за теб. Вероятно не е много.

Лари показва впечатляваща способност да намира информация по случая, с която вероятно по-лесно се сдобива един журналист, отколкото адвокат от защитата или следовател. Не непременно неутрална фактологическа информация, която да се ползва по време на процеса, а подробности, слухове, неща, които биха могли да ѝ дадат предимство.

— Все още душа — казва той. — Прокурорите знаят, че Сам Дилън ти е звънял няколко пъти преди смъртта си. Работят върху предположението, че е било заради връзката ви. Хората, които излизат заедно, си говорят по телефона, нали? Но разполагат и с друга информация — някой, който е работил със Сам — някой казва, че Сам е споменавал нещо за „етична дилема“. Което...

— „Етична дилема“? — стомахът на Алисън се свива.

Веднага го усети в гласа му. Имаше нещо различно, нещо не беше наред.

— *Какво има, Сам?* — *попита го по телефона.*

Не ѝ отговори, а това не бе в стила му. Едно от нещата, които най-много харесваше у него, беше липсата на задръжки и откритостта му към нея. Първото, което си помисли: Сам не беше доволен от връзката им, искаше да сложи край. Прималя ѝ, стомахът ѝ се обърна.

— Свързано е с работата — каза накрая, после се опита да смени темата и заговори за вечеря. Дали искаше тайландско? Или тапас? Или гръцко?

— Сам? — беше краят на януари, бяха минали само няколко седмици от новата година. Бяха заедно едва шест седмици, добре, четиридесет и пет дни, броеше ги, но бяха стигнали нива на интимност, до които никога не бе стигала с Мат Пагоне, а сега той я отбягваше.

Сам въздъхна.

— То е нещо, което предстои — мисля, че може да се каже, че съм изправен пред етична дилема.

Етична дилема. Думи на адвокат, а Алисън е била на подобна позиция. Не знаеше правилата, които трябваше да спазва един лобист, не знаеше, че толкова много приличат на етичните правила, които един адвокат трябва да спазва.

— За някой от клиентите ти ли става въпрос? — питаше тя.

— Мисля, че е най-добре да не го обсъждаме — отговори той.
— Поне засега.

— Да — казва Лари, — етична дилема. Така че ченгетата и прокурорите си мислят, че вероятно е свързано с „Фланагън-Макс“. Идеята е, че Сам има „етична дилема“, защото представлява „Фланагън-Макс“, а разбира, че компанията му подкупва законодатели. То е същото като адвокат да чуе, че клиентът му е извършител на престъплението, а не може да не си изпълни задълженията, нали?

— Така е — казва Алисън.

— Но тогава пак — продължава Лари, — Сам не е адвокат, той е лобист. Трябва ли да следва същите правила? Кой знае? Аз не, но според ченгето, с което съм се сдушил, някои хора не мислят, че Сам ти се е обаждал за сладки приказки. Обаждал ти се е да прецени дали да предаде клиента си, „Фланагън-Макс“. Търсил е правен съвет.

Алисън кима, кръстосва крака. Лари я гледа, но тя нито потвърждава, нито отрича.

Само слуша.

— Смята се, че Сам ти се е обадил, защото е искал да разбере какво трябва да прави — казва Лари. — Отчасти ти се е обадил по работа, отчасти, защото ти си човек, на когото той има доверие. Но някои хора, които разследват случая, смятат, че вероятно той е споделил с теб тази информация.

— Така ли?

— Да. И тези същите хора мислят, че когато си я получила, ти си се почувствала застрашена, защото Мат Пагоне също е лобирал за „Фланагън-Макс“. Значи... Сам ти казва, че „Фланагън-Макс“ са направили някои бели и че иска да ги изпее, което вероятно ще засегне и бившия ти съпруг. Значи... — Лари вдига рамене.

— Значи аз съм убила Сам — довършва тя, — за да защитя мъж, за който вече не съм женена.

— Но който е все още баща на дъщеря ти.

— И те ще кажат това на процеса?

Работата при криминалните процеси е, че без значение колко стриктно се изисква от прокуратурата да разкрива информация и доказателства, въвеждащото изявление трябва да се пази в тайна. Не е нужно прокуратурата да обяснява на защитата как ще навърже доказателствата. Понякога теорията на прокуратурата излиза наяве в хода на предварителния процес, но не и сега. Прокуратурата е казала на защитата, че възнамерява да използва многото телефонни обаждания от Сам до Алисън в дните преди смъртта му и нейните адвокати предполагат, че го правят с цел да докажат романтичната връзка, защото Алисън така и не я признава. Сега версията, която чува, е, че може би ще използват обажданията, за да докажат, че Сам се е опитвал да предаде „Фланагън-Макс“ — и вероятно Мат Пагоне — на федералните.

Процесът започва тази седмица и Алисън не знае версията на прокуратурата.

— Хората там — отговаря Лари — не знаят накъде ще тръгнат нещата. Според някои Сам те е отхвърлил и затова си била разтревожена.

Според Алисън и адвокатите ѝ прокуратурата трябва да каже точно това на процеса. Отхвърлена любовница, която търси отмъщение.

— Но според други, Сам ти е казал, че ще разкрие Мат и ти си направила всичко това, за да го защитиш. Мисля, че трябва да го знаеш.

— И в двата случая имам мотив за убийството — казва тя равнодушно, — или съм отхвърлената любовница, или защитавам Мат.

— Ами, да, но ако кажат, че си убила Сам, за да защитиш Мат, тогава имаш отговор.

— Имам отговор?

— Разбира се, че имаш отговор, Алисън — Лари клати глава, отпива от кафето си и протяга ръка. — Да приемем, че са прави. Те предполагат, че Мат е подкупвал сенатори и Сам ти го е казал и вероятно е щял да уведоми властите. Ако това предположение е вярно, тогава със сигурност ти би имала основание да искаш да убиеш Сам. Вероятно. Но отново — ако това предположение е вярно, не би ли могъл да се появи някой друг със същия мотив? По-силен от твоя?

— Това не е отговор — казва тя.

— Да бе, не е. Мат е подкупвал законодатели, Сам е щял да го каже и *ти* си единственият заподозрян?

Алисън се навежда над масата.

— Благодаря за информацията — казва тя, — оценявам всичко, което правиш за мен.

— Но ти няма да я използв...

— Мат не е подкупвал никого, Лари.

— Не знаеш. Няма как да знаеш.

— Зная, че не би го направил.

— Тогава какво ти довери Сам, Алисън?

— Нищо подобно, Лари. Той... — поглежда встрани и понижава глас — просто приключи с мен. Ясно? Заряза ме.

— *Няма да стане — каза Сам, докато седеше зад бюрото си с ръка на челото и гледаше Алисън в очите.*

— *Мат... Мат е приятел. Знаеш, че е лудост. Винаги е било.*

Лари мълчи. Вторачва се в кафето си, после поглежда към купувачите... от колоните се разнасят стари шлагери.

— Зная, че не си убила Сам — казва той. — Мисля, че зная кой го е убил.

— Лари...

— И мисля, че ти също знаеш.

— Трябва да тръгвам. Съжалявам — добавя тя, защото беше обещала да му разкаже някои подробности за живота си, които му трябваха за книгата. Но това е последното, за което може да мисли сега. Докосва леко рамото му и си тръгва.

ДВА ДНИ ПО-РАНО ПЕТЪК, 23 АПРИЛ

Джейн Маккой влиза в кабинета на главния специален агент Ървинг Шийлз.

— Сър?

Шийлз седи зад бюрото си, пред него има няколко отворени папки. Прави ѝ знак да затвори вратата, тя влиза и сърцето ѝ забива по-силно.

— Виждам, че сте получили потвърждение за дълга на доктор Ломас.

— Да, сър — но предполага, че не това е причината да я извика. Вчерашното ѝ пътуване само потвърди това, което знаеха за д-р Нийл Ломас.

Шийлз поема дъх.

— Току-що ми се обадиха. Мухсин ал-Бакари планира да посети Судан през юни. Имаме информация за първи юни.

— Да, сър — казва тя спокойно.

Мухсин ал-Бакари. Не можеха и да се надяват на нещо по-добро.

— Харун току-що си е резервирал полет за Париж на първи юни — добавя той.

— Значи ще се прехвърли за Судан в Париж — обобщава тя.

Шийлз кима.

— Да, когато пристигне. Не е толкова тъп, че да резервира билета си сега. Предполагам, че ще кацне на първи юни, ще прекара една нощ в Париж и ще си запази билет за трети.

Шийлз знае за какво става въпрос — години наред е работил в Близкия изток за ЦРУ. Много добре знае как действа „Освободителният фронт“.

Маккой разбира колко важно и за двамата е това, което току-що е чула, без значение дали Рамадаран Али Харун ще заведе Съединените щати до командващия операциите на „Освободителния фронт“, човека номер две в йерархията, Мухсин ал-Бакари.

— Когато Харун стигне до летището — казва Шийлз, — ще го проследят и ще ни се обаждат.

— Да. Разбира се.

— Вие трябва да приемете това обаждане, агент Маккой. Трябва да сте сигурна, че ще се качи на самолета.

— Да, сър.

— Обработете го. Обичайните въпроси. Изпитайте го.

— Разбрано, сър. Ще бъда на линия.

— Добре — той кимва към Маккой. — Това е всичко — връща се към папката на бюроа си, после отново я поглежда. — Има ли нещо друго, Маккой?

— Само... — тя прочиства гърлото си — сър, мислех си, че може и да има нещастни случаи. Невинни.

— Загуби няколко, спаси повече — въздъхва Шийлз. — Нямам по-добър отговор от този.

Маккой и не очакваше друго. Знае правилата. Всеки, който си играе с огъня — без значение в кой отбор е — знае рисковете. Рам Харун. Алисън Пагоне. Сам Дилън. Мат Пагоне. Да не споменаваме...

— Няма смисъл да го усукваме — въздъхва Шийлз.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ЧЕТВЪРТЪК, 22 АПРИЛ

Малко възвишение в Уест Сайд. Има десет постройки, по пет от всяка страна на тясната разрушена сграда. Маккой е прекарала доста време в тази част на града, беше работила в отдела за специални вещества, когато започна в Бюрото. Тежък мач. Особено омразно ѝ беше, когато трябваше да арестува наркомани. Обикновено арестуващ потребителите, за да стигнеш до дилърите, но пристрастените невинаги пропяваха. Без съмнение за предпочитане беше да ги приберат и да се опитат да ги излекуват, но тя така и не успя да се отърси от чувството за неудобство, когато арестуваше хора, попаднали в прегръдката на зависимостта.

Сега се връща. Връща се на мръсните улички, до магазините, които продават на вересия, до магазините, които рекламират фонокарти и цигари в метални решетки, счупените автомобили, наредени покрай бордюрите. Вижда забързани ученици. Улиците са набраздени от дълбоки дупки, пътните знаци са покрити с графити. На съседната улица се включва аларма на кола. Чува две жени да се карат през затворения прозорец на ниската сграда зад нея.

Толкова много проблеми, задушава се само като се замисли откъде трябва да се започне.

— Тръгвам — казва Маккой, като обръща лице към яката на коженото си яке. Работи под прикритие, но за нея това не е проблем — дънки и бейзболна шапка. Слива се с улицата — много райони на Уест Сайд, противно на всеобщото мнение, са расово хетерогенни. Белите по тези места са предимно първо поколение източноевропейци, както и корейци, латиноамериканци и афроамериканци. Не се вписва съвсем идеално, но и не бие на очи.

Стига до края на улицата, на кръстовището свива и продължава към източната част на квартала. Азиатец — продавач на хранителни стоки, мете тротоара пред магазинчето си; към нея се носи млада жена в напреднала бременност с вълнена шапка.

Маккой прави балонче с дъвката си. Не се чувства много удобно на токчетата, но пък се връзват с пейзажа. Старае се. Привлича вниманието на едно афроамериканче, което седи на някаква веранда и играе с тесте карти. Подвикването не вдига кой знае колко самочувствието ѝ, момчето е на около тринайсет.

Въпреки това в отговор му намига.

— Ей, маце, страшна си — казва то с писклив тийнейджърски глас.

Добре. Подминава го, прави една-две крачки, преди да се върне и да застане пред момчето.

— Хей, готин — казва тя и започва по-звучно да дъвче дъвката, флирт като този би учудил дете на неговата възраст. — Не трябва ли да си на училище?

— О, Боже — въздъхва той, слага три карти на стълбите в краката си и ѝ показва една от тях — тройка спатия — и ги разбърква с изумителна скорост и ловкост.

— Кажки къде е картата, красавице.

Маккой се подсмива и докато той прави номера си, го проучва. Ярко яке с качулка, ръкавици, които стърчат от джобовите му, кожени ботуши, отворена кутия за пури до краката му, в която има няколко долара и дребни монети. В кутията държи само малка част — еднодоларови и няколко монети от по двацет и пет цента — за да изглежда, че играе с малки залози. Останалото е вероятно в чорапа му, но това не я засяга.

Единствено я интересува спортният сак от лявата му страна.

Момчето спира, показва дланите си и триумфално поглежда Маккой. Трите карти са подредени една до друга в краката му. Тук не са замесени пари. Само се перчи.

Навежда се към него.

— Как се казваш, хлапе?

Момчето ѝ се усмихва, показва дебелиите си венци и бели зъби.

— Джаксън — казва той. — Коя от трите е тройка спатия, красавице?

Маккой се навежда все по-близо.

— Не играя комар, Джаксън — казва тя тихо, спокойно, вече не се усмихва. — Аз съм агент на ФБР и няма да имаш проблем — добавя

тя, като вдига ръка предупредително, защото вижда, че момчето се придвижва надясно, — но ще загазиш, ако се протегнеш за тази чанта.

Маккой посочва зад рамото си.

— Виждаш ли този, който сега завива зад ъгъла?

Момчето поглежда и вижда Харик.

— Това е партньорът ми. Ако те види, че се опитваш да сигнализираш по някакъв начин на Джими, ще те закопчам.

Споменаването на Джими въздейства на момчето така, както и заплахите й. Тя му показва, че знае какво се случва горе.

— Сложи ръце на лицето си, Джаксън — казва Маккой — Веднага.

Момчето в крайна сметка се подчинява и залепва ръце на бузите си. Не е особено притеснено, по-скоро е сърдито.

Маккой взема сака и го отваря. Не намира оръжие, но и не очаква да открие такова. От чантата изважда малко радио и го слага в джоба на якето си.

— Просто от любопитство — колко ти плаща?

— Двайсетачка на пукане.

— Какво е пукане? Половин ден?

— Седем към едно, красавице. Мамка му — момчето клати глава. Току-що беше загубил една от работните си сутрини. Следобедът вероятно пак е свързан с разбъркването на картите, но не тук. Джаксън сигурно се подвизава на гарата, автогарата или центъра, там, където белите няма да се усетят, че такъв малък сладур може да ги обере.

— Вземам радиото с мен, Джаксън, но не сваляй ръце от сладкото си личице. Сега без никакви движения, ясно? На партньора ми бързо му горят бушоните.

— Въобще не мърдам, лейди — отговаря той разочаровано.

Маккой го потупва по рамото и се качва по стълбите. Използва ключ, който миналата седмица извадиха от една съседка — Харик я проследи до магазина, показва й значката си и я убеди да му позволи да направи копие.

Маккой говори в яката си.

— Чисто ли е?

— Чисто е — гласът на Харик изпуква в слушалката. Има предвид, че Джими не е погледнал през прозореца, не е видял

разговора между Маккой и момчето, нито опитите на Джаксън да сигнализира от верандата.

След като влиза вътре, Маккой сваля обувките с токчета, поема по едно от двете стълбища и спира на площадката. Хвърля коженото яке и остава по пижама — нищо особено, светлосиньо горнище. Сваля шапката си и разрошва косата си.

— Влизам — казва тя и маха микрофона.

Изкачва следващото стълбище и стига до вратата. От апартамента се разнася силна музика, но не чак толкова, колкото очакват. Осъзнава, че не е преценила източника на информация — осемдесет и една годишна старица.

Въпреки това ще свърши работа и ще го използва за оправдание.

Тропа на вратата и вика:

— Хей — не получава отговор и пробва пак, блъска силно по вратата. Тънка е, направена от евтино дърво, което не е изненадващо, но има верижка за заключване, както и предполагаха. Силно се надява да не ѝ се налага да разбива вратата.

— К'во ще кажете да я намалите тая музика, а? — вика тя.

Отвътре се чува глас:

— К'ъв ти е проблемът?

— Проблемът си ти, задник такъв!

Чува стъпки, които се приближават към вратата, вероятно ще погледне през шпионката. Отстъпва назад, преди да е дошъл твърде близо.

— Вземи си хапче, скъпа — чува се гласът през вратата.

— Осем и половина сутринта е — вика тя.

— Божичко, мила...

Маккой вижда как вратата се открехва, отпуска цялата си тежест и се втурва напред с всичка сила, преди веригата да се е опънала напълно. Това е ключът. Вероятно щеше да ѝ е трудно да мине през затворената врата. Всичко опира до изненада и баланс.

Влиза с рамото напред. Удря вратата и усеща изпращяване, нищо сериозно, но ще го помни известно време.

Веригата отхвърча при удара, Маккой залита, но успява да запази равновесие. Джими е на пода зад вратата.

— Федерален агент — казва тя бързо, да не би на Джими да му хрумне нещо друго.

При създалите се обстоятелства, това може да се окаже добра новина за него. Тя взема оръжието, затъкнато в дънките ѝ и вади значката. Затваря вратата с ритник и държи пистолета насочен към Джими, преди той да разбере какво става.

Джими прехвърля трийсетте, има твърда руса коса и тъмно окосмяване на лицето. Защо тези идиоти си мислят, че козите брадички изглеждат добре?

— ФБР — казва тя и дава знак с пистолета. — Ставай. Седни на гадния диван — Маккой отстъпва и рита уредбата, докато не престават да свири. — Седни, Джими. Седни. Може и леко да се отървеш.

— Не знам за какво говориш — отговаря Джими, като се опитва да се добере до дивана и пада върху него.

Маккой го поглежда косо, шари с поглед из стаята. Вижда талони за залагания върху бюрото до една дъска с числа в три вертикални колони — една за залагащия, една за сумата, кодирани са. Четири — не, пет различни мобилни телефона — телефонни „духове“, които крадат сигнали от легитимните телефони, така че да не могат да се проследяват. На масата има наполовина изядена купичка с овесени ядки.

— Това няма да е първото ти закононарушение — казва тя — вероятно знаеш правата си по-добре от мен.

— Не е така.

— Така се получава, като експлоатираш стражите си, Джими. Десетгодишно хлапе?

Джими стиска зъби. Вероятно си представя какво ще направи с хлапето после.

— Вината не е негова — казва тя. — Следим те. Хлапето няма никаква вина.

— За какво, по дяволите, говориш? — пита Джими.

Уместен въпрос. Федерален агент, облечен в пижама и дънки, влиза сам, без да възнамерява да му тегли куршума. Маккой иска да замеси възможно най-малко хора в тази операция и може би иска малко да се упражни.

— Имам няколко въпроса към теб, Джими. Ако отговориш, изчезвам след трийсет секунди. Ако ме излъжеш, повече няма да сме приятели.

Новият ѝ амиго нервничи на дивана, скръства ръце.

— Питай — казва той.

— Става въпрос за доктор Нийл Ломас — казва тя — и ако ми кажеш, че не го познаваш, ще изтърбуша това място.

Джими се замисля и това потвърждава подозренията й. Да издаде името на един от хората, които залагат при него, не е много, предвид алтернативата. Но точно заради този се замисля.

Маккой се чуди какво знае той за д-р Нийл Ломас. Дали знае защо е започнал да играе комар? Вероятно не. Има ли представа, че д-р Ломас е на път да открие смъртоносна съставка за детски аспирин.

Определено не. Не, колебанието на Джими няма нищо общо с интереса на агент Маккой към доктора.

— Нямам работа с този тип — казва Джими.

Всъщност, така казано, вероятно е истина.

— Д-р Ломас беше вътре с пет хилядарки — казва тя, — ти започваше да губиш търпение. Тропни два пъти с крак, ако греша.

— Какво, по дяволите, става.

— Сега, изведнъж — добавя Маккой, — го оставяш на мира. Не си пращал никого по петите му месеци наред. Това е, защото всичко е платено, нали, Джими?

Джими клати глава.

— Дай ми име — казва тя и усеща неохотата му, — зная, че д-р Ломас не се е разплатил сам.

Джими отваря уста. Вероятно претегля времето в пандиза с гнева на човека, откупил дълга на д-р Нийл Ломас.

Освен това, много е възможно да не може да даде име на Маккой.

Този тип е изплашен, тя може да го притисне още повече, но не изгаря от желание да прекара цялата сутрин с него й със сигурност не иска да го арестува.

От задния джоб на дънките си изважда снимка, сгъната на две, и му я показва. Гледа го в очите.

Погледът на Джими очевидно се вцепенява от снимката. Губи и малкото цвят на лицето, който му е останал.

Всъщност, никога не се е съмнявала.

— Лейди — казва Джими, — *определено* не сте ме чували да казвам да.

— Така е — съгласява се тя. Нямаше нужда да го казва. — Никога не съм идвала, нали, Джими? — пита тя, но знае, че

последното нещо, което той иска, е да обсъждат този разговор.

— Мамка му, да, никога не си била тук. Не ме намесвай в тези лайна.

— Вече си въвн — замисля се дали да не му каже да си събере сергията, но не е нужно. Мястото вече е въвн от играта. Джими така или иначе ще се изнесе оттук след броени часове.

— И ме чуй добре — казва тя на излизане, — ако посегнеш на Джаксън, ще те открия. Разбрахме ли се?

— Разбрах, лейди. Изчезвай.

Тя се отправя към стълбите, преоблича се, слага си якето, обувките и бейзболната шапка. Излиза навън и открива малкия Джаксън с умолително изражение и ръце, все още залепени за бузите. Изважда две двайсетачки от джоба си и ги слага в ръката му. Наречете го такса за услуга.

— Всичко е наред, Джаксън — казва му тя, — свободен си. И умната.

Джаксън изсумтява.

— А тройката спатия е в средата — добавя тя.

ЧЕТИРИ ДНИ ПО-РАНО НЕДЕЛЯ, 18 АПРИЛ

— Значи въпросът е — казва Лари Еванс, — защо „Фланагън-Макс“ са наели само Сам Дилън да уреди узаконяването на „Дивалпро“? Дилън е бил републиканец, значи е нормално да работи с Долната камара и губернатора. А Сената? Защо не са наели някой да работи със Сената?

— Този въпрос е лесен — казва Алисън. — Демократите от Сената не обичат „Фланагън-Макс“. Не би им допаднало подобно узаконяване, значи трябва да използват някой друг да натисне Сената.

Лари отпива от кафето си, очевидно недоволен от отговора.

— Насочват пари към Алианса за достъпно здравно обслужване? Техният върл враг изведнъж се оказва най-добрият им приятел — Лари посочва бележките си. — Четвърт милион долара са отишли в Алианса за достъпно здравно обслужване? Толкова са платили „Ф-М“. Това знаеше ли го?

Лари беше прегледал отчетите, съхранявани от щатския избран щаб, както и финансовите извлечения на „Фланагън-Макс“ от миналата година.

— Я гледай — продължава той, — Алиансът за достъпно здравно обслужване се обръща и дава сто бона на Мат Пагоне да лобира в Сената за легализирането на „Дивалпро“ за закон 1551.

— Е, и? — вдига рамене Алисън. — Висшестоящите са заинтересовани от „Дивалпро“.

— Глупости. Всички висшестоящи, освен Алианса за достъпно здравно обслужване, са били против. Резултатът е щял да бъде същият и всички го знаят.

— Добре — Алисън прибира косата зад ушите си. — Значи, „Фланагън-Макс“ знаят, че нямат приятели в Сената и искат някой друг да ги подкрепи. Бутат малко пари на Алианса за достъпно здравно обслужване за легализирането. Те използват част от тези пари, за да наемат Мат, а останалите задържат за себе си. Все още не съм чула нищо незаконно.

Лари намества ченето си, барабани с пръсти по масата. Очевидно не е съгласен с Алисън и тя го усеща. Също така тя усеща, че Лари е сигурен, че Алисън знае повече, отколкото казва.

— „Фланагън-Макс“ не са искали да оставят отпечатъци в Сената — казва той. — Те знаят какво е трябвало да направи Мат, искали са да се разграничат от него и не са го използвали директно. Използвали са Алианса за достъпно здравно обслужване като буфер.

Хранителният магазин е препълнен, както и кафенето. То се е превърнало в социално място, където жените си бърбят, докато наглеждат децата си.

— Кажи на адвоката си — казва Лари — кажи му какво съм открил.

— Какво да правя с адвоката си решавам аз. Вече го обсъдихме. Сега не говориш с адвоката ми, говориш с мен.

Лари се протяга за якето си, което е оставил на гърба на стола.

— Значи няма да му кажеш — обобщава той.

— Не съм казала подобно нещо.

— Защо да не му кажеш? Виж — Лари пъха документите пред Алисън, разпечатки от уебсайта на изборния щаб и финансовите документи на „Фланагън-Макс“. Посочва документите, докато премията чантата с лаптопа през рамо.

— Това е всичко, което ти трябва, за да получиш оправдателна присъда — казва той, — а ти не искаш да го използваш.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО СЪБОТА, 17 АПРИЛ

— Агент Маккой.

— Агент Маккой? Роджър Огрен е. Виждам, че не прекарвате уикендите си по-добре от мен.

— Вероятно малко по-добре от теб, Роджър. Процесът започва след няколко седмици и, моля те, казвай ми Джейн.

Маккой пхва телефона под мишница и се протяга за чийзбургера на бюрото си. Отслабва, а не може да си го позволи — решението е малка бърза закуска по средата на деня. Няма да казва на никого.

— Да, точно така — казва Огрен. — Процесът започва след по-малко от две седмици. Дали знаеш за някои скрити изненади?

Маккой се задавя със сандвича.

— Не, поне засега не — казва тя.

— Много си скромна, Джейн.

— Не, не съм.

— Ако не ме лъже паметта — казва той, — вие подслушвате Алисън Пагоне. Може да чуете всичко с това шикозно оборудване.

Маккой стиска сандвича и по панталона ѝ потича горчица.

— Мамка му — казва тя, не на Огрен.

Маккой не искаше да говори за подслушването нито с Роджър Огрен, нито пък с който и да било друг държавен или щатски служител, но Роджър настояваше. Скоро след като Алисън Пагоне попадна в тяхното полезрение във връзка с убийството на Сам Дилън, прокурорите и полицията издадоха разрешително за обиск на къщата ѝ. Маккой предполагаше, че няма да забележат подслушвателните устройства, но нямаше как да е сигурна. Тя и Ърв Шийлз го бяха обсъдили. Определено не можеше да разгласят слагането на микрофоните, защото очевидно подслушването щеше да се обезсмисли. Тогава и двамата решиха да отидат при областния прокурор, Елиът Райкрофт, и да му кажат. Заплашваха го, придумваха

го и в крайна сметка успяха да го убедят, че не може да каже на хората в офиса си нито думичка. Разговорът мина ужасно.

Не ѝ харесва фактът, че Огрен повдига темата, но не е изненадана.

— Със сигурност е казала нещо, Джейн. *Нещо*, което мога да използвам.

— Не обсъжда делото вкъщи — казва Маккой, — поне нищо съществено, нищо, което да ви интересува.

— Нищо, което да *ви* интересува — иронизира той.

— Вероятно — Маккой изтрива панталона си, но няма смисъл. Ще трябва да пере довечера, това са единствените ѝ свестни дънки.

— Виж, тя очевидно не мълчи в къщата си — пояснява Маккой, — но дискусиите по делото ограничава до офиса на адвокатата си. Няма много посетители, а повече от ясно е, че няма да започне да говори за делото пред когото и да е. Ако имаше нещо, щях да ти кажа, Роджър. Правила съм го преди, нали?

— Именно затова се обаждам.

— Е, няма нищо ново за докладване. Разследвам я за нещо, което не е свързано с това убийство. Не съм чула нищо в къщата, което да представлява и най-малък интерес за теб. Честна скаутска.

— Била си скаут?

— Да, за около два дни. Не ми хареса. Хей, Роджър?

— Да?

— Нали си мълчиш за това? Нали никой друг от вашия офис не знае за микрофоните?

— Да, Джейн — отвръща Огрен с неприкрита снизходителност, — трая си.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПЕТЪК, 16 АПРИЛ

— Седни, Алисън, искаш ли нещо?

— Не, благодаря.

Рон Макгефри се настанява зад бюрото и слага очилата си. Повдига един документ и зачита от него.

— *Най-добре се сервира студено?* — пита той.

— Какво казахте? — пита Алисън.

— Пишехте ли нова книга с такова заглавие?

— Ами, да — казва тя и усеща как ѝ става горещо. — Това беше работното заглавие. Откъде знаете?

— Роджър Огрен го прати тази сутрин — казва той — Май си го изтрила от компютъра си? Изтрила си го от харддиска?

— Да, така е — кръстосва крака тя. — Не ми хареса.

— Добре — Макгефри го плъзга по бюрото — на тях им е харесало. Особено страница петдесет и първа. Отбелязали са я.

Сяда на бюрото и влиза в пощата му. Не е съвсем сигурна какво да напише и на кого да го изпрати. Всичко би ѝ свършило работа. Единственото, което има значение, е от този компютър да се изпрати имейл в девет вечерта, докато хората мислят, че тя е на купон и доста след като е била в дома му днес на обед. Алиби. Доказателство за живот.

— Намерили са го в глава, която се казва „Алиби“ — добавя той кисело.

— Така е — тя хвърля документа на бюрото. — И?

— И? — пита той саркастично — И? Разказва се за една жена, която убива мъжа, с когото спи. Убива го през деня, но няма алиби, затова отива в къщата му през нощта — когато е на купон, измъква се

по време на купона и изпраща имейл от неговия компютър, за да докаже, че е бил жив и здрав, когато си е тръгнала следобед.

— Да. Така е — Алисън не се опитва да прикрие гнева си.

— Романът е изтрит в — Макгефри поглежда друг документ — три и двайсет и една сутринта след смъртта на Сам Дилън. Малко повече от час, след като си се прибрала с ръце, целите в пръст и си заварила дъщеря си вкъщи.

— Не си спомням кога съм го изтрила, Рон. Винаги работя нощем.

Рон разперва ръце.

— Имам клиент, който не ми съдейства.

— Не съм изкопирала собствената си книга, Рон.

— Не ми пука дали си го изкопирала, или не, трябва да ми кажеш всичко.

— Ами, предполагам, че не ми е хрумвало.

— Не ми е хрумвало — имитира я адвокатът й. — Този имейл много ни помогна, Алисън, той определи часа на смъртта и то в наша полза. Оставя място за догадки, че Дилън е бил все още жив в един и половина сутринта. От Джесика знаем, че си се прибрала в два. Ако Сам Дилън е бил убит след това, имаш алиби — Джесика е спала при теб и те е видяла на следващата сутрин. Но сега — той посочва към страницата от романа — сега всичко, което току-що казах, е направила героинята в твоята книга.

Алисън подръпва носа си, опитва се да запази самообладание.

— Рон, никой не мисли, че Сам е умрял след това, дори нашият патолог. Частичното смилане на вечерята му, счупеният часовник, спрял на 07:06. Умрял е около седем в събота вечерта. Всички го знаят.

— Кой знаеше за „*Най-добре се сервира студено*“?

— Никой — вдига рамене тя. — В издателството ми се носеше лоша слава, че пазя работите си в тайна, докато не ги завърша.

— Не говоря за издателството. Някой приятел? Съседи? Бившият ти съпруг?

— Не, не и не. Никой.

— Дъщеря ти?

— Казах никой. Никой не знаеше, Рон.

Лицето на Макгефри е тъмночервено. Размахва ръце.

— Трябва ми повече време за случая.

— Ако говориш за промяна на датата на делото, Рон, вече го обсъдихме. Това беше първото условие и няма да отстъпя.

— Това е най-абсурдното нещо, което някога съм чувал — той протяга ръце, сякаш я моли. — Дай ми няколко месеца и може би ще успея да ти върна живота.

Алисън става от стола и се приближава до прозореца. Адвокатската фирма на Макгефри дели етаж с други фирми в небостъргач в центъра на града. Офисът му е един от двата ъглови. На изток се вижда малко от езерото, част от центъра и скъпият квартал до езерото на север. Мат искаше да се преместят в една от тези кооперации заради близостта до работата, избягването на задръстванията в центъра, но тя смяташе, че той по-скоро копнее за престижа на североизточния квартал. Тя харесваше повече къщата им в северозападната част и тихия квартал; децата с велосипеди; улиците с подрязаните ливади; съседите, които си говорят през плета; ежегодните улични партита. Нещо като предградие, но с кафенета, деликатесен магазин и няколко ресторанта наблизо.

— Не можем да кажем, че някой те е копирал, ако никой не е знаел за алибито в тази книга — казва Рон, — но мога да поработя върху часа на настъпване на смъртта. Дай ми малко време...

— Не, Рон.

— Но защо, за Бога...

— Защото им даваме време, може да намерят оръжието на убийството — тя се обръща към него, — а ние не го искаме. Определено не го искаме, нали?

В живота на криминалните адвокати може би често има моменти като този. Колко често клиентите се изправят и казват: „*Да, аз го направих*“. Рядко, според опита му. Клиентите не искат да казват, адвокатите не искат да питат. Така се случва по принцип, нещо като код е. *Не искаме да намерят оръжието на убийството.*

— Разбирам — казва Макгефри, сякаш е разочарован. Със сигурност не смяташе, че Алисън е невинна. Ако градеше практиката си само върху защитата на неправомерно обвинените, нямаше да има кариера. Със сигурност беше научил адвокатската мантра и бе придобил същия начин на мислене, който Алисън беше развила за няколкото години работа като обществен защитник. Изпробвай

правителството; не му позволявай лесно да отнема свободата на хората. Става въпрос за възпрепятстване на правителството.

Всъщност за много повече при болшинството от адвокатите в защита. Повече прилича на игра и става въпрос за победа.

— Не можем да променяме датата на делото — казва тя — и предпочитам да не го обсъждаме повече.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ЧЕТВЪРТЪК, 15 АПРИЛ

Джейн Маккой гледа плика на конферентната маса — изваден е от по-голям плик, адресиран до Ташкент, Узбекистан. Пликът е сканиран за отпечатъци — появили са се палец, показалец и отпечатък от пръстен. Те вече са сравнени с цялата база данни отпечатъци на федералното правителство, макар и да знаеха отговора — отпечатъците ясно пасваха с тези на Рамадаран Али Харун.

На гърба на плика, там, където се залепва, е поставен разкривеният му подпис, за да се разбере, ако някой го отвори. Агентите във ФБР, разбира се, бяха отворили плика и бяха превели бележката, което означаваше, че ще трябва да закупят същия плик — това не беше трудно — и най-добрият им калиграф да копира подписа на Харун, за да могат да запечатат писмото и да го изпратят до дестинацията му с „автентичен“ подпис. Техният човек ще трябва много точно да подпише Харун, а също и да надпише с неговия почерк адресата на плика, където е надраскана само думата „Муши“.

Тя гледа преведеното съобщение:

Скъпи ми Муши,
Доста напреднахме. Предполагамата дата е средата на май. Пристигам в Париж на първи юни. Доставка ще е лична.

За мен е чест да бъда избран.

„Муши“ се отнася до Мухсин ал-Бакари, главният лейтенант на Освободителния фронт. Един от четиримата, които имат право да говорят с техния лидер, с Великия.

— Харун говори направо на *shura majlis* — казва агент Ърв Шийлз. Шийлз познава тези хора, прекарал е повече от десет години в централното разузнаване в Близкия изток. Вероятно заради това Бюрото се е заело със случая. ЦРУ не е фен на ФБР — чувствата им са

взаимни — но Шийлз познава Освободителния фронт по-добре от който и да е от тях, затова ЦРУ разчитат на Шийлз и отряда за антитероризъм, поне за онази част от операцията, свързана с Рам Харун. Говори се, че Шийлз се е влюбил и е искал да се установи отново в Щатите, в града, където е израснал. Затова се е прехвърлил в Бюрото и бързо се е издигнал.

Маккой разбира тревогата в гласа на Шийлз. *Shura majlis* е съвет от четирима души, който консултира Освободителния фронт по въпроси, свързани с религията, финансите, военните операции и други подобни. Мухсин ал-Бакари оглавява съвета, той е, така да се каже, изпълнителният директор на Освободителния фронт. Харун комуникира директно с ал-Бакари, което означава, че мисията се взема насериозно от „освободетата“.

Освободителният фронт не си пада по организационните структури — той не е малка стегната организация. По-скоро представлява няколко хлабаво свързани звена, пръснати по света, много от които дремят в очакване на инструкции. Най-обезпокоителното е, че Освободителният фронт вербува младежи — бунтари, деца с идеали и други, не много възрастни — не само защото те са бъдещето на всяко въстание, но и защото по-трудно могат да ги разпознаят. Протестиращи колежани ще привлекат по-малко внимание, защото те по принцип протестират. Според най-оптимистичните прогнози средната възраст на атентаторите и извършителите на насилие е двайсет и една години. Стратегията на „освободетата“, доколкото може да каже правителството на САЩ, е да вербува и промива мозъците на младежи и да ги остави на автопилот, докато настане време. После в бърза последователност те получават инструкции и изпълняват плана. Колкото по-малко време има между формулирането на задачата и изпълняването ѝ, толкова по-малка е вероятността да се допуснат грешки или хората да размислят.

За нещо от този тип колкото по-малко хора участват, толкова по-добре. Само шепа хора от Освободителния фронт знаят какво се случва. Ето защо, предполага Маккой, Харун се е подписал върху печата на плика. Не че толкова се страхуват американското правителство да не прочете писмото; по-скоро не искат този, който ще даде писмото на ал-Бакари, да го прочете.

— Сър — пита Маккой, — как ще се развият нещата?

Шийлз прехапва устни и присвива очи.

— Не ни трябва да знаем — казва той и ѝ се усмихва, сякаш имат тайно споразумение. — Според мен? Ако наистина доставката е за ал-Бакари, а по всичко личи, че е така, ще го проследят. Предполагам, че рейнджърите ще го направят: ще организират засада и ще се надяват да заловят ал-Бакари жив.

— Да — ако наблюдението на Рам Харун ги отведе до Мухсин ал-Бакари, американското правителство ще действа с пълна сила — Шийлз предполага, че ще използват рейнджърите. Съединените щати издирват ал-Бакари от години и действията ще бъдат сериозни.

— А ако пратката не е за ал-Бакари — пита тя.

— Тогава може и да не хванем големите риби. Харун ще си изпълни задачите и „освободетата“ сигурно ще го убият.

— Ще го убият?

— Няма да им е нужен. Бил е в Щатите. Вписан е в регистрите, вероятно не с истинското си име, но няма значение. — Шийлз се измъква от стола си. — Както и да се развият нещата, дните на Рам Харун като агент под прикритие за Освободителния фронт са към края си и съм сигурен, че той го знае.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО СРЯДА, 14 АПРИЛ

Спомня си дните, когато животът беше по-прост или поне изглеждаше такъв. Със сигурност това беше една илюзия, невинността на детството. Предпочита да си спомня за по-ранните години, преди да се преместят в Пешавар. Семейството му беше щастливо. По-точно спомня си, че той беше щастлив и предполагаше, че и родителите му са били или пък е бил твърде погълнат от егоизма на детството и не е забелязвал друго.

Това е едно от нещата, които не дават мира на Харун. Не знае дали майка му наистина е била щастлива. Баща му твърди, че е била. Била е красива и умна, силна и любяща.

Рам му вярва, но след двайсет години почти не си спомня майка си и сестра си. Спомените избледняват и ги замества смесица от реалност и фантазии. Вероятно с времето майка му е станала по-красива, сестричката му — още по-прелестна.

Спомените му към настоящия момент се базират не толкова на визуалното, колкото на сетивата мирис, допир и слух. Спомня си основните неща — дрехите на майка му и сестра му, цветът на косите им — но не може да си спомни чертите на лицата им; може да ги разпознае, но с болка осъзнава, че си спомня единствено няколкото снимки, останали от тях.

Спомня си пясъка близо до дома им, където майка му правеше bunda pala — пълнена риба, която заравяше за няколко часа в горещия пясък и я оставяше да се изпече.

Спомня си вкусния аромат на sajii — агнешко бутче на кол, с подправки, което се пече близо до огъня, а не на открит огън, спомня си как облизваше пръстите си след ядене. Спомня си гласа на майка си, нейната увереност и промяната в тона ѝ, когато се обръща към него.

Казваше му Зулфи.

Спомня си и английския; езикът, говорен от пакистанския елит, от който произхождаше майка му. Тя преподаваше поезия и английски

в университета в Куета, провинция Балучистан. Спомня си английския ѝ, както и урду — езика, който правителството се опитваше да наложи като официален, езика, който бащата на Рам говореше изключително добре. Бащата на Рам, Гулам, се опитваше да разговаря с майка му на английски, но му бе трудно и майка му често се шегуваше.

Спомняше си, че майка му четеше. Спомняше си, че с баща му обсъждаха политиката, обществото.

— Имаш един перфектен родител и друг, не чак толкова — казваше баща му, а майка му се усмихваше. Никой не казваше кой кой е.

Рам — Зулфи — сочеше с пръст ту единия, ту другия, а те се смееха неудържимо.

Спомня си, когато се роди сестра му, Беназир, най-ранният му спомен. Не си спомня подробности, освен че майка му пееше *sepad*, когато Бени се роди, съседите идваха и пееха поеми до късно вечерта. Спомня си как държеше Бени в ръцете си, с малкото ѝ сплескано и сгърчено лице — под бдителните погледи на родителите им.

Спомня си деня, четири години по-късно, когато майка му и Бени не се прибраха. Спомня си как играеше с другите деца на улицата и се прибра вкъщи, нетърпелив да ги види, но вместо това завари само баща си, който седеше на килима. Държеше глава в ръцете си. Спомня си парализата, която изпита, никога не бе виждал баща си така уязвим и не издаваше звук, докато накрая баща му не го забеляза.

— Седни тук Зулфи — каза баща му, протегна ръце и показа лицето си — изкривено от болка и мокро от сълзи.

Рам Харун вдига ръка към лицето си и въздъхва. Болезнено е, но му олеква, когато си спомня майка си и Бени. Това направи баща му, ще го направи и Рам. Ще го стори заради тях. Рам поглежда писмото за последно, написано е на ръка на арабски:

Скъпи ми Муши,

Доста напреднахме. Предполагамата дата е средата на май. Пристигам в Париж на първи юни. Доставка ще е лична.

За мен е чест да бъда избран.

Рам сгъва писмото внимателно и го слага в плик. Облизва ръба, запечатва го, подписва се отгоре с украсения химикал, с който майка му пишеше стиховете си. Взема автобуса до пощата — намира се на около километър и половина от университета.

Чакането на опашката е мъчително: не времето, което отнема — пакистанците са свикнали да се редят на много по-дълги опашки за подобни неща. Просто иска да се отърве. Отваря тетрадката си и сравнява адреса с този, който е написал на плика, проверява го отново и отново. Осъзнава, че е смешен — получил е образованието си в най-изисканите университети, а сега се притеснява, че не е написал правилно някакъв си адрес в Ташкент, Узбекистан на плика.

Проправя си път до началото на опашката и казва на пощенския служител:

— Бих искал да говоря с Раул, моля.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ВТОРНИК, 13 АПРИЛ

Срещна погледа на Сам, забеляза го. Говореше с клиенти, когато изведнъж отклони вниманието си. Очакванията на клиента към него са много важни и това е причината за коктейла, но той е обсебен от нея, от чиста похот, очите му шарят по тялото ѝ, въображението му препуска. Тя е сигурна, че това е най-незабравимото изражение на мъжко лице, което е виждала.

— Мамо, изчервяваш се — Джесика Пагоне оставя раницата си на отсрещната страна на масата в ресторанта, в североизточната част на града, където са се разбрали да се срещнат — това е в границите, които гаранцията ѝ позволява.

Тогава Алисън се сеца за фаталните думи на Сам. Няма да се получи. *Мат... Мат е приятел. Знаеш, че е лудост. Винаги е било.*

Джесика стои права и гледа майка си почти обвинително.

— Стига, Джес — Алисън отмята бретона от челото си. — Сядай.

— Подстригала си се — казва Джесика и сяда срещу майка си, без допълнителен коментар.

Алисън няма нужда от такъв, не търси комплименти от дъщеря си. Ако я накараш, сигурно ще го направи, но ще бъде насила, неуместно, нещата и без това са достатъчно странни.

Цари примирие, не се карат. От убийството на Сам са се сдърпвали няколко пъти, няма открита враждебност, отношенията им са просто напрегнати.

Алисън се развежда с бащата на Джесика и не след дълго започва връзка с негов колега — човека, за когото работеше Джесика. Това очевидно е всичко, от което Джесика има нужда, за да вземе страна. Убийството на Сам Дилън беше усложнило нещата, Джесика трудно сдържа недоволството си; без съмнение осъзнава колко трудно е на майка ѝ и беше показала загриженост, беше я окуражила. Колкото и да се опитваше да го прикрие, негодуванието на Джесика къкреше под повърхността.

— Отслабваш — казва Джес. — Трябва да ядеш.

Така е. С нервите, които свиваха стомаха ѝ на топка и опитите да се успокои, Алисън беше изгубила седем килограма за малко повече от два месеца.

— Скоро започва делото — казва Алисън.

— Зная.

Сервитърът взема поръчките им — само вода за Алисън, студен чай за Джесика. Според Алисън е сладък, вероятно учи в колежа. Преценява го, както всеки друг мъж на неговата възраст — на възрастта на Джесика — и се чуди, колкото и да е невероятно, дали това ще бъде мъжът за дъщеря ѝ. Тя си представяше идеалния мъж — грижовен, страстен, силен. Исква мъж, с който Джесика да се чувства обичана, който да я предизвиква да бъде по-добър човек и да я подкрепя безусловно. Това, според нея, иска всяка майка за детето си.

— Няма проблем да им кажеш — казва Алисън.

— Нямам избор.

Не, Джесика няма избор. Някога имаше — имаше редица възможности, когато полицията дойде за първи път. Вероятно и на нея щеше да ѝ се размине. Полицията едва ли щеше да осъди едно момиче за това, че не е успяло да даде обвинителна информация за собствената си майка, но Джесика не го знаеше. Но дотогава полицията вече беше решила кого да набеди за убийството. Всичко това е минало. От прокуратурата бяха пратили призовка на Джесика Пагоне — ще трябва да свидетелства срещу майка си. Колкото и да го усукваше, щяха да я накарат да отговори на въпросите така, както им отговори в полицията.

— Майко — *попита Джесика, когато Алисън се прибра около два сутринта с мръсни ръце и лице — какво си направила?*

Алисън иска да прегърне дъщеря си, да я погали, да я целуне, отново да ѝ говори нежно, както преди. Исква да я пита за момчетата, за училището, за надеждите и амбициите ѝ.

Но не говорят за тези неща от известно време насам. Бракът не се разпадна изведнъж. Упадъкът беше започнал — трудно е да се каже точно кога. На Алисън ѝ бе трудно да уточни първия път, когато проблемите излязоха на повърхността. Може би преди три години, когато честваха годишнината си и когато след малко повече шампанско тя открито запита какво точно празнуват. Или същата година, когато Алисън се отби без предизвестие във фирмата на Мат и го завари с

млада колежка, доста привлекателна, с блестяща кестенява коса и стегната фигура. Не беше нещо кой знае какво; не бяха прегърнати, нито бяха един върху друг на бюрото. Мат седеше на стола си по начин, който Алисън можеше да опише като необичайно неформален, а колежката — казваше се Карла — полуседнала, полуоблегнала се на бюрото откъм страната на Мат. Само на около деветдесет сантиметра един от друг те говореха тихо и спокойно. Не, на пръв поглед нищо съществено, с изключение на реакциите им: Мат скочи на крака и с пелтечене поздрави Алисън; Карла се изправи от бюрото толкова бързо, че за малко да се удари в стената зад нея; внезапно изчервеното лице на Мат; загубата на самообладание; въпросът към Алисън какво прави там. Алисън искаше да му зададе същия въпрос, но не го направи. Дори стисна ръка на Карла. Първо леко, след това по-силно и си представи — признава си, че вероятно преувеличава — как Карла също стиска ръката ѝ, сякаш водят битка, която за момента Карла очевидно печелеше. Да, вероятно тогава Алисън за първи път позволи на чувствата, които кипяха скрити толкова дълго, да излязат на повърхността и най-сетне си зададе въпроса какво прави с този човек. И Мат донякъде го знаеше.

Както и Джесика. Какво те двамата — Мат и Джес — си бяха казали, Алисън никога нямаше да разбере. Тя не сподели, нито пък някога щеше да сподели този случай с дъщеря си. Не е такъв човек. Но след това Джесика и Мат се сблизиха, прекарваха повече време заедно извън къщи, далеч от Алисън, обядваха заедно, вероятно ходеха на места, които Алисън не знаеше. Може би Мат ѝ беше казал „*Не зная какво ѝ става. Опитвам се да запазя този брак, но майка ти очевидно иска нещо друго. Правя всичко възможно, Джес, но тя ме отрязва.* И ваканцията, на която отидоха заедно — Мат и Джесика — след развода, беше върхът на всичко; те прекараха последната Коледа заедно във Флорида, а Алисън — сама. Само се обадиха по телефона. Тя планираше да приготи вечеря и да прекара Бъдни вечер с дъщеря си, даже смяташе, че и Мат може да се присъедини, докато Джес не се обади: „*Майко, отивам с татко в Санибел за празниците. Ще се чуем, като се върна*““. Само едно гласово съобщение и тя разбира, че ще прекара Коледа сама.

След раздялата Алисън няколкократно се опита да разговаря с дъщеря си за училище — *Все същото, все същото* — отговаряше

Джесика; за приятелите — *Моите приятели са си мои приятели*; за любовния ѝ живот, тема, от която Алисън сега беше изключена. *Има един* — каза на Алисън миналия декември, *но вероятно няма да го харесаш*. Мълчеше, не разказваше подробности, въпреки настояването на майка си.

Има един, но вероятно няма да го харесаш. Сега мисли за думите на дъщеря си с болка в сърцето. Мисли за разказа ѝ.

И ето ги тук, не говорят като майка и дъщеря, а се гледат една друга и се опитват да подхванат някой маловажен разговор. Джесика е облечена с поло и дънки, има малко грим, както обикновено, косата ѝ е хваната на опашка. Всеки път, когато се виждат, тя е все по-красива, но срещите им са толкова редки напоследък. Тази дистанция обаче позволява на Алисън да забелязва развитието на дъщеря си по-ясно, отколкото ако я вижда всеки ден. Вижда го в извивката на брадичката ѝ, във високите ѝ скули, в начина, по който се облича. Джесика става жена, но тук има и нещо друго, от което Алисън се бои. Тя се страхува не затова че губи връзка с дъщеря си, а че вече не знае коя е Джесика или какво ѝ се е случило след развода и тяхното отдалечаване.

— Справяш ли се? — пита Джес, като се опитва да е сърдечна. Не е само това. Джесика все още е загрижена. Да харесваш и да обичаш някого са две различни неща. Алисън винаги ще бъде нейната майка. Джесика се инати, но това е истината.

— Да — уверява я Алисън — казах ти, всичко ще се оправи.

Дъщеря ѝ кима без много ентузиазъм.

— Все още ли работиш върху онази нова книга?

— Не, не точно.

— Това, което беше написала, ми харесва. Отмъстителна жена. Книгата въздейства по-силно от първите две. Има повече страст, но може да порботиш върху заглавието. *Най-добре се сервира...*

— Джес, наистина не искам да го обсъждаме — сервитьорът донася водата на Алисън и студения чай на Джесика. — Чуй, искам просто да знаеш, трябва да разбереш, че ако се опиташ да кажеш пред съда нещо различно от това, което си казала в полицията, ще загазиш.

— Зная.

— Зная, че знаеш, миличка, но...

— Миличка? Мисля, че отдавна не сме на това обръщение, майко.

Алисън потръпва. Колко жестоки могат да бъдат децата, дори с най-дребния коментар. Освен с развода, дъщеря ѝ трябваше да се справи и с това, което тя възприема като изневярата на Алисън; трябваше да понесе безкрайните репортажи в медиите по дело за убийство, в което е обвинена майка ѝ. Предполага, че Джес има приятели, но колежът „Мансбъри“ е малък. Вероятно се носят слухове. Вероятно ги чува зад гърба си, докато минава. *Това е дъщерята на Алисън Пагоне. Майка ѝ е убила онзи тип.* Алисън трябваше да мине през същото, но все пак, тя не е на двацет години. Алисън поне е отговорна за собствения си позор; Джесика е невинна жертва. Или най-малкото жертва.

Въпреки това, Джесика усеща, че е прекрачила границата.

— Ще спечелиш ли делото? — пита тя — Сигурна ли си?

Алисън дълбоко поема дъх и потиска емоциите си.

— Всичко ще се оправи, Джес. Обещавам. Просто бъди ясна при свидетелстването. Ако направиш погрешна стъпка...

— Няма да направя погрешна стъпка, мамо. Сто пъти го преговорихме с Пол Райли, както и с твоя адвокат. Вече не съм дете.

Джесика определено е наследила силната воля на майка си и сприхавия характер на баща си. Тази млада дама ще направи велики неща, ако преодолее този случай.

Джесика разбърква студения си чай, без да вдига очи от масата.

— Тук предлагат наистина добра салата „Цезар“ — казва тя. Забелязва нещо, бърка в чашата си и изважда парче лимон.

— Жълто като лимон — казва тя.

Алисън се опитва да овладее емоциите си. Дъщеря ѝ се опитва да смени темата, да разведри настроението. Може да се надява най-много на това, общи въпроси за книгата, за това как се справя, за качеството на салатите в местния ресторант, за някой мил спомен. Всеки опит за сближаване е така желан, че тези безвредни коментари почти докарват Алисън до сълзи.

Мисли за нещата, които дъщеря ѝ не знае за нея и, разбира се, за нещата, които тя не знае за дъщеря си.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПОНЕДЕЛНИК, 12 АПРИЛ

Срещата се провежда пет етажа под офиса на Джейн Маккой. Заместник главният прокурор Уеймън Телър започва срещата веднага, щом Маккой и Харик влизат в стаята.

Уеймън Телър е афроамериканец на средна възраст, с прошарена коса, облечен е както повечето федерални прокурори, които тя познава, което ще рече официално, но безлично. Заместник-прокурорите печелят добре за държавни служители, повече от Маккой, но не харчат парите си за дрехи. Телър носи костюм и разхлабена вратовръзка. Напоследък на работното място хората не се обличат много официално, което означава, че прокурорите могат да се поотпуснат малко, когато не са в съда, но тя не забелязва голяма промяна в гардероба им. Да убедиш федерален прокурор да се отпусне е все едно да убедиш папата да танцува. Просто не е в природата им.

В стаята са още трима агенти, все колеги на Маккой, както и други двама прокурори, но Телър е главното действащо лице. Той отговаря за операция „Обществено доверие“, откакто тя започна преди три месеца. Делото е все още в зародиш, но нещата се развиват бързо.

— Агент Маккой — казва Телър.

— Казвайте ми Джейн.

— Благодаря, че дойдохте — казва Телър. — Мисля, че знаете основното, но да видим.

— Ами добре.

— Фармацевтичната компания „Фланагън-Макс“ има продукт, наречен „Дивалпро“ — започва той.

— Да — казва Маккой, — контролира високо кръвно налягане. Патентът му е на път да изтече, затова от „Ф-М“ искат „Дивалпро“ да влезе в предварителния лекарствен списък. За целта трябва да се приеме закон 1551.

— Добре — усмихва се Телър, — знаете повече, отколкото предполагам.

— Зная, че „Ф-М“ са наели Сам Дилън, а също, че от Алианса за достъпно здравно обслужване са наели Мат Пагоне да работи със Сената. Зная, че Дилън е спечелил гласовете в Долната камара, както и предварителното одобрение на губернатор Тротър. Нито един не би признал това публично, освен ако и докато Мат Пагоне не събере достатъчно гласове.

Телър подава лист хартия на Маккой.

— Това е меморандум от главния секретар, адресиран до лидера на мнозинството в Сената, Грант Тали, от миналогодишната законодателна сесия. Списък на получените гласове за закон 1551.

Маккой поглежда меморандума.

— Не са получили гласовете — казва тя. — Не са им достигнали три гласа, за да мине в Сената.

Телър кима.

— И председателят на Долната камара, с цел да помогне и осъзнавайки, че законът няма да мине на редовната сесия, поставя закон 1551 в графа, наречена „Отложени решения“. Имат време до края на годината да го приемат.

— Дава им право на вето сесия — казва Маккой — през ноември, но между май и ноември някой трябва да убеди трима сенатори да променят гласовете си.

— Точно така. Разбира се, така и става. — Телър прави гримаса. — Сенаторите Блейк, Строс и Алмундо са се отметнали. В рамките на един ден през ноември закон 1551 е подложен на гласуване в Долната камара, минал е с два гласа, после е бил гласуван в Сената и е минал само с един глас. Губернатор Тротър го е подписал на Бъдни вечер, когато никой не би обърнал внимание.

— Значи въпросът е — казва тя, — какво се е случило между май и ноември миналата година, за да накара тримата сенатори да променят мнението си.

— Точно така. Сенатор Алмундо е член на латиноамериканска фракция и е близък приятел на Мат Пагоне. Блейк също е в града, също съюзник на Пагоне. Сенатор Строс е от Юга. И тримата идват от бедни изборителни райони със застаряващо население, поради което първоначално са се противопоставили на узаконяването.

Маккой осмисля казаното. Повечето неща ги знае, но предполага, че ще последват и нови.

— Матео Пагоне е изтеглил големи парични суми от личната си сметка, на четири пъти през юни, юли, август и септември миналата година — казва Телър и отваря една папка. — Девет хиляди през юни, осем хиляди и петстотин през юли, осем хиляди през август, четири хиляди и петстотин през септември.

Мат Пагоне не е глупав. Нито едно теглене не е превишавало сумата от десет хиляди долара, което автоматично би активирало справка от банката до федералното правителство.

— Това прави трийсет хиляди долара — казва тя.

Телър отваря друга папка.

— Сенатор Блейк е прекарал няколко седмици на остров Санибел, Флорида — от средата на декември миналата година до средата на януари. Хубаво място, разполагал е с лодка. Платил е с чек, чек за седем хиляди долара. Блейк е прекарал там почти три седмици, а няма нито една трансакция по кредитната му карта, нито е писал други чекове. Знаем, че е посещавал ресторантите — специално един, — знаем, че е плащал в брой и очевидно е оставял солидни бакшиши.

На Маккой ѝ е ясно. Мат Пагоне и сенатор Блейк са изкарали хубава ваканция във Флорида. Блейк е написал чек за седем хиляди за хотела и лодката — умен ход — но е получил около десет хиляди долара в брой под масата от Матео Пагоне. Вероятно е издухал всичките пари или поне повечето във Флорида, за да не му се налага да обяснява внезапната поява на десет хиляди долара в сметките си. Не е сложил и цент от подкупа в сметката си. Просто всичко е похарчил за една дълга почивка.

— Самият Мат Пагоне е прекарал там няколко дни по Коледа — продължава Телър — с дъщеря си Джесика.

Маккой кима.

— Блейк и Мат Пагоне са вечеряли заедно веднъж, почти сме сигурни, но това е всичко. Това е единственото доказателство, че са били заедно, а има само един свидетел. Предполагаме, че Пагоне се е появил не само за една вечеря, но не можем да го докажем, защото всичко е платено в брой.

— Добре — казва Маккой. — Ами сенатор Строс?

— Сенатор Строс се е сдобил с нова кола — продължава Телър. — Изръсил се е с дванайсет хиляди, похарчил е и спестяванията си, за да го направи. Това става три дни, след като го хванахме да обядва с

Мат Пагоне в „*Maritime Club*“ в центъра, през октомври. Не можем да открием друга причина освен обяда за идването на Строс в града. Същия уикенд той си купува нова кола. Предполагаме, че Мат Пагоне му е помогнал да си презареди сметката, с тази разлика, че парите сигурно е заровил в буркан в задния си двор.

— Разполагате ли със сметката от обяда? — пита Маккой.

— Да — Телър ѝ подава фотокопие от сметката, платена от членския внос на Мат Пагоне към „*Maritime Club*“. Желирано пиле, печено говеждо, салатата „Коб“. Салатата струва шест долара и освен ако не са им надписали сметката, се води за предястие. Напитките са два бърбъна и сода, един джин тоник и един студен чай.

Обяд за трима, не за двама.

— Добре — казва Маккой, като връща фотокопието на Телър, — продължете.

— Сенатор Алмундо ремонтира долния етаж на къщата си в Уест Сайд. Според сметките, изпълнителят му иска десет хилядарки. Според нас — Телър оглежда събралите се федерални агенти — работата е по-скоро за двайсет хиляди долара. Смятаме, че десет хиляди са били дадени в брой.

Не за първи път изпълнител приема пари в брой. Маккой въздъхва. Готова е за кулминацията.

Телър разперва ръце.

— Знаем, че Мат Пагоне или някой, който е работил с него, е сложил парите в ръцете им. И на тримата. Но виновниците — Строс, Алмундо и Блейк не говорят. Блейк може да покаже чека, който е написал за къщата в Санибел и лодката — няма за какво да се хванем. Алмундо твърди, че ремонтът е бил за десет хиляди, не за двайсет, а Строс отрича всичко. Тези типове са били добре инструктирани. Не са сложили нито пени в банката.

Телър твърди, че му трябват свидетели за плащанията или по-силни доказателства. Докато сенаторите държат парите си в буркани зад къщите си или ги харчат за вечери и понита, федералните са с вързани ръце. Дори не могат да ги хванат за неплащане на данъци, защото не могат да докажат, че са получили този приход, да не говорим за обявяването му.

— Сигурни ли сте, че не Дилън е давал парите? — пита Маккой.

— Не, не сме. Мат Пагоне може да е изтеглил парите в брой, а Сам Дилън да ги е раздал. Може да са имали и някой друг, който да го направи, някой, който не би събудил подозрение — Телър се усмихва развълнувано — Бяхме на път да ги хванем.

Телър имаше предвид, че щяха да разберат, защото Сам Дилън щеше да свидетелства пред съдебните заседатели, но беше убит няколко дни преди това.

— Дилън дойде при нас — казва Телър. — Обади се и каза, че иска да говорим за „Фланагън-Макс“. Тъкмо бяхме свикали съдебните заседатели. Каза, че иска да му пратим призовка, както и направихме.

Да, в това има логика. Дилън искаше да даде вид, че е принуден да свидетелства, а всъщност той искаше да говори.

— Така значи — обобщава Телър. — Хората във „Фланагън-Макс“ се правят на ни лук яли, ни лук мирисали. Сенаторите няма да проговорят. Дори не можем да потвърдим със сигурност кой им е дал парите. Вероятно е бил Пагоне или някой, на когото е имал доверие — Телър вдига рамене. — Но не знаем, Джейн. В задънена улица сме.

— Значи вие искате Мат Пагоне — казва Маккой, — това е проблемът.

— Нашият проблем, Джейн — отвръща Телър, — си ти.

Маккой вдига ръце.

— Мат Пагоне ни трябва — казва той. — Бутнем ли го, цялата колода карти се срутва.

— На мен ми трябва повече — тя клати глава, — не можем да го пипаме.

Телър кима, сякаш разбира, но всъщност не е така. Не знае. Само шепа агенти и Ърв Шийлз знаят какво се случва.

— Защо го издирват от АО? — пита я Телър. — Поне това ми кажи.

— Не мога. Съжалявам.

Не за първи път Антитерористичният отдел отказва да говори.

— Тогава да поговорим с дъщерята, Джесика. Тя е била в Санибел.

— Абсолютно не — казва Маккой. — Абсурд!

— Тогава със съпругата му — моли Телър. — Бившата съпруга, Алисън.

— В никакъв случай — казва тя твърдо. — Не може.

Телър не отговаря на коментара ѝ, но отваря друга папка.

— Дилън е споменал на някой от офиса си, че се бори с „етична дилема“. Не даде подробности, но за нас беше ясно. Мислел е дали да предаде клиента си. Казал е на човек в офиса си, че е говорил с адвокат.

— Добре — казва Маккой, сякаш не разбира.

— Алисън Пагоне не е била просто гаджето му — добавя Телър, — била е адвокат. Бивш обществен защитник.

— Била е обществен защитник само за две години — казва Маккой. — Последните години пише книги.

— Ето две причини Дилън да ѝ се довери, Джейн. Приятелка и адвокат. Хей, виж, ако тя няма какво да ни каже — добре. Но нека я попитаме.

— Никой няма да говори с Алисън Пагоне, Уеймън. Нито с Мат, нито с Джесика. Съжалявам, но няма друг начин. Следим ги и те трябва да си мислят, че абсолютно всичко е наред.

Прокурорът гледа агентите, адвокатите си.

— Алисън Пагоне ли уби Сам Дилън? — пита той Джейн.

Маккой се смее.

— Момчета, ако можех да ви дам тази информация, щях да го направя. Моля да ме държите в течение — става от стола. — И стойте настрана от моите заподозрени.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО НЕДЕЛЯ, 11 АПРИЛ

Маккой слага димяща чаша кафе на бюрото си и се отпуска в стола. Не е почивала през уикендите от началото на годината, но и никой не я е карал да идва. С този случай почивни дни няма. Лошите не ползват почивни дни, значи и тя няма да си взема.

Офисът ѝ е в катастрофално състояние. Не е наследила типичния женски ген за подреденост и чистота. На пода са нахвърляни купища хартия, заради които трудно си проправя път до бюрото. По този повод е получила безброй коментари от колегите си, не че ѝ харесва да е разхвърляно, но не може да го промени. Може би трябва да се запише на някакъв курс.

Все пак заради тази операция е направила изключение. Поръча нови шкафчета, специално за папките по случая. Това ѝ помогна неимоверно, защото можеше за броени секунди да намери онова, което ѝ трябва. Често се случваше да остави някъде лист хартия и да забрави къде, но планираше даже тази неизбежност и правеше допълнително копие на всички документи, които слагаше в официалните папки.

Оуен Харик влиза в офиса ѝ. Облечен е с пуловер и дънки, както и Маккой.

— Харун е изпратил този имейл вчера — казва той.

С помощта на разрешително, подписано от федерален магистрат, ФБР следи имейла на Рам Харун. Не само университетския му адрес, но и другия, който ползва *pakistudent@interserver.com*. От този адрес Харун пишеше за по-специални въпроси. Рядко го използва и затова всяка кореспонденция от него бързо вдига Бюрото по тревога.

Имейлът, който Харик поставя пред Маккой, се състои само от едно изречение:

Моля, информирайте МАБ, че връзката ще се осъществи следващата седмица по пощата.

Тя прочита инициалите — МАБ — и потреперва, стомахът ѝ се свива.

— Тогава да наблюдаваме пощата — казва спокойно Маккой, не иска да показва тревога пред партньора си. Несъмнено той също усеща напрежението. Нито един от двамата досега не е работил върху нещо толкова важно.

— Говори за Мухсин ал-Бакари, нали? — пита Харик.

— Кой знае, Оуен? Нека просто си вършим работата — Маккой взема лист хартия и написва кратък списък с нещата, които трябва да се направят. Ще поставят хора в пощенските станции на университета. Ще трябва да са нащрек, считано от утре, за пакет, който Рамадаран Али Харун ще изпрати на партньорите си в чужбина.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО СЪБОТА, 10 АПРИЛ

Пакистанското правителство приписа бомбардирането на университета в Балучистан на Съветския съюз. Комунистическите Афгански служби за сигурност, KHAD — Khedamat-i-Ettela'at-i-Daulati — бяха извършили безброй въздушни и сухопътни нападения над Пакистан, откакто страната стана средище на афганската съпротива срещу съветската инвазия. Афгански бежанци се стичаха към различни части на Пакистан, включително и провинцията Балучистан. Рам Харун беше виждал някои от афганските Pathans в Куета; бяха затворени в бежански лагери, но понякога ги виждаха по пазарите. Спомня си обидените им, сбръчкани лица, прегърбените им фигури на победени; хора, живеещи на ръба, загубили домовете си, някои и семействата си.

Майката на Рам, университетски професор, и четиригодишната му сестричка, която бе отишла с нея, бяха две от деветнайсетте жертви, загинали при нападението. Рам си спомня, че когато чу новините, изпадна в несвяст, стискаше очите си, двамата с баща му седяха на пода в къщата им.

Майка му я нямаше. Бени я нямаше.

Казваха, че били американците.

Рам слушаше, само защото търсеше магически лечебни думи, едва по-късно осъзна смисъла им.

Минаха три седмици. Погребяха майка му и сестра му. Бащата на Рам не работеше, не можеше да работи. Излизаше вечер и не казваше на сина си къде отива. Рам забеляза промяната в него и я приписваше на тъгата, но през цялото време знаеше, че се случва нещо.

Пет седмици след смъртта на майка му и сестра му, те се преместиха от Балучистан в Пешавар, отправната точка на муджахидините срещу съветската агресия. „Трябва да забравим за случилото се, Рам“ — каза баща му. На Рам му беше трудно, все още

не можеше да се свърже от загубата на майка си и сестра си, а сега баща му искаше да напуснат родния дом?

„Някой ден ще ти обясня“ — обеща бащата.

Рам Харун избърсва потта от лицето си и се концентрира върху компютъра си в общежитието. Изписва имейла и дълго мисли върху съдържанието.

Моля, информирайте МАБ, че връзката ще се осъществи следващата седмица по пощата.

Написва адреса — *pakistudent@interserver.com* — натиска клавиша *send* и документът изчезва. Гледа снимките до леглото си: баща му, майка му, сестра му. Ако Бени беше оцеляла при бомбардировката, сега щеше да е на двайсет и една, щеше да бъде студентка и вероятно като майка му — професор или лекар, или адвокат. Всичко щеше да бъде различно. Никога нямаше да се преместят в Пешавар.

Рам се премества на леглото и люлее снимките в ръка. „Може би и моето време идва“ — им казва. Поне в неговия случай, изборът е негов.

ДВА ДНИ ПО-РАНО ЧЕТВЪРТЪК, 8 АПРИЛ

— Има един, но вероятно няма да го харесаш — беше уклончивият отговор на Джесика миналия декември по време на вечеря.

— Кажу ми — настояваше Алисън.

— Знам, че ще кажеш „не“.

Алисън отстъпва. Вярно беше, не бе пропускала случай да даде мнението си за приятелите на дъщеря си, но никога не ѝ беше забранявала да прави каквото счита за правилно. Сега, когато Джесика беше на двадесет и живееше в общежитие, нямаше право да ѝ държи сметка.

Познаваше Джес, макар да се бяха отдалечили. Джесика можеше да заговори за друго или да излъже, но тя не направи нито едното, нито другото. Беше повдигнала темата и я остави да витае. Според Алисън, Джесика искаше да бъде попитана.

— Кажу ми — настоя отново Алисън.

Пол Райли въвежда Алисън в офиса си. Този ъглов кабинет има невероятен изглед, а Пол има достатъчно сувенири да украси двете стени без прозорци. Офорти^[1] на негови процеси, снимки с високопоставени лица. Все пак Пол Райли е адвокатът, който заведе дело срещу Тери Бъргос, убиеца на шест момичета, преди около двадесет години. Пол беше човекът, когото Алисън поиска за адвокат, когато след смъртта на Сам към нея се прокраднаха подозрения. Понеже той отказа да я защитава, тя го убеди да представлява Джесика.

— Как се справяш? — пита я той, макар да знае, че въпросът е тежък.

— Добре съм Пол, благодаря. А ти?

Пол усуква както винаги.

— С няколко дини под една мишница — казва той.

— Мен ме интересува една определена.

— Да — Пол си играе с един от ръкавелите на колосаната риза; мекият син цвят подхожда на очите му.

— Трябва да разбере колко е важно да не се отклонява от показанията си, Пол.

— Тя го знае, Алисън. Очевидно сега само толкова мога да споделя с теб — той се усмихва. Сега, разбира се, той е верен на клиента си, на Джесика.

— Онази вечер, вечерта, когато Сам беше убит, тя дойде вкъщи към осем и половина — казва Алисън. — Била е на училище целия ден. Аз се прибрах към два сутринта и я заварих да спи на диванчето.

Пол кима, без да говори. Няма да сподели разговорите, които са провели с Джесика с никого, дори с майка ѝ.

— Боя се, че тя ще се опита да ме прикрие — обяснява Алисън, — че може да каже нещо налудничаво.

Пол свива очи, не гледа Алисън. Тя знае, че няма да коментира. Доколкото ѝ е известно, Джесика не е казала много добри думи на Пол за майка си. Вероятно Пол иска да каже: „О, Алисън, не се притеснявай, няма вероятност Джесика да се опита да те защити“.

Но тя не може да не го каже. Лъжесвидетелстване, възпрепятстване на правосъдието, а вероятно и нещо по-лошо може би очаква дъщеря ѝ. Случаят е плъзнал по всички вестници. Ако прокурорите се притесняват от такъв широк отзвук, може да обърнат внимание на всичко, което е необходимо, включително и на Джесика, за да изяснят нещата.

— Има ли нещо конкретно, което имаш предвид? — пита Пол. Внимателно е подбрал въпроса. Не че цели нещо, но ако Алисън има да казва нещо, това е начинът.

— Това, което имам предвид — отговаря Алисън, — е, че Джесика може да каже, че е била в къщата на Сам онази вечер.

За първи път невъзмутимото изражение на Райли се пропуква.

— Може да каже, че тя е убила Сам — предполага Алисън.

Алисън си спомня много добре коктейла два дни преди убийството на Сам, четвъртък, пети февруари. Тя го нарича Погледът. Спомня си Сам, който седи в другия край на стаята, с коктейл в ръка, копнежът в очите му, когато погледът му минава по

нея, страст, която го е обсебила, сякаш в стаята няма друг освен нея.

— Кажи ми, Джес — бе помолила дъщеря си Алисън шест седмици по-рано, миналия декември на обяд — кажи ми за този тип, когото „няма да одобря“.

Пол Райли гледа настойчиво Алисън.

— И ако може да попитам, просто хипотетично — пробва се той — по каква причина би могла Джесика да се окаже в къщата на Сам в онази събота вечер?

— Някой от работата е, майко, доволна ли си? Нямам намерение да го обсъждам.

Спомня си страстния поглед на Сам на коктейла.

Спомня си как тя бе застанала до бара, тъкмо си беше взела напитка. Вижда изражението на Сам, сепва се и проследява погледа му. Насочен е към една млада стажантка в „Дилън и Бекър“ на име Джесика Пагоне.

Алисън взема ръката на Пол:

— Разчитам на теб да я защитиш, Пол — казва му тя.

[1] Офорт е способ, при който рисунката се очертава с острие върху лак, покриващ метална пластинка. — Бел.ред. ↑

MAPT

ОСЕМ ДНИ ПО-РАНО СРЯДА, 31 МАРТ

Тръгна си от коктейла веднага, без да каже и думичка нито на Сам, нито на Джесика. Прибра се у дома, не можеше да заспи и крачи из къщата до сутринта. Не бъркаше. „Някой от работата“, беше казала дъщеря ѝ в средата на декември и сега тя сама видя кой бе този „някой от работата“. Видя изражението на Сам.

В петък, рано сутринта на шести февруари, си взе душ и отиде с колата до офиса му в града.

— Къде е той? — попита тя. Профуча покрай рецепционистката и започна да претърсва всички кабинети, викаше го, но ѝ обясниха, че го няма. Г-н Дилън бил в столицата — имал няколко срещи.

Тя се качи в колата и потегли нататък. Сам можеше да е както в офиса си, така и на всяко друго място в града. Няма значение. Това нямаше да я спре. Щеше да чака, ако трябва; щеше да намери колата му и да седне отгоре ѝ. Днес трябваше да го види на всяка цена.

Първо ще отиде в офиса. След като два пъти обърка пътя, с кокалчета, побелели от стискане на волана и замъглени от сълзи очи, тя намери сградата.

— Къде е той? — викаше тя, без да обърне внимание на младежа, който се появи, за да ѝ помогне.

Той хукна след нея, притеснен, без съмнение, но тя откри Сам Дилън в офиса му и затръшна вратата след себе си.

Сам говореше по телефона. Появата на Алисън го обезоръжи, фактът, че е дошла дотук, измъченото ѝ изражение, което нямаше как да прикрие.

Сам набързо приключи разговора и стана. Отвори уста, но застина без да каже нищо. Алисън сграбчи първото нещо, което ѝ попадна — малка възглавничка, на която бе избродиран гербът на Държавния сенат — и я запрати по Сам.

— Задник такъв — съскаше тя, — задник!

— За какво гово...

— Дъщеря ми? — Алисън се приближи със свито гърло. Опита се да се успокои, но не можеше да контролира прилива на адреналин. — Ти си онзи „от работата“? Онзи, когото „не бих одобрила“?

— Алисън — Сам заобиколи бюрото. — Какво, за Бога, става?

— Това ли ти е „етичната дилема“, Сам? Не можеш да решиш дали да чукаш мен, или дъщеря ми?

Сам се втрепи, но бързо дойде на себе си.

— Успокой се...

— Как може да ме накараш да мисля, че имаме...

— Алисън, не спя с Джесика. — Сам се осмелява да се приближи, протяга ръце и я прегръща. — Не спя с дъщеря ти. Нито някога ще го направя.

Сърцето ѝ подскочи. Потеше се. Повече от всичко на света искаше да чуе тези думи, да му повярва, но реакцията му — включително и виновното изражение — потвърждаваха предположенията ѝ.

Беше видяла същия виновен поглед, изписан върху лицето на Мат, когато преди няколко години случайно се отби в офиса и завари младата стажантка да седи на бюрото му.

Историята се повтаряше.

— Ще ми кажеш всичко — каза тя хладно през зъби и махна ръцете му от себе си — и ще ми го кажеш веднага. Видях погледа ти миналата вечер и сега разбирам защо дъщеря ми не иска да ми каже за „онзи“ от работата, който я интересува.

— Седни — Сам посочи един стол и седна на ръба на бюрото с лице към нея.

— Добре ми е и права — каза тя.

— Това беше всичко — обясни Сам и въздъхна. — Да, Джесика се интересуваше от мен и ми правеше предложения преди да те срещна, Алисън. Преди това. Работеше тук от година, а теб срещнах преди няколко месеца.

Алисън слушаше със затаен дъх.

— Нищо не се случи, Алисън. Нищо. Но да, тя показва интерес и аз бях поласкан: аз съм човек на средна възраст, разведен и красиво двайсетгодишно момиче ме харесва. Определено егото ми бе поласкано. Не я обезкуражих. Беше безобиден флирт, докато една вечер — не съм много сигурен, не съм си го отбелязал в календара —

може би миналия ноември, каза, че иска да се видим извън офиса. Тогава се пошегувах — какво ще кажеш за паркинга? — но тя остана сериозна и каза, че иска да излиза с мен. Отказах ѝ, Али. Казах, че не може, поради няколко причини и цялата работа нямаше нищо общо с теб — тогава даже не те познавах. Не можех да излизам с нея, защото тя е дъщеря на Мат, защото съм почти трийсет години по-възрастен от нея и защото работеше за мен.

— И тя какво каза? — попита Алисън с треперещ глас.

— Каза — Сам вдигна глава, сякаш да си припомни събитията.

— О, каза, че две от тези неща не може да промени, но би могла да се откаже от стажа си.

Алисън повдигна вежди, да покаже, че все още го слуша внимателно.

— Отказах, Алисън. Бог ми е свидетел, че отказах.

Алисън седна на стола и за първи път усети физическата умора.

— А какво беше това — попита Сам — за погледа ми миналата вечер?

Алисън прехапа устни и сведе поглед.

— Видях как я гледаше на купона — отговори тя. — Видях погледа ти.

Алисън пише на лаптопа, който Мат ѝ подари, след като от прокуратурата конфискуваха нейния и не бързаха да ѝ го връщат.

Винаги много е обичала театъра. Любимата ѝ пиеса беше „Куклен дом“ на Ибсен. Веднъж игра главната роля — Нора Хелмер — недооценената майка, съпруга на Торвалд. Спомня си как в последната сцена, когато Нора напуска Торвалд, тя го оставя съсипан и объркан, а Нора е възвърнала силите си, взела се е в ръце.

Въпреки това, пиесите са толкова трудни, има толкова много думи. Диалогът се пише толкова изморително, толкова трудно е да се докара до нормалната реч. Но поне познава добре субектите.

АЛИСЪН: Не искам Джесика да мисли, че съм невинна.

МАТ: Защо не?

АЛИСЪН: Защото ако тя мисли, че съм невинна, тогава ще реши, че нейното свидетелстване ще ме прати в затвора. Ако знае, че съм виновна, ще го приеме по-лесно.

(На Мат това не му харесва. Алисън го принуждава да влезе в труден разговор за дъщеря им.)

МАТ (смутено): Какво, какво да й кажа? Как бих могъл да я убедя, че ти си виновна за убийството на Сам?

АЛИСЪН (чудейки се): Кажи й, че съм заровила трофея под оградата, близо до жълтия кол зад хранителния магазин „Кънтрисайд“ на „Епъл“ и „Риордан“.

Алисън го прочита отново и се мръщи. Удря клавиша „backspace“ и гледа как курсорът лапа дума след дума, докато не изчезва целият пасаж.

— Трябва да поработиш, Али — казва на себе си. Има време.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ВТОРНИК, 30 МАРТ

Пешавар беше сякаш друга страна. Не толкова природата, колкото хората. Освен афганските бежанци, Рам беше срещнал още няколко души, които не бяха местни. Пешавар беше различен, пращен град на западната граница. На улицата се чуваха десетки езици, различни акценти. Контрастите бяха смайващи. От една страна — изящна ислямска архитектура, от друга — афгански бежански лагер, гъмжащ от жени и деца, болни, бедни. На улицата имаше мъже от всички възрасти с праметнати през раменете оръжия.

Баща му беше казал, че ще продава килими в Пешавар, че търговията там върви по-добре, отколкото в Куета. Рам знаеше, че това се дължи на големия прилив от бежанци и борци за свобода, на американци и британци, които им помагаша да се бият срещу руснаците. Поради близостта си до прохода Кибер, Пешавар беше входната врата на *tiyahedin* към Афганистан и това го бе превърнало в международен център в най-лошия смисъл на думата.

Живееха при братовчед на баща му в малка къща. Рам и баща му делеха една стая, спяха сгушени един до друг всяка вечер. Баща му винаги го чакаше да заспи, галеше косата му, пееше му. Бяха се вкопчили един в друг, според Рам от чист страх да не загубят остатъка от семейството.

Понякога обаче бащата се измъкваше от леглото, след като синът му заспи. Рам, както сега се казваше — никога повече нямаше да се обръщат към него със Зулфикар или Зулфи — понякога ставаше и слушаше разговорите между баща си и другите мъже, които идваха в къщата. Говореха за оръжия. Говореха за *jihad*.

Рам забеляза промяна. Вече имаше достатъчно промени, загубата на майка му и сестра му, преместването в друго село, но единствената константа в живота му — баща му, също започна да се променя. Имаше нещо в погледа му, нещо, което Рам никога преди не беше виждал — тъга, гняв, усещане за преследвана цел. Скоро, нямаше и година откакто се появиха в Пешавар, отново се

преместиха, в собствен дом. Бизнесът с килимите на баща му вървеше добре; финансово бяха по-добре от всякога и щяха да се установят тук. Рам се радваше повече за баща си, отколкото за себе си. На Рам му стигаше това, което имаше в Куета, но не можеше да върнат нещата назад. Правеше това, което му казваше баща му, не говореше за политика, занимаваше се с училищна дейност — това би искала майка му.

Рам беше на тринайсет, когато изгониха съветските войски от Афганистан, когато ЦРУ напусна Пешавар и остави след себе си хиляди въоръжени военни, когато Съединените щати наложиха икономически и военни санкции на Пакистан заради развитието на ядрените технологии и когато баща му най-накрая му каза.

Рам Харун влиза във фоайето на Wickard Building на територията на университета и сваля ръкавиците и шапката си. Дори кратката разходка от общежитието до тази сграда изисква пълна екипировка при това време. Беше прекарал почти две години в Средния запад и все още го изненадваха крайностите в климата.

С крайчеца на окото си мярва свръзката си — седи в просторното фоайе, има слушалки и е забил нос в един учебник. Харун намества раницата си, човекът от другия край на фоайето става и излиза през източния вход на сградата. Харун си проправя път, върти се напред-назад, сякаш да си намери място в пълното с хора помещение, след което решава да седне на мястото, където досега седеше свръзката му.

Мястото е в ъгъла на фоайето, две дъски под формата на буквата L. Харун сваля палтото си и сяда, после слага раницата си на съседното място и почва да търси нещо в нея, а с другата ръка се пресяга под тапицерията и бързо намира бележката. Не я прочита веднага. С едно небрежно движение я пуска в раницата — лист хартия, сгънат на две.

Харун изчаква двайсетина минути, докато започне лекцията „Социализъм през двайсети век“. Докато се подготвя за часа, той се протяга към раницата, взема бележката и я слага в учебника.

Нещата вървят по план. Тестовете са добри, имаме надежда. Краят трябва да съвпадне с финалните изпити.

Що се отнася до нея: нещата се развиват както очаквахме. По-загрижена е да предпази семейството си, отколкото да спечели делото. Нищо не подсказва, че знае за какво става въпрос. Може да се окаже и много шум за нищо, но докторът настоява да я наглеждаме, така и ще направим.

Докторът. Рам Харун се усмихва. Свръзката не посочва източника, но Харун го знае. Направил си е домашното. Казва се д-р Нийл Ломас и е добър. Нестабилен, но добър. Лесно се изнервя, но е добър. Може да е колкото си ще невротичен и друсан, стига да даде формулата.

Но, общо взето, новините са добри. Доста подробно са му описали, че всичко върви както трябва. Той, разбира се, очаква подобно нещо; те искат Харун да се чувства сигурно, безопасно. Искат работата да стане точно толкова, колкото и хората на Харун. Той осъзнава, че партньорите му споделят риска и вероятно поемат по-голям риск от него. Все пак Харун действа в името на някаква кауза, нещо, за което е готов да се пожертва. Партньорите му са американци и го правят за пари. Затворническата килия или лошата слава са много по-ужасяващи за тях, отколкото за Харун. Затова той предполага, че тези уверения са искрени, че полето наистина е чисто. Надяват се на най-доброто, т.е. че Алисън Пагоне не знае онова, което те се опасяват, че знае. Надяват се на съдебен процес без инциденти, за да продължат с осъществяването на плана си. Това, което те не знаят, е, че Харун никога няма да се съгласи да остави Алисън Пагоне жива. Ако я осъдят, по всяко време може да сключи сделка, за да смекчат присъдата ѝ или дори да я оправдаят. Той осъзнава, че единственият начин да гарантира мълчанието на Алисън Пагоне е да я накара да замлъкне завинаги.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПОНЕДЕЛНИК, 29 МАРТ

Алисън затваря вратата на малката стая в обществената библиотека. Неочаквано място за среща, но донякъде това е смисълът. Библиотеката е на около пет километра южно от дома на Алисън, т.е. малко по-близо до колежа „Мансбъри“, откъдето ще дойде Джесика, за да се срещнат.

Алисън се обръща. Джесика носи широк пуловер и дънки, косата ѝ е вързана на опашка. На лицето ѝ са изписани загриженост и враждебност; Джес не успя да се помири с майка си през последните месеци. Мрази я, но и я обича, загрижена е за съдебния процес.

Алисън не е виждала Джесика от няколко седмици, така че въпреки важността на срещата, тя не се сдържа най-напред да прецени дъщеря си. Тя е истинска красавица, естествена, не разчита на грим или екстравагантни прически, нито на анорексични диети. Има силно, интелигентно лице, тен, който е наследила от баща си, кожата на майка си, големи тъмни очи, плътни устни. Алисън винаги е смятала, че Джесика ще може да върти мъжете на малкия си пръст, макар напоследък идеята да не я забавлява толкова.

Има един, но едва ли ще го одобриш.

Човек от работата е. Доволна ли си?

— Всичко наред ли е? — пита Джесика и докосва ръката на майка си.

О, този поглед. Джес се опитва да контролира нещата, но това напоследък не ѝ се удава много.

— Ще се оправи, Джес. Съжалявам, че съм толкова настоятелна, но няма да ти отнема много време. Може би не трябва да говорим много за това.

Алисън има предвид, че Джесика ще бъде свидетел по делото и всичко, което кажат, може да бъде разкрито от прокуратурата.

— Онази нощ си отишла от общежитието направо вкъщи — казва Алисън. — Учила си там, а после си се прибрала у дома на

тишина. Стигнала си вкъщи в осем и половина. Пак си учила, заспала си, после аз съм се прибрала някъде към два сутринта.

Джесика се мръщи. Същото, почти дословно, тя беше казала и на полицията.

— Случило ли се е нещо? — пита тя.

— Мисля, че може да е и по-добре — казва Алисън, — ако просто кажеш, че си се прибрала в осем и половина. Няма смисъл да обясняваш какво си правила преди това. Не е нужно.

— Не е нужно — внимателно отговаря Джесика, — но ме вадиш от лекции посред бял ден, за да се срещнем.

Алисън отпуска глава.

— Майко, случило ли се е нещо?

— Джес — Алисън вдига ръка и поглежда дъщеря си в очите — искам да запомниш това, което си казала на полицията. Разказала си им с подробности как си учила в университета, как си се прибрала в общежитието и после си дошла у дома.

— Така е.

— Не е нужно да им предоставяш тази информация, без да са те питали, но бъди готова да им отговориш — въздъхва Алисън. — Най-добре е въобще да не говориш за това. Достатъчно е да кажеш: „Отидох в дома на майка си в осем и половина“. Колкото по-малко говориш, толкова по-добре.

В стаята има малка кръгла масичка с два стола. Джесика внимателно сяда на единия. Отмята кичур коса зад ухото си и гледа масата с празен поглед, бавно движи ръката си по повърхността ѝ, сякаш я трие с парцал.

— Говори за това с Пол Райли — умолява я Алисън. — Каквото и да смята, че трябва да направиш, довери му се. Винаги имаш правото да се позовеш на петата поправка.

Алисън осъзнава, че споменаването на петата поправка е експлозив и има ефекта, от който се опасява. Само след миг Джесика избухва в сълзи и покрива лице с ръце.

Алисън се втурва към нея, и я притиска към себе си. Въпреки обстоятелствата, Алисън се радва на нежността. Не може да си спомни кога за последен път е прегръщала дъщеря си.

— Вината е моя — шепне тя на Джесика. — Нищо няма да ти се случи. Нито на мен. Нито на баща ти. Повярвай ми, Джес. Повярвай

ми. Скоро всичко ще свърши и ще продължим постарому.

Дъщеря ѝ хлипа неконтролируемо, не може да спре сълзите си. Алисън не искаше да се получава така, но беше важно да го каже. Трябваше да повдигне темата. Трябваше да е сигурна.

— Вината е моя — повтаря тя и поставя брадичка на главата на дъщеря си, гали я по косата. — Няма да позволя да се случи нищо нито на теб, нито на баща ти.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО НЕДЕЛЯ, 28 МАРТ

Лари Еванс драска в тефтера си.

— Защо смяташ, че „Априлски дъждове“ е толкова успешна? — пита той.

— О — Алисън поглежда към купувачите в магазина, — мисля, че на женската аудитория се харесва силният женски образ. Образ със свои недостатъци и грешки, които всеки човек има. Въпреки това, не смятам, че книгата не е за мъже. Те също я харесаха. Забавна е, отворена е за интерпретация.

— На мен ми хареса — усмихва се Лари. — Между другото, коя е любимата ти книга? — пита той. — Най-доброто, което някога си чела.

Алисън вдига рамене, сякаш се чуди коя от многото да избере, но всъщност знае отговора. Не е книга, а пиеса. Спомня си главната героиня, защото е играла ролята в театъра в колежа. Нора Хелмер, жената на Торвалд, неуравновесената съпруга и майка, но на нейната сила се крепеше всичко; имаше кураж, който спаси живота на Торвалд, а той беше слаб, което в крайна сметка я подтикна да го напусне. *Играех театър, Торвалд. Така оцелях. Ти така пожела.*

Лари я наблюдава, вероятно забелязва промяната в изражението й. Поглежда часовника си.

— Е, не смятам да ти отнемам времето с глупости.

— Напротив — Алисън махва с ръка. — Тази тема е много по-интересна от повечето неща, за които хората искат да говорят в наши дни.

Лари оставя химикала си.

— Алисън, може ли да ти кажа нещо — Лари хапе устните си. Има подход. Според нея, опърпаните дрехи и откритото му поведение имат успех сред жените.

— Може — казва тя.

— Мисля, че си невинна.

— О — Алисън се изсмива, реакция, по-близка до смайване, отколкото до радост.

— Не, имам предвид... нямаше да го кажа, ако не го мислех. Просто не се вписваш.

Алисън се усмихва.

— Лари, ние се срещнахме преди колко... около шест седмици? Прекарали сме заедно около двайсетина часа. Не ме познаваш.

— Мога да преценявам хората. Освен това, не съм адвокат, но... — той вдига рамене.

— Но какво?

Лари клати глава.

— Ами, доказателствата не ми изглеждат сериозни. Не казват много. Да, знае се, че си била там, намерили са коса, обичата, счупения нокът. Така е. И да, открили са кръвта на Сам по тениската ти. Но ако ти и Сам сте излизали заедно...

Лари я поглежда, сякаш е десетгодишен и току-що е изругал пред майка си.

— Не казвам дали си излизала, или не — бързо пояснява той.

Алисън, разбира се, беше отрекла за връзката си със Сам пред полицията и не бе правила публични изказвания по въпроса. Полицията измъкна информацията от Джесика, когато я разпитваха, а това постави Алисън в известно затруднение. Лари Еванс, дипломат, както винаги, се опитваше да не засяга чувствителните теми по време на разговорите им. Не иска да дърпа дявола за опашката.

— Това казвам, Алисън. Всички улики — косата, нокътят, обичата и кръвта — доказват, че просто си била там по някое време. Не показват, че си била там в нощта на убийството.

— И кръвта му случайно се е оказала върху тениската ми?

— Не става въпрос за голямо петно кръв — казва Лари. — Ами да. Понякога хората кървят. Веднъж имах едно гадже, сряза си устната и в крайна сметка кръвта ѝ беше навсякъде по ризата ми — той вдига рамене. — Просто казвам. Всички тези неща могат да се случат при различни обстоятелства. Не непременно при убийство.

— Казват, че съм се върнала в къщата след един сутринта в нощта, когато е бил убит — отговаря Алисън.

— Казват, че кола като твоята — Lexus SUV — е спряла до къщата му.

— Кой друг би могъл да кара моята кола?

— Стига да е била твоята.

— Да, стига да е била моята.

— Кой друг би могъл да я кара? — Лари едва не се разсмява. — Да му кажа ли името по букви?

Алисън ядосано клати глава.

— Най-малкото, само аз имам ключове от колата. Хванали са ме как нахлувам бясна в офиса на Сам предишния ден и са чули как ме зарязва. И — тя вдига пръст — знаят, че съм се върнала в два сутринта с пръст по лицето и ръцете.

— Искаш да кажеш, че *Джесика* те е заварила да се връщаш в два сутринта с пръст по лицето и ръцете.

Алисън се отдръпва.

— Не ми харесва този разговор.

Лари Еванс се привежда напред и присвива очи.

— Може ли да кажа какво мисля, Алисън?

Тя маха с ръка, все още ядосана.

— Мисля, че се опитваш да ме убедиш, че ти си виновна.

Алисън поглежда встрани, не може да отговори, но в гърдите ѝ нахлува тревога.

— Защо говорим за *Джесика*? — пита тя.

Лари не казва нищо, вдига ръце и накланя глава.

— От източника ти в отдела ли идва тази информация? — пита тя настойчиво. — Това беше основната примамка на Лари Еванс в сделката — източник в полицията, от който той снабдяваше Алисън с информация.

— Чудеха са за хронологията на събитията в онази нощ — признава Лари. — Доколкото ми обясниха — стандартна процедура. Правят нещо като график и разпитват свидетеля спрямо него. Какво за *Джесика*? Тя твърди, че е дошла към... към осем?

— Осем и половина — прошепва Алисън.

— Добре, ами преди това? Казва, че е учила в колежа, но никой не може да го потвърди.

Алисън взема ръката на Лари.

— Кажете ми всичко, всичко, което са казали за *Джесика*.

— Това е всичко, Алисън. Не казвам, че е заподозряна. Просто се опитват да сглобят пъзела, а *Джесика* е голямо парче. Тя твърди, че не

си била вкъщи вечерта, когато са убили Сам Дилън, *тя* твърди, че си имала пръст по ръцете и лицето, *тя* твърди, че си носила онази тениска с кръвта на Сам по нея, *тя* твърди, че си признала за връзката си със Сам Дилън, при положение че си го отрекла пред полицията. Затова е от голямо значение. Много от доказателствата са косвени, знаем го, а тя е най-силното звено. Така че, моят човек там просто казва, че когато най-добрият ти свидетел срещу заподозряната е дъщеря ѝ, има за какво да се замислиш.

Алисън се свива от страх.

— Но не са казали, че е заподозряна.

— *Не, не са.*

Алисън втренчено гледа Лари.

— Хей — вдига ръце той. — Аз съм само репортер, но работата ми е да разглеждам фактите. Предполага се, че трябва да повярвам, че си отишла в къщата му, убила си го, паднала ти е обица, счупил ти се е нокът, паднала ти е малко коса и имаш малко кръв на тениската.

Алисън не отговаря.

Тениска, на която, между другото, пише „Мансбъри Колидж“.

— Тя ми даде тази тениска — настоява Алисън — Моя си е. Само защото тя учи в „Мансбъри“ не означава, че никой друг не може да носи тениска с името на училището ѝ, нали?

Лари Еванс се усмихва и отмества поглед от нея.

— Не — отстъпва той. — Разбира се, може да е била твоя, но това не решава нещата.

— Това е нелепо.

— Нелепо е — съгласява се Лари. — Нелепо е това, което правиш ти. Казвала си ми, че е близка с баща си. Баща ѝ е имал проблем, федералните са го разследвали. Вероятно Сам Дилън е знаел нещо. Бил е заплаха за бившия ти съпруг. Това го прави заплаха и за някой, който е обичал бившия ти съпруг. — Лари си поема дъх. — Виж, Алисън, аз не познавам дъщеря ти, но има логика. Работила е в офиса на Сам Дилън, нали? Била е вътре в нещата.

— Джесика не е убила Сам — казва Алисън.

— О, добре — Лари се отпуска в стола си и маха с ръка. — *Ти* си го направила, нали? Ударила си го по главата и случайно си оставила няколко доказателства, които водят към теб.

— Трудно ли е за вярване?

— Защо... — Лари разбърква косата си и разсеяно клати глава.
— Алисън — казва той, като се привежда по-близо, а ръката му трепери, — кой носи скъпи платинени обици с тениска?

Алисън скача от стола, разлива остатъка от кафето си и бута тефтера на Лари на пода. Забързва ход и тичешком излиза от магазина.

ДВА ДНИ ПО-РАНО ПЕТЪК, 26 МАРТ

Алисън се качва в мерцедеса на Мат, спрян пред офиса на Роналд Макгефри. Днес за втори път се среща с него, след като първият адвокат, Пол Райли, се отказва от делото.

— Добре ли мина? — пита Мат.

— Да. Добре беше. Рон е добър. Не може да се сравнява с Пол Райли, но е добър.

— Така съм чувал — съгласява се Мат.

Слънцето залязва и хвърля сенки върху търговския район. Мат маневрира из задръстванията, иска да излезе на междушатската магистрала, за да закара Алисън вкъщи. Предното стъкло е мръсно, а водата в чистачките е замръзнала. Колата се е изцапала от солта и кишата. Мокро е, студено е, единственото, което ти се ще, е да си у дома, а сега трябва да пътува до вкъщи с Мат. Мат е от онези шофьори, които псуват по пътищата, постоянно коментира смяната на платната, бавната скорост, некадърността на другите шофьори. Седне ли зад волана, става друг човек.

Но, честно казано, напоследък Мат се държи по-добре, може би заради случилото се. Откакто са арестували Алисън, той се държи внимателно с нея, отнася се с по-голямо уважение откогато и да било. Каквото и да говори за него, той се опита да направи живота на бившата си съпруга по-лек.

— Доказателствата са косвени — казва Алисън, — имат много дребни неща, но нищо, което да свържат пряко с мен. Общо взето, това е защитата ни.

— Общо взето не включва всичко — казва Мат.

Тя не отговаря. Знае какво има предвид той и е прав. Рон Макгефри започва с формулирането на встъпителната реч. Нещата със Сам Дилън не са вървели както трябва. Скоро след ареста на Алисън се разнася слух, че федерални прокурори разследват корупционен скандал в законодателната власт. Противниците на закон 1551, който поставя продукта „Дивалпро“ на компанията „Фланагън-Макс“ в

списъка на одобрените от здравната каса лекарства, вдигат шум, когато трима сенатори — Строс, Алмундо и Блейк — изведнъж променят вота си по време на вето сесията през ноември и законът бързо си проправя път до бюрото на губернатора.

Разбира се, тогава се вдигна шум. Местният вестник „*Daily Watch*“ публикува статии и критики за задкулисите измами. Противниците на закона, съвсем изненадани от хода на събитията, започват да разнищват факта, че един от поддръжниците на закона — Алиансът за достъпно здравно обслужване — за първи път в историята наема независим лобист, Матео Пагоне, и му плаща сто хиляди долара, за да прокара закона в сената. Това, в комбинация с всичко останало, включително внезапната промяна на гласовете на тримата сенатори, доведе до нуждата от разследване. Никой не знае точно кога щатската прокуратура е започнала разследването, но според документите, федералните прокурори представят доказателства пред Висшия съдебен съвет в началото на февруари тази година, преди около шест седмици.

На всичко отгоре, човекът, принципно отговорен за приемането на закон 1551, лобистът Самюел Дилън, е намерен мъртъв в дома си.

— Рон няма да те спомене, Мат — казва тя, опитва се да го преодолее.

— Беше глупаво — казва Мат, вероятно само на себе си, — наистина глупаво.

Мат има склонност към самобичуване, когато нещата се объркат. Той е силен, но няма себеуважение.

— Размина ти се.

Това, което той направи, беше глупаво. В крайна сметка няма никакво обяснение, макар Алисън да бе скалпила такова. Всеки политик приема подкупи под една или друга форма, но те обикновено не противоречат на закона. Никой не може да я убеди, че държавник, който взема 10 000 долара от дадена компания при съвсем законни условия и после подкрепя закони в неин интерес, не е бил „подкупен“ в известен смисъл на думата. По някакъв изкривен начин има нещо откровено в това да напъхаш парите в джоба на законодателя. Единствената разлика, според нея, е разкриването. Законните дарения отиват в счетоводството, обявяват се публично, но на кого му пука?

Кой обръща внимание на разкритията от щатската избирателна комисия?

С което не оправдава Мат, но имайки предвид мъглявината на политическите дарения и познавайки недостатъците на този човек вече от две десетилетия, Алисън може да си представи това, което е направил. Дълбоко е убедена, че няма смисъл Мат да отиде в затвора заради това престъпление. Може да му го прости, но не подкупването на тримата сенатори я безпокои.

Безпокои я фактът, че е прекалено страхлив да го направи сам.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ЧЕТВЪРТЪК, 25 МАРТ

Маккой чете съобщението, изпратено вчера, сряда, дваисет и четвърти от Рам Харун на адрес *pakistudent@interserver.com*. Сега разбира това, което винаги е подозирала: операцията няма да свърши толкова скоро, колкото би искала.

Работата почти е свършена. Трябва да приключи след шест седмици. Въпреки това трансфер не може да се извърши, преди да приключат законовите процедури или въпросът не се реши по друг начин. Цел — средата на май най-късно.

Побиват я тръпки. Под „законовите процедури“ Харун има предвид процеса на Алисън, датата е насрочена за април. Той казва, че няма да могат да предприемат действия, докато не се уверят, че Алисън Пагоне не е казала нищо, че не знае нищо.

Или докато въпросът не се реши по друг начин, вероятно чрез смъртта на Алисън Пагоне.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО СРЯДА, 24 МАРТ

— На тринайсет съм — каза Рам на баща си. — Достатъчно голям съм, за да разбера какво правиш.

В началото баща му не отговори, а го погледна подозрително.

— Търговец на килими съм — твърдеше той.

— Говориш за оръжие — каза Рам обвинително — говориш за американци, за бомби, за джихад и за Освободителния...

— Стига — прекъсна го баща му. Това продължи три седмици. Рам почти не говореше с баща си. Горчивината му не беше насочена към това, с което беше сигурен, че се занимава, а към факта, че той самият не участва. Майка му и Бени все още отчаяно му липсваха, макар и да бяха минали няколко години, и сега започваше да се чувства така, сякаш изобщо не познава и баща си.

Това — след като Рам го обясни на баща си — в крайна сметка доведе до техния разговор.

— Ще ти кажа — започна баща му, — защото си прав. Вече си достатъчно голям, но искам да разбереш едно, Зулфи.

Рам настръхна — за първи път от години насам баща му го наричаше с истинското му име.

— Искам да разбереш — каза той, — че само защото аз го правя, не означава, че ти трябва да се захванеш със същото. — После внимателно сложи ръка на рамото на Рам и го накара да седне. Обясненията продължиха няколко часа.

— Има много хора, които биха ни убили, ако знаеха какво правим — предупреди той накрая сина си.

Рам Харун изписва адреса си и изпраща съобщението.

pakistudent@interserver.com

Работата почти е свършена. Трябва да приключи след шест седмици. Въпреки това трансфер не може да се извърши, преди да приключат законовите процедури или въпросът не се реши по друг начин. Цел — средата на май най-късно.

Рам се протяга и решава да потича на студения зимен въздух. Късна зима ли е, или ранна пролет? Даже не знае. Почти не обръща внимание на подобни неща. От училището и тази мисия почти не му остава време да се наслади на престоя си в Щатите. Като цяло намираше страната за приятна за живеене. Повечето хора са приятелски настроени, щедри са. Да, има такива, които го оглеждат подозрително, единствено заради расата му. Преди две години, когато пристигна в Средния запад, разбра, че животът тук е много по-забързан, отколкото вкъщи, с много по-голям акцент върху материалните придобивки, както и че американците и неговият народ, общо взето, не са много различни. Приятелите му у дома не гледаха на американците като него, нито американците тук виждаха страната му по начина, по който той я виждаше. За американците, предполагаше той, неговият народ са банда екстремисти, които яздят камили и събират оръжие. Проблемът с американците е, че те просто не разбират основната идея: хората — неговият народ, както и другите — не са родени да мразят. Научават ги на това по-късно.

Това е проблем, който Рам Харун не може да реши. Той е част от една по-голяма машина, която се опитва да помири различни интереси. За някои той е зъл, за други е герой. Етикетите ги оставя за другите. Той трябва да се концентрира върху задачата си и ще я изпълни като добър войник. Единственото, за което се надява, е да остане жив, след като всичко свърши.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ВТОРНИК, 23 МАРТ

Роджър Огрен поздравява Маккой на качване в асансьора.

— Агент Маккой — казва той, — благодаря, че дойдохте. Аз също можех да се разходя.

Да се разходи означаваше да отиде на три преки от федералната сграда, където работи Маккой.

— Няма проблем. Казвай ми Джейн. — Влиза след него в офиса му. Фактът, че има отделен офис, го отличава от прокурорите на етажа, които са събрани в две големи стаи, където всеки има работно място.

Офисът на Роджър Огрен е необичайно подреден. Има „контейнер“ за входяща поща, където има два прилежно сгънати листа хартия. Юридическата литература — местният съдебен правилник, прокурорски индекси, криминални постановления — е прецизно подредена покрай стената върху няколко ниски етажерки от черен металик. *Уникален е*, мисли си тя. Никога не се доверява на някой, който чисти всеки ден. Ако някой каже *извинявай за бъркотията*, тя обикновено си тръгва.

Огрен сядва зад бюрото. Зад него има семейни фотографии, на които не се вижда съпруга. Липсата на брачна халка го потвърждава. Маккой вече има навика да гледа пръстите. Попадала е на повече женени мъже, отколкото може да преброи.

Виждаше, че Огрен не е женен. С наднормено тегло е, не чак толкова, но достатъчно, че да има втора брадичка, торбички под очите и корем, който покрива предната част на колана му. Вижда го и от начина, по който се носи, не е типичният служител на властта, каквито са повечето от блюстителите на закона. Този тип се държи предизвикателно, в очите му има предпазливост, следи какво мислят другите за него. Това не е черта на характера, която се очаква от човек, на когото са поверили толкова важно разследване.

Но за това си има обяснения. Едното от тях е старшинството. По всичко личи, че е готов да осъжда „до живот“. Вероятно никога не е имал друга работа, а и едва ли би искал, следователно е горе в

йерархията, без значение от заслугите. Но тя надушва и друга причина и познава и тези типове. Той е питбул. Насъскай го срещу някого и няма да пусне, докато не го разкъса.

— Знаем, че разследвате Сената — казва Огрэн, — така пишат във вестниците.

О, упрек още от началото. Иска да каже, че федералните не са ги информирали.

— Предполагам — продължава той, — че това е причината за вашите изискани подслушвателни устройства в къщата й.

Маккой му се усмихва, но не приятно. Роджър Огрэн се е заклел да мълчи по проблема и въпреки това повдига въпроса при всеки удобен случай.

— Написал съм си домашното — казва той — и ако съм прав, може да чуете абсолютно всичко, което се случва в къщата й.

— Не съвсем всичко — отговаря Маккой, — но да, устройствата са добри.

Предавателят *Infinity* позволява на подслушващия не само да слуша и записва телефонни разговори; той също така служи като микрофон, който позволява записването на звуци от всички стаи. Огрэн очевидно го е прочел някъде и смята, че Маккой разполага с важна информация, защото подслушва всеки разговор, който Алисън Пагоне провежда в дома си — лично или по телефона.

Не сме сложили микрофоните заради вашия случай — казва тя не за първи път — и мога да ти кажа, въз основа на това, което съм чула, че тя не говори за вашия случай в къщата. Предполагам, че ограничава тези разговори до офиса на адвоката си. Не е споменала и дума за това дали е убила Сам Дилън или нещо в тази връзка. Наистина, Роджър.

— Но можеш да потвърдиш — пробва се той, — че разследвате този подкуп. Този закон за лекарствата.

— Нищо не мога да потвърдя — тя се усмихва отново, но не приятелски — и не трябва да задаваш този въпрос.

Огрэн знае, че тук има нещо повече. Ако ставаше въпрос само за обществен корупционен скандал, федералните нямаше да са толкова потайни.

— Добре. — Огрэн разперва ръце и се усмихва. — Сам Дилън е бил убит точно преди да свидетелства за операция „Обществено

доверие“. Греша ли?

— Не, не грешиш.

Огрэн млъква за малко, примигва и поглежда встрани, прави физиономия, привежда се напред и сплита ръце.

— Сам Дилън е бил загрижен за хората в офиса. Това е бил проблемът. „Етичната дилема“, както я нарича той. Очевидно е, че той е открил нещо и ние смятаме, че това „нещо“ е подкупът, който вие разследвате. Ако ние мислим така, значи така е и според защитата. Трябва да сме готови. Надявах се, че може да ни дадете да погледнем с какво разполагате.

— Нашата операция — казва Маккой — няма нищо общо с убийството на Дилън.

— Аз съм на същото мнение. Харесва ми моята версия, но защитата ще я оплеска.

— Защитата няма как да знае какво правим ние — казва тя. — Информацията е засекретена.

— Това го зная, агент. — *Агент*, набляга той, не адвокат. — Това цели той. Не *ми говори ти* за закона, уреждащ секретността на съдебните процеси.

Огрэн ѝ подава лист хартия, разпечатка на имейла, изпратен от компютъра на Сам Дилън в един и половина сутринта, в неделята след убийството му.

— Чудя се, дали може да ми обясните това — пита той.

— Да, чух за този имейл — казва Маккой. — Всички сме чували.

— Вероятно тя го е изпратила — прокурорът сочи документа. — Според нас се е върнала в къщата му към един. Върнала се е и е изпратила имейла. Защо?

— За да отложи времето на смъртта — казва Маккой, сякаш е очевидно — убила го е в седем, но иска хората да смятат, че всъщност е бил жив доста след това, в случай че някой я е видял там в седем.

— Голям риск е поела и е трудно за вярване.

— Затова ходът е умен — Маккой се вглежда в Огрэн, за да види дали разбира. Очевидно не. Не знае. Взема хартията и я размахва. — Това не ти ли изглежда познато, Роджър?

— Познато? — той се чуди, очите му шарят по тавана, после се връщат върху нея. — Не.

— Вие разполагате с лаптопа ѝ, нали?

— Да.

— И сте го претърсили.

— Да, така е — вперил е очи в нея. — Какво имаш предвид?

— И не сте го чели.

— *Какво не сме чели?*

— Историята, която пише — казва тя. — Нов роман, озаглавен „Отмъщението е ястие, което най-добре се поднася студено“ или нещо подобно. В него се разказва за едно алиби.

— И ще ми се стори познато — той се протяга и взема лист и химикал.

— Много — Маккой разтваря ръце — Вие, хора, не проверявате ли документите, изтрети от харддиска? Там се открива най-много материал.

— Изтрила го е.

— Да, мамка му! *Ти* не би ли го изтрил? Убиваш някого и се опитваш да измислиш алиби, което съвпада с това в новата книга, която пишеш? Първото нещо, което ще направиш, е да се отървеш от тази книга. Единственият проблем е, че в днешно време можем да открием всичко.

— Божичко. „Отмъщението е ястие...“.

— Не си спомням точно. Мисля, че главата се казваше „Алиби“.

— Не зная как са го пропуснали — мърмори той и стиска зъби.

— О, честно казано, то е погребано там. Ще трябва да прочетеш целия ръкопис или може пък вашите техничари още да не са стигнали до него.

Огрен си води бележки, но изведнъж спира, бавно вдига глава и среща погледа ѝ.

— *Ти* как разбра за това? — пита той. — Знаеш съдържанието на компютъра ѝ?

— Бяхме в къщата ѝ, Роджър. Не помниш ли? Когато сложихме подслушвателите.

— Да, но без знанието ѝ. Очевидно.

— Очевидно.

— Не можете да извършите *обиск* без знанието ѝ — казва той. — Поне не след извършване на деянието.

Маккой вдига рамене. Тук я хваща натясно, или поне така си мисли. Огрен предполага, че федералните са нарушили закона, защото

не обмисля всички варианти. Тук не е в свои води.

— О, мамка му — казва той. — Влезли сте с помощта на Закона за патриотизма.

Според този закон, федералните могат да претърсват определени заподозрени без тяхно знание, дори след извършване на деянието. Това потвърждава нещо, което Огрен вече вероятно подозира: че донякъде операцията е свързана с тероризъм.

— Сам Дилън не е бил убит заради връзки с тероризма — казва уверено Маккой. — Твоята версия за отхвърлената любовница ми допада повече.

— Да ти вярвам ли?

— Слушай, Роджър, ако терористи бяха убили Сам Дилън, щяхме да сме поели разследването. Помисли. Щяхме да дойдем в офиса ви веднага след убийството и да ви молим да стоите настрана, щяхме да поемем случая — тя разперва ръце, — но не го правим. Двете не са свързани. Дойдох при теб единствено защото се боим, че ще разкриете микрофона в къщата на Алисън и ще тръгне слух.

Това звучи логично и обяснението е достатъчно за областния прокурор. Вижда, че няма избор. Единственото, което би могъл да направи, е да прекрати атаката срещу Алисън, но той няма да го стори.

— Ако Алисън Пагоне е терористка — казва Огрен и усеща колко смешно звучи, — трябва да го знае. Може да ми устрои засада по време на процеса.

Маккой клати глава.

— Не така стоят нещата. Няма да я чуеш да говори за това по време на процеса. Ако разкрие някой свидетел, от чието име ти настръхва косата, кажи ми. Но няма да го направи, Роджър. Няма.

— Няма — казва той, — защото не е толкова глупава, че да признава подобно нещо по време на процес.

Маккой не отговаря.

— Или няма да го направи — продължава Огрен, — защото не го *знае*?

Маккой се усмихва. Бързо се учи този.

— Няма. Точка. — Тя си взема чантата и се отправя към вратата. — На прав път си — казва тя, — останалото е някъде там, в периферията. Няма нищо общо с твоето разследване. Ясно?

Огрѐн изглежда временно се е успокоил, но все още нещата не са му ясни.

— Измъкни изтрития документ от харддиска ѝ — казва тя. — Находката ще ти хареса.

Тя се перчи. Малко е тревожно, че вече ѝ се удава с лекота.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПОНЕДЕЛНИК, 22 МАРТ

Рон Макгефри седи в дома на Алисън, на бургундскочервеното ѝ диванче в хола. Тъкмо е получил папките по делото — случай, за който няма как да не е чел, случай, който си е мечтаел да има. Толкова се вълнуваше, че ще бъде неин адвокат, че се беше отбил да я види. Беше ѝ казал, че е прегледал досието през уикенда и тя го чакаше да изложи версията си.

Класически случай, при който няма достатъчно доказателства — обобщава Макгефри. Обляга се на диванчето, кръстосва крака и започва да многословничи, в типично адвокатски стил.

— Била си там по някое време — казва той. — Счупила си си нокът; загубила си кичур коса; изгубила си обица. Била си там, но това не означава, че си била там *в нощта на убийството*.

Но означава, че е била там. Каза на полицията, че не е имала връзка със Сам Дилън и няма друго обяснение защо е била в дома му.

— Кръвта на тениската ти е малко притеснителна — признава Макгефри, — но не са пръски, може и някой предишен път да си я изцапала — той поглежда Алисън. — Може да е имал кръвоизлив от носа.

Алисън кимва.

— Ако с Дилън сте били приятели или сте имали някаква друга връзка — казва Макгефри, — това обяснява всичко. Това не те поставя в дома му в нощта на убийството. За последно си го виждала, когато си отишла в офиса му в столицата.

Алисън трепва. Трудно ѝ е да мисли за последния път, когато го видя.

Тогава беше сигурна, че го обича. В момента, в който той изчезна, чувствата ѝ към него изкристализираха и от силна страст, която събуди притъпените ѝ с годините сетива, прераснаха в любов.

„Обичам те“ каза му тя. Протегна ръка към него, но нямаше смисъл. Ръката ѝ беше на сантиметри от главата му, от разбития му череп със засъхнала по него кръв. Тя искаше той да я види още

веднъж, макар и да беше невъзможно. Искаше да надникне пак в очите му, но той нямаше да разбере. Лицето му беше спокойно, смирено, очите му затворени, устните му леко разтворени.

Тя взе трофея от Асоциацията на производителите и го сложи в найлонова кухненска торбичка.

— Не си била там — повтаря Макгефри, сякаш да убеди себе си — срещата ти със Сам в офиса му в столицата в деня преди смъртта му също е под въпрос. Петък. Казват, че той е сложил край на връзката ви и ти си била бясна. Това се базира само на твоята поява — изглеждала си притеснена — и няколкото думи на Дилън към теб, които някой е дочул. Базира се на краткото подслушване на част от разговор и този, който е подслушвал, е знаел, че не бива да го прави. Надеждността има значение.

Алисън кима, сякаш е на сцена, но общо взето човекът от персонала правилно е чул.

— Няма да стане — каза Сам, докато седеше зад бюрото си в столицата с ръка на челото и гледаше Алисън в очите.

— Мат... Мат е приятел. Знаеш, че това е лудост. Винаги е било.

Макгефри си слага очилата за четене и поглежда бележките в тетрадката си от предварителното изслушване — свидетелстването на асистента, дочул разговора.

— Няма да стане. Мат е приятел. Това е лудост. Знаеш го. — Макгефри поглежда Алисън. — Това са думи, които могат да се тълкуват по много начини.

— Добре — казва Алисън. — Така е.

— Сребристият спортен *Lexus* е спрял пред къщата на Дилън след един сутринта — продължава той. — Свидетелят не е видял номерата. Предполагам, че *Lexus* тук е доста популярна марка.

— Предполагам.

— Кой има ключове от колата ти, Алисън?

— Само аз.

— А бившият ти съпруг?

Алисън клати глава.

— Купих я, след като се разделихме.

— А дъщеря ти?

— Не, Рон. Само аз. Но както и ти каза, *Lexus* е популярна марка.

Той кима, но се надяваше да чуе нещо друго.

— Това е тяхно дело — адвокатът мята записките на диванчето — поне досега. Нямаат оръжието на убийството. Нямаат свидетели. Часът на смъртта също е под въпрос.

— Не и според щатската експертиза.

— Така е. Знаят, че си е поръчал храна към шест и дваайсет, частичното смилане предполага, че е умрял около четиридесет и пет минути след това. Ако приемем, че е изял храната, когато е пристигнала, това означава горе-долу седем часа. Разполагат с часовника, използван за удара; той се е счупил и е спрял на 7:06. Разлагането на храната също предполага седем.

— Мога да кажа, че съм била вкъщи по това време — казва тя.

— Да, и после остава въпросът за пътуването ти до къщата на Дилън в един сутринта; имейлът, изпратен от неговия компютър. Имейл, изпратен между другото до теб. Чудна работа.

— Какво искаш да кажеш с това? — пита тя.

— Ами — разтваря той големите си ръце, — ако Дилън е изпратил имейл в един сутринта, това означава, че е бил жив по това време. Това не съвпада с часа на смъртта му — шест часа по-рано. Вероятно се чудят за това. Ако ти си заподозряна, тогава им е ясно, че си се върнала и че *ти* си изпратила имейла. Но защо? Няма логика. Имаш алиби за седем часа. Била си си вкъщи. Не че някой може да го потвърди.

— Не.

— Но въпреки това алибито не е лошо. Защо да се връщаш? Защо да пращаш имейл до себе си? Развяваш знаме, сякаш казваш „Хей, вижте ме“. Ако си толкова умна — дяволски умна — да се върнеш нарочно в къщата му, защо да оставяш следа?

Късметлийка, мислеше си, макар че късметлийка едва ли бе точната дума за това, че Сам не използваше парола за компютъра си. Екранът беше черен с астероиди и звезди, които се движеха по него, вероятно стандартен скрийнсейвър — Сам едва се бе научил да ползва компютър и определено не беше форматирил свой собствен скрийнсейвър — но с едно натискане на мишката екранът показва съобщенията в имейла му. Натисна иконата „Compose“ и започна ново съобщение. Написа го и адресира съобщението до себе си, allison@allisonpagone.com:

Трябва да обсъдим нещата. Започвам да се тревожа. Мнозина биха се притеснили от информацията, с която разполагам. Имам спешна нужда от съвет.

Изпрати имейла и погледна часовника си. Наближаваше един и двайсет. Макар че поседна само за секунда, тя усети, че я наляга невероятно изтощение. Но се окопити, сега не беше време за почивка. Сега единствено трябваше да се прибере у дома — да, това означаваше, че трябва още веднъж да мине покрай тялото на Сам на долния етаж.

— Проблемът, разбира се — казва Макгефри — е, че дъщеря ти си е била вкъщи, когато си се прибрала.

Алисън кима.

— Майко — какво си направила? — беше извикала Джесика. — Какво се е случило?

— Кажу ми, майко. Кажу ми какво се е случило.

— Значи някъде след седем — казва адвокатът ѝ, — определено преди осем и половина, когато Джесика се е прибрала, докъм два сутринта — да кажем между осем и два, за тези шест часа въпросът е къде си била. Но това ще го оставим за друг път — добавя той.

Сега минава набързо през всичко, не може да прекара първата среща с нея в обсъждане на подробности. Вероятно по-късно ще предложи нещо. Може да е била на кино, да е изгледала два филма, от осем до ранните часове. Това вече беше хрумвало на Алисън. Обикновено за кино плащаш в брой и после си седиш в тъмната зала без никой да те вижда. Два филма един след друг биха могли да отнемат пет часа. А как беше успяла да се изцапа с пръст по лицето и ръцете, това, разбира се, беше съвсем друг въпрос.

Всички тези доказателства са косвени — обобщава той, — а имейлът в един сутринта е, честно казано, странен. Не мога да се сетя за разумна причина. Нито пък те.

— Престъпниците грешат — казва Алисън, — затова ги хващат.

Макгефри се усмихва, не мисли, че изказването ѝ е пряко свързано с нея.

— Ако мога да попитам, Алисън, защо е тази смяна на адвокатите?

— Ти си най-добрият — бързо казва тя — много уважавам Пол Райли...

— О, да.

— ... но мисля, че напоследък се занимава с по-едри риби. Ти си най-добрият.

Алисън е сигурна, че думите ѝ нямаше да му се усладят повече, дори да ги беше произнесла гола, разтривайки тялото му с балсам на някой хавайски плаж. Не познава професия, която поражда повече егоцентричност от адвокатската. Освен може би политиката.

— Пол Райли искаше да правим компромиси — добавя тя, — а аз компромиси не правя. Искам борец, а ти имаш такава репутация.

— Знаеш ли, аз много харесвам и уважавам Пол — казва той, макар Алисън да знае, че това е прелюдията, която обикновено чуващ, преди да ти забият ножа в гърба. — Но винаги съм имал усещането, че хората, които някога са били прокурори, харесват противниците си. Съчувстват им. Търсят компромис.

— А ти? — пита тя.

— Не правя компромиси с прокурорите — казва той, при което гърдите му леко се повдигат. — Не ги харесвам. О, не ме разбирай погрешно — добавя той и се навежда напред. — Като хора може да са най-добрите на планетата, но са твърде крайни. Веднъж взели решение да разследват, не позволяват нищо да се изпречи на пътя им. После преувеличават престъплението, за да изкарат акъла на хората и ги принуждават да пледират. Забравят, че работата им е да са честни, да търсят справедливост. Те просто искат да спечелят. Престават да си отварят очите веднага щом решат да подведат под отговорност някого. Слагат си капаци. Поставят под съмнение всичко, което предполага невинността на защитавания. Те са винаги правите.

Алисън се усмихва. Такова възмущение се очаква от адвокат или поне повечето хора го очакват.

— Този случай е чудесен пример — казва Макгефри. — Виждам как се е случило. Имат косвени доказателства, които вършат работа, но само донякъде. Може би си техният заподозрян, а може би не. Но те мислят, че ги лъжеш за връзката си със Сам Дилън. Свързват косвените доказателства с лъжата и те обвиняват. Не отдават почти никакво значение на факта, че Сам Дилън е замесен в крупен федерален подкуп.

Макгефри трябва да провери датите. Прокурорите дори не знаеха за скандала с подкупите преди да я арестуват.

Макгефри продължава.

— Сам Дилън, човек, който може би има доста информация за подкупа, изведнъж се оказва мъртъв, но обвиняват теб, защото може да кажат, че по някое време си била в къщата му и си излъгала — според тях — че си била гадже на Дилън. Виж какво, Алисън. Ще им покажем какво е старание. Ще обърнем историята с подкупа с главата надолу. Сам Дилън или някой друг е имал тайна и е щял да ги издаде. Това е причината за убийството. Изпратили са имейл до теб, за да поднесат на сребърна чиния обвиняем за полицията.

— Значи обвинението е скалъпено? — пита Алисън.

— Вероятно, вероятно. Кой знае? Тъкмо започвам. Дай ми няколко месеца и ще разнищим цялата работа...

— Не — казва Алисън — не, не.

— Какво значи това? — мръщи се Макгефри.

— Няма да променяме датата на делото, Рон. Всичко това ме смазва. Смазва семейството ми. Искам да свърши веднъж завинаги.

— Алисън, това е... след шест седмици.

— Зная и разбирам, че усложнявам работата ти, но, Рон, иначе ще бъде компромис.

— Не мога да се справя за шест седмици.

— Не можем да правим компромиси, Рон. Искам те. Всички казват, че ти си най-добрият и аз точно от теб имам нужда. Мога да си го позволя. Мога да си позволя теб и толкова сътрудници и партньори, колкото са ти нужни, за да ускорим делото. Днес ще ти дам договора. Какво ще кажеш за петдесет хиляди?

Макгефри въздъхва и премисля предложението. Тя си представя мислите му. Има процъфтяваща практика, несъмнено, но не е най-добрият — той може и така да смята, но Алисън го слага едно стъпало под Пол Райли — а това е дело, което ще му даде национална популярност. Самата смяна на адвокатите ще бъде сензационна. Снимката му ще бъде навсякъде, негови биографии, статии във вестниците. Този случай би му дал незабавна известност.

Да не споменаваме факта, че Алисън сложи петдесет хиляди долара на масата без да й мигне окото. За адвокатите с частна практика тези договори са привлекателни, защото не се налага да преследват

клиента, за да си вземат хонорара. Той вече е там, в сметката. Макгефри ще похарчи сумата преди края на процеса; защитата ѝ ще глътне двайсет хиляди долара, ако не и повече.

— Това е едно от условията — казва тя. — Датата на процеса.

— Има условия — Макгефри произнася думата с неудовлетворение — и то повече от едно?

— Не замесвай семейството ми — казва тя. — Бившият ми съпруг е един от онези лобисти, които разследват. Ако тръгнеш да посочваш някой, със сигурност той ще бъде един от тях, а това не е добре.

— Не е добре, защото е част от семейството ти.

— Не е добре — отговаря тя, — защото соченето към него ще бъде сочено към мен.

— Какво говориш, Алисън?

Тя се замисля. Този разговор е важен. Нищо от това, което казва на Рон Макгефри, не може да бъде повторено при никакви обстоятелства.

Прочиства гърлото си.

— Теорията е, че някой е подкупил онези сенатори, Сам е разбрал и „някой“ е знаел, че Сам знае и го е убил, преди да проговори.

— Да, такава е теорията.

— Ами, ако аз съм подкупвала тези сенатори — пита тя.

Новият ѝ адвокат се мръщи.

Тя му се усмихва смутено.

— Като цяло, теорията звучи доста добре, Рон. Но да не задълбаваме много. И най-вече, нека не обвиняваме бившия ми съпруг.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО НЕДЕЛЯ, 21 МАРТ

Обучиха го. Учеха го да работи с оръжия, с експлозиви. Учеха го на английски — не елементарни познания, които Рам вече имаше, а жаргон и фразеология. За американската култура; за американските процедури по сигурността на летищата и в правителствените сгради, как да влиза, без да го забележат, как да извлича информация.

Казаха му, че е умен. Не беше физически силен, не беше едър, но беше изключително умен. Щеше да работи като агент под прикритие.

Рам Харун надзърта иззад рафтовете на магазина към кафенето в ъгъла. Вижда Алисън Пагоне, тя говори с Лари Еванс, човекът, който я е помолил да му даде възможност да напише за нейния процес.

Знае много за Алисън Пагоне. Знае, че е споделила с Лари Еванс неща, които не е казвала на никой друг. Знае, че в дома на Лари Еванс има купища записки и документи, свързани с Алисън Пагоне и „Фланагън-Макс“, членовете на Сената и продукта „Дивалпро“.

Приключват. Харун придърпва надолу бейзболната си шапка.

Лари Еванс излиза от магазина, приближава се до колата си и потегля. Харун знае къде отива. Знае къде живее Лари Еванс, къде паркира колата си. Знае, че в подземния гараж няма охранителна камера.

Също така знае по-кратък път до апартамента му от този, по който Еванс потегля.

Блокът му е в северната част на града, четириетажен, тухлен. Нужна е електронна карта, за да се влезе, но за задния вход трябва само ключ.

Това няма да бъде проблем. Разбиването на ключалки беше едно от първите неща, на които го научиха.

Харун спира на улицата — в нарушение е, но се налага, освен това няма да се бави много. Влиза през задния вход и застава в сянката на паркирания там камион. Гаражът е неприветлив и тъмен, има около четиридесет автомобили. Собствеността е под наем и не се поддържа

много добре. Гаражът мирише едновременно на масло, бензин и газови изпарения. Миг по-късно чува да се отваря хидравличната врата. Колата на Лари Еванс минава под рампата, приближава се към Харун и той се скрива в сянката.

Колата завива през две места след камиона и двигателят заглъхва с леко гъргорене. Харун излиза от сянката. На хидравличната врата има малък прозорец, който в комбинация със слабата светлина от фаровете осветява пространството, но въпреки това е доста тъмно. Във всеки случай липсата на камери е окуражаваща.

Еванс излиза от колата, тръшва вратата, премията раницата си през рамо и тръгва. Харун се показва.

— Г-н Еванс — казва Харун.

— Какво... — Еванс инстинктивно изпуска раницата, за да освободи ръцете си.

Рам Харун се засмива.

Еванс бързо се оглежда.

— Какво... какво правиш тук? — първо внимателно оглежда Харун, после се приближава и снижава глас. — Какво има, мамка му?

— Искам да поговорим — казва Харун.

Очите на Еванс шарят из ъглите на гаража.

— Тук долу няма камери — казва Харун. — Предполагам, вече знаеш.

Еванс се мръщи, после нервно казва:

— Да влезем в колата.

Харун сяда на седалката до шофьора. Еванс затръшва вратата и нетърпеливо поглежда Харун.

— Не го прави друг път — предупреждава го Еванс. — Ще ми докараш сърдечен удар.

— Тя те харесва — казва Харун. — Вярва ти. Виждам го.

— Ти си бил... — Еванс се навежда — бил си в *магазина*?

— Да. Не достатъчно близо, че да ви чувам, разбира се, но по изражението й виждам, че с теб е спокойна. Тя те смята за съвестния журналист, за когото се представяш.

Еванс вдига рамене и се отпуска в седалката.

— Мамка му, казах ли ти?

— Все още си убеден, че Алисън Пагоне не знае нищо?

— Да — той поглежда Харун — да. Тя предполага, че „етичната дилема“, пред която е бил изправен Дилън, има нещо общо с подкупа. С лекарството.

— „Дивалпро“ — казва Харун.

— Добре. Предполага, че Дилън е бил замесен в подкупите, но не е искал да въвлече Алисън. Вероятно защото и бившият ѝ съпруг участва. Това е била дилемата му. Знаел е, че ако предаде Мат Пагоне, ще засегне и Алисън.

— Значи Дилън *не е споменавал* за нашата операция? — Харун хвърля укорителен поглед към Еванс. — Когато е казал на г-жа Пагоне, че има „етична дилема“, *не е имал предвид* нас.

— Трудно е да се каже. Вероятно не, но как може да сме сигурни?

— Значи Сам Дилън е бил убит напразно, без моето разрешение, без да има защо.

Лари Еванс облизва устните си. Не му харесва темата.

— Не съм казал, че съм убил Сам Дилън — казва той. — Никога не съм го казвал.

Разбира се, че не е. Твърде умен е, за да разкрива подобни неща пред Харун. Без съмнение, това е част от обучението му. Но и обучението на Харун е такова. Не признавай нищо, освен ако нямаш друг избор. Съконспираторите може да бъдат хванати и да ги накарат да се предадат един друг. Колкото по-малко се знае, толкова по-добре. Да, между Харун и Еванс има доверие, но това е всичко. От гледна точка на Еванс — защо да признава, че е убил Сам Дилън. Дилън е мъртъв. Без значение, дали е знаел нещо за тяхната операция, или не, той е мъртъв и Алисън Пагоне може също да е разбрала нещо.

— Кога ще бъде готова формулата? — пита Харун.

— Април, май — казва Еванс. — Загубихме време, след като Дилън умря. Докторът излезе от строя, но сега всичко е наред. Работи по въпроса. Разбираш ли, може да работи само на спокойствие, но казва, че е почти готов.

— Трудно ли е? — пита Харун.

— Трудната част е скриването. Всеки може да зарази детски аспирин. Трудното е да мине през проверките.

— Добре. Аз обещах формулата за април или май. Сгрешил ли съм?

Еванс вдига ръка.

— Знаеш добре, както и аз, че докторът се тревожи за Пагоне. За процеса ѝ. Иска първо това да се изчисти.

— Това да се изчисти — смее се Харун. — Харесва ми.

— Ще я осъдят — продължава Еванс. — Тя сякаш го иска. Защищава някого. Мисля, че бившия си съпруг или вероятно дъщеря си, а може би и двамата. Но ще се остави да я осъдят, г-н Харун.

— А тя смята, че вярваш в невинността ѝ.

— О, да — Еванс грейва — мисли ме за кръстоносец. Държа се така, както се разбрахме. Трупам факт след факт срещу бившия ѝ съпруг и дъщеря ѝ. Колкото повече я притискам, толкова повече се съпротивлява. Докато приключа с нея, ще се моли да я осъдят.

— Чудесно — Харун отново обмисля нещата, прочиства гърлото си. — Ами другото? За „изчистването“ на ситуацията на г-жа Пагоне. Ясно ли е, че ние ще се заемем с това, а не ти.

— Напълно — казва Еванс.

Харун го поглежда.

— Наясно сме, г-н Харун.

— Добре. Не е дошло времето, но скоро ще стане. С малко късмет ще успеем да извършим трансфера преди процеса. После, преди да се случи каквото и да е на г-жа Пагоне, ти и докторът ще се печете на някой плаж.

— Добре. — Еванс гледа, сякаш има да казва още нещо. Харун вдига вежди.

— Г-н Харун — казва той, — наистина не мисля, че Алисън Пагоне знае нещо. Не мисля, че е нужно да умира. Твърде рисковано е. Тя е известна, а докторът ще получи сърдечен удар, ако някой умре. Той ни е нужен.

Харун изслушва пламенната реч и казва.

— Аз ще реша. Парите са мои и решението е мое.

Еванс вдига ръце.

— Ще ми кажеш кога да го направим — казва Харун.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО СЪБОТА, 20 МАРТ

Аз убих Сам.

Искаш да ме защитиш, но не можеш.

Да въвлека теб е все едно да въвлека Джесика.

Мат спира мерцедеса си пред дома на Алисън. Както едно време е, имат си традиция. Градът изобилства с невероятни места за закуска, а Алисън има нужда от излизане. Мястото, което избират, е в рамките на гаранцията ѝ. Всъщност там са били много пъти. Мат бе верен на природата си и не се отклоняваше от навиците си, в този случай — омлет с чоризо^[1] и козе сирене. Тя можеше да изброи любимите му храни и да заложи къщата си, че няма да избере друго, без значение от ресторанта. Телешко пиката^[2]. Стек от говеждо месо алангле с натрошено синьо сирене; равиоли със сирене, carne asada^[3]. Омлет с чоризо и козе сирене или просто чийзбургер.

— Благодаря — казва тя, което не е обичайно. По принцип не му благодари за закуска. Това е една от онези дребни промени, които се дължат на развода. Сега нищо не се приема за даденост.

— Беше забавно — отговаря той, без да я поглежда. Според нея и той се чувства така. Връзката им след развода миналата година е все още странна.

— Да влезем вътре — Алисън поглежда Мат.

Аз убих Сам.

Искаме да защитим Джесика. Да въвлека теб е все едно да въвлека нея.

Тя предлага на Мат кафе, но той отказва. Сяда на бургундскочервеното диванче, което вече не е негово, макар че ако нещо от тази къща трябва да отиде при Алисън, то е точно тази антика. На Мат така или иначе не му пукаше за диванчето. Реално погледнато Алисън щеше да се съгласи. Тъмнолилав диван в стая, издържана в черно и бяло. Но това беше единствената мебел от старата къща, където тя израсна, и не искаше да се разделя с нея.

— Е, какво казахме на закуска? — вика Мат към Алисън, която е в кухнята. — Искam сериозно да си помислиш.

Алисън влиза в хола и сяда срещу него в коженото кресло. Мат я поглежда, но бързо отклонява очи. Не го бива особено в опитите да ѝ помогне. Топката ще трябва да е в нея, фраза, която той често използва.

— Искаш да си помисля сериозно — казва Алисън — дали моят адвокат да не те обвини, че ти си убил Сам, а мен са ме натопили? Изправят те на скамейката, а ти отказваш да отговаряш? За да изглеждаш ти виновен, а не аз?

— Да — казва Мат, — ще бъде достатъчно.

— Няма да мине пред съдията — клати глава Алисън. *Струва си да се опита.*

— Поне може да го имаме предвид — казва Мат.

— Ще съсипеш кариерата си.

Аз нямам кариера. Вече не.

— Моята кариера — Мат вече е пострадал достатъчно от обвиненията покрай узаконяването на „Дивалпро“. Има поне трима щатски сенатори, които никога няма да говорят с него, биха се чувствали застрашени, ако го направят. Тези неща се разрастват като рак. Кариерата на Мат като лобист категорично е приключила.

— Кажи ми, че това не е единствената причина.

— Не е единствената причина.

Мат мълчи. Премисля нещата, опитва се да не се отклонява от фактите.

В много отношения се чувства остарял. Загуби толкова много за толкова кратко време. Привидно запазваше спокойствие, но тя вижда, че не е така. Загуби любовта на жена си, загуби кариерата си и се чувства виновен.

Аз убих Сам.

— Аз убих Сам, Мат — казва Алисън — предполагам, вече го знаеш.

Алисън потрива ръце. Хладно ѝ е. Сега Мат изобщо не може да я погледне.

— Но не това е въпросът. — Алисън отива до полицата и взема снимка на Джесика. — За нея става въпрос, Мат. За Джесика.

Мат поглежда полицата, снимката на Джесика. Тяхната сватбена свещ, свещта на съюза им стоеше там. Сега е в кутия в мазето.

Снимките на Мат ги няма, не може да не го е забелязал. Сега полицата е посветена на дъщеря им.

— Ако се захванат с теб — казва Алисън, — ще се захванат също и с Джес.

Той поглежда встрани. Няма отговор за този коментар. Ако не друго, поне любовта към дъщеря им е останала.

Мат поглежда часовника си.

— Ще закъснееш за срещата си.

Говори за обичайната седмична среща с Лари Еванс в хранителния магазин.

— Лари помага много — казва Алисън. — Той ми вярва.

— Наистина ли ще напише книгата?

Мат не се интересуваше от писателската ѝ кариера и затова сега се държи като ревнивия бивш съпруг.

— Добър писател е — казва тя. — Показвал ми е някои неща. Разполага и с източници, което много помага.

Мат клати глава.

— Добре.

— Имам нужда от някой, който е на моя страна — казва тя. — Имам нужда от някой, на когото мога да разчитам.

Мат я стрелва с поглед.

— Сега можеш да си вървиш, Мат. Благодаря за закуската. — Алисън отива в кухнята и се подпира на мивката преди да пусне водата и да наплиска лицето си.

Аз убих Сам и няма да те въвличам, защото така ще въвека и Джесика.

Добре.

Алисън поглежда часовника си. Време е за срещата с Лари.

[1] Вид свински колбас. — Бел.ред. ↑

[2] Традиционно италианско ястие. — Бел.ред. ↑

[3] Вид мексиканско ястие, месо, приготвено на грил. — Бел.ред.

ТРИ ДНИ ПО-РАНО СРЯДА, 17 МАРТ

Пол Райли и Алисън седят в конферентната зала в офиса му. Само двамата са; една асистентка донася сладки и чаши кафе. Това е част от стандартите на адвокатската фирма „Шейкър, Райли и Флеминг“. Правят внушително шоу за клиентите си. До рецепцията има съдебна зала с дъбови мебели за предварителни процеси и обучение на стажанти, което говори за професионализма на фирмата. Самият Пол е много добър в работата си.

— Мисля, че зная защо искаш да говорим — казва Алисън.

Пол се усмихва. Държи се невероятно естествено, утешава хората. Без значение колко отричат, адвокатите понякога играят и ролята на психиатри. Въпреки няколко години опит като обществен защитник Алисън не се държеше по този начин.

— Не мога да водя това дело, Алисън. Не мога да те представлявам. Искам да разбереш. — Пол слага ръка на масата от зелен гладък мрамор. — Разбирам какво правиш, но аз съм адвокат и не мога да бъда част от това.

Може да бъде част от това, мисли си Алисън, но не иска и е разбираемо.

— Искам да си помислиш, Пол. Не мога да се справя без теб.

— Мисля, че се подценяваш, Алисън. — Тук Пол малко се затруднява. — Виж. Осъзнавам, че на нещата може да се гледа по различен начин, но честно казано, аз го възприемам като лъжа към съда и не искам да бъда част от нея. Това е.

Лъжа към съда. Да, най-общо казано. Със сигурност Райли е представлявал хора, които са го лъгали. Много от защитите са лъжи, разликата е, че адвокатите невинаги го знаят със сигурност.

Да, това е разликата. В този случай Пол Райли със сигурност знае, че е лъжа.

— Всеки нов адвокат, който наема, ще има същия проблем — отбелязва тя.

Пол се вглежда в нея изненадан.

— Освен ако си замълча — заключава Алисън.

Пол вдига рамене, без да отговаря. Не може да я посъветва да направи нещо неетично, макар етиката в този случай да е доста мъгляво нещо.

— Всеки нов адвокат, който наема — казва Алисън, — ще пита защо си напуснал.

— Аз това ли направих — погледът на Пол е наперен и щастлив едновременно.

О, добре. Алисън се засмива.

— Пол? — казва тя. — Уволнен си.

Пол щрака с пръсти.

— Нямам късмет.

— Тогава, моля те — казва тя, — бих искала да представляваш дъщеря ми, Джесика. Тя очевидно е свидетел и ще има нужда от напътствия.

— Може да има конфликт на интереси — казва той предпазливо.

— Няма да има, Пол.

Липсата на конфликт на интереси не успокоява Пол.

— Алисън, зная неща, които ти не би искала Джесика да знае. Ако стана неин адвокат, значи ще трябва да укривам информация от собствения си клиент.

— Ненужна информация, Пол. Знаеш, че е така. Знаеш го.

— Но това не...

— Виж, просто поговори с нея. Кажй й, че криеш информация от нея. Ако настоява да й я разкриеш, тогава може да й наема друг адвокат. Просто поговори с нея. Става въпрос само за свидетелстването й на моя процес. Единственото важно нещо е да се придържа към това, което е казала на полицията. Не искам да попада в капан.

Пол премисля. Оправя маншета на ризата, намества си вратовръзката.

— Ще ти удвоя хонорара — казва Алисън — ще платя колкото кажеш.

— Очевидно не става въпрос за това...

— Просто поговори с нея, Пол. Ако не те устройва сделката, повече няма да те безпокоя.

Пол въздъхва и най-накрая приема.

— Добре, нека се срещнем — съгласява се той.

— Благодаря, благодаря ти, Пол. Ще ѝ кажа да ти се обади — тя става и подава ръка. — Между другото, разбирам позицията ти. Вероятно бих постъпила по същия начин на твое място.

Пол взема ръката ѝ и я поглежда в очите.

— Алисън, обещай ми едно — моли я той. — Обещай ми да внимаваш.

ТРИ ДНИ ПО-РАНО НЕДЕЛЯ, 14 МАРТ

Няма да стане — каза Сам иззад бюрото си с ръка на челото, гледайки Алисън в очите. — Мат... Мат е приятел. Знаеш, че е лудост. Винаги е било.

Алисън приключва с джогинга си около половин километър преди къщата си. Не може да се отърси от мислите за Сам. Той идва при нея, докато тича; идва в сънищата ѝ, изпълва я с надежда точно преди да се събуди и да се разстрои още повече.

Днес тича около девет мили^[1]. Не си засича време, нито засича километрите. Не ѝ се иска да попадне в капана да иска да тича по-бързо или по-далече. Исква свободата да тича заради самото тичане, иска да освободи нервната енергия, която заплашва да я погълне.

Взема си голяма бутилка вода и неделния вестник и сяда навън в едно малко кафене. Бързо прочита статията за „Фланагън-Макс“ на първа страница. От седмица насам „The Watch“ публикува информация, свързана с компанията и със закон 1551, с който легализираха „Дивалпро“. Законът привлече внимание и предизвика критика, след като го приеха миналия ноември и сега бе причина за федерално разследване. За първи път новината плъзна преди няколко дни, когато служители от Долната камара и Сената потвърдиха, че федералните разследват списъците с гласувалите и проверяват кой как е гласувал. След като журналистите ухапаха случая, стана ясно какво търсят — трима сенатори, които неочаквано са променили гласовете си така, че законът се е промъкнал на бюрото на губернатора и той го е подкрепил.

Сега, днес, „The Watch“ най-сетне започва да свързва фактите. Главният лобист на закона е Сам Дилън, а другият му съмишленик е бившият съпруг на Алисън Пагоне, обвинена в убийството на Сам.

Сега вече всичко е наяве. Сърцебиенето ѝ се ускорява, макар много пъти да си е повтаряла, че това рано или късно ще се случи. Сега за Мат и Джесика ще стане по-трудно.

Поглежда към улицата и минаващите коли, хората, които отиват да обядват, хванати за ръце. Един старец с два шнауцера се прави, че не вижда как едно от кучетата му пикае върху знака за паркиране.

Джесика я умоляваше за куче, но така и не ѝ взеха. А може би трябваше. Може би Алисън трябваше да се държи по-строго с нея, да я държи по-изкъсо в гимназията. Или пък трябваше да са по-скоро приятелки, отколкото майка и дъщеря. А сега се сети за любовта на дъщеря си към Сам Дилън, макар и нищо да не се беше случило, макар да бе просто детско увлечение.

„Алисън, не спя с Джесика.“ — беше се заклел Сам.

Прелиства вестника, преглежда заглавията, изпълнена е със съжаление. Толкова отчаяно иска да върне времето и да промени случилото се.

Погледът ѝ попада върху заглавието на уводната статия. Статия, написана от Моника Мадли, според повечето разпалена либерална феминистка, но Алисън харесва рубриките ѝ. Предполага, че Мадли се държи дръзко заради самото предизвикателство.

„ПРЕЗРЯНА“?

СТАРИТЕ ТЕОРИИ ОТМИРАТ ТРУДНО

В СЛУЧАЯ НА ПАГОНЕ

О, сега разбирам. Областният прокурор Елиът Райкрофт и асистентите му седят в лъскав офис, из който се носи дим на пури и обмислят теориите за смъртта на Сам Дилън. „Сещам се!“, казва Райкрофт и щрака с пръсти. „Зная защо Алисън Пагоне е убила Сам Дилън. Била е «презряна»“.

Сега, за онези от вас, които не знаят, Алисън е известна писателка, която миналата седмица беше обвинена в убийството на Сам Дилън. Всички, гледали предварителния процес, са станали свидетели на това как Алисън Пагоне бе представена за истеричка, убила мъжа, който наскоро я е отхвърлил. Зарязал я е и тя го е убила.

А може би не. Спомняте ли си миналата година, когато законодателните ни лидери наложиха един закон и в двете камари в рамките на един ден и позволиха на фармацевтичния гигант „Фланагън-Макс“ да продава лекарството за кръвно налягане „Дивалпро“ заедно с генеричните лекарства. Ами, оказва се, че архитектът на това узаконяване не е бил кой да е, а Сам Дилън, който е бил подкрепян в действията си не от кой да е, а от Матео Пагоне, доскоро съпруг на Алисън Пагоне.

Истерична ли е жената? Може би.

Алисън разтрива очи. Авторката очевидно е искала да атакува типичните мъжки възприятия, но всъщност е написала открито изявление за прокуратурата. Мат е подкупил няколко сенатори, Сам Дилън е разбрал, щял е да го изпее на федералните и Алисън го е убила.

Алисън слушаше Сам със затаен дъх, докато той обясняваше:

— Нищо не се е случило, Алисън. Нищо. Ясно?

Умът ѝ го слушаше, но сърцето ѝ беше ранено.

Отчаяно искаше да му вярва, но не можеше. Беше ли застрашена от собствената си дъщеря?

— Казах не, Алисън.

Алисън седна на стола, за първи път се почувства изтощена.

— И какво е това — попита Сам — за „погледа на лицето ми“ миналата вечер?

Алисън хапеше устните си със сведен поглед.

— Видях как я гледаше на коктейла — отговори тя.

— Видяла си... какво си видяла? Погледнал съм дъщеря ти? Помислил съм, че е привлекателна? Добре, виновен съм — той разтваря ръце. — Прилича на теб.

Тя клати глава.

— Алисън, нима не разбираш? — каза той. Приблужи се до нея и коленичи в краката ѝ. — Влюбен съм в теб. Как да те убедя.

Всичко ѝ беше замъглено. Не го виждаше, не виждаше и Джесика.

— Можеш да ме убедиш, като за начало — каза му тя — уволниш Джесика.

Алисън отклонява поглед от вестника, но няма къде да отиде. Сега картината става ясна, защото на прокурорите, на медиите и на нея им предстои работа. Време е да излезе от дупката на самосъжалението и да отвори очи.

— Сега — чу се да казва.

Сам спря. Алисън не го погледна, затвори очи и го чу да става и да взема телефона.

— Джоуди, здравей, Сам е — казва той. — Джесика Пагоне там ли е? Страхотно. Би ли прехвърлила разговора в кабинета ми.

Алисън усеща, че е хванала лицето си с ръце и тялото ѝ трепери. Не беше редно, знаеше го. Но за изминалите няколко месеца се беше съзела и смяташе, че го дължи на Сам Дилън.

Нямаше да го остави да си отиде.

Чу го да говори. Беше важно. Затвори вратата, Джесика, трябва да поговорим. Взех решение.

— Джесика — чу го тя да казва, — помислих за някои неща. Аз и ти имаме няколко лични разговора в края на миналата година. Аз... не, няма проблем — казва той с успокояващ глас, — разбирам. Не е това. Просто, мислех си, че при създалите се обстоятелства ще бъде най-добре да си намериш друга работа.

Алисън усети, че ръцете ѝ се навлажняват, по тялото ѝ преминават тръпки.

— Чувствам се неловко, Джесика. Аз... вероятно трябваше да го сторя по-рано. Няма да го коментирам с никой. Ще ти дам страхотна препоръка...

Алисън отвори очи, погледна Сам, който се беше подпрял с лакът на бюрото и стоеше приведен.

— Няма да стане — каза той на Джесика, потривайки чело с ръка и гледайки Алисън в очите. — Мат... Мат е приятел. Знаеш, че е лудост. Винаги е било.

Дълга пауза. Алисън чуваше гневния глас на дъщеря си от другата страна на телефона. Сам не я прекъсна, лицето му беше изкривено в гримаса.

Не, тя беше сигурна. Не беше редно. Не по този начин трябваше да реши проблема и въпреки това не спря Сам.

— Джесика, аз съм лобист. Би било непристойно. Не става въпрос за това дали съм ти ядосан. Не съм ти ядосан. Аз съм... просто така трябва да стане.

Последваха още протести, защитни отговори. После всичко приключи. Сам затвори телефона и я погледна с ранено изражение.

Алисън се изправи и напусна офиса.

Връща се към рубриката на Моника Мадли във вестника, нейната изобличителна реч срещу клишето за истеричната жена, нападаща мъжа, който я презира. Вероятно прокурорите ще прочетат тази рубрика и ще се убедят, че са направили грешка и са били подведени от стереотипа.

А може би, опасява се тя, ще решат, че стереотипът е верен, но са сбъркали жената.

[1] Приблизително седемнайсет километра; в САЩ 1 миля е равна на 1853 метра. — Бел.ред. ↑

ДЕВЕТ ДНИ ПО-РАНО ПЕТЪК, 5 МАРТ

Джейн Маккой отваря папката на бюрото си:

Зулфикар Али Харун е роден в малко селце, недалеч от Куета в провинцията Балучистан, Пакистан през 1978 г. Баща му, Гулам Зия Харун, е бил общар. Майка му, Джамила Хан Харун, е била професор по английски в университета в Балучистан.

През март 1985 при бомбардировка е разрушено едно от крилата на университета. Сред жертвите са професор Джамила Харун и четиригодишната ѝ дъщеря Беназир. Приписват взрива на руснаците — една от многото атаки срещу Пакистан, откакто тази страна стана сборен пункт на съпротивата срещу съветската инвазия в Афганистан.

По-малко от два месеца след смъртта на жена му и дъщеря му вербуват Гулам Харун. Гулам се присъединява към *Hizb-i-Islami*, най-фундаменталистката от афганските групи на съпротивата, образуващи Централния алианс. Тази група получава пратката с оръжията на ЦРУ, доставена от *mujahedin*. От момента, в който той пристига в Пешавар, представя и записва сина си като Рамадаран Али Харун и променя рожденото му име Зулфикар. Гулам Харун твърди, че е търговец на килими, но основната му работа е да обучава и подготвя бойци за свобода от името на *Hizb-i-Islami*.

— Джейн, г-н Бенджамин е тук — казва Харик, — чака в конферентната зала.

Минават по коридора.

— Здравейте, г-н Бенджамин — казва Маккой на влизане в конферентната зала. — Г-н Салтърс.

Уолтър Бенджамин е директор по връзките с правителството във „Фланагън-Макс“, който отговаря за Средния запад. Джералд Салтърс е неговият адвокат, застаряващ ветеран от криминалните съдилища.

— Благодаря, че дойдохте — казва тя. — През подземния вход ли минахте?

— Разбира се — отговаря Джери Салтърс.

— Добре. — Маккой отваря една папка. Секретарката е напечатала бележките ѝ от последната среща. Цяло чудо е, че машинописката е успяла да разчете грозния ѝ почерк.

— Първо, бих искала да преговорим това, за което говорихме, после ще минем към новите неща.

— Ако имате конкретен въпрос, клиентът ми, разбира се, може да отговори — казва Салтърс, — но не виждам смисъл да преговаряме вече казаното.

— Приемете го за услуга — настоява тя. Винаги научаваш поне едно ново нещо, когато някой разказва една история за втори път. Точно поради това адвокатите от защитата не искат клиентите им да разговарят повече от веднъж с представителите на закона.

— Няма проблем — казва Бенджамин на адвоката си. Изпълнителният директор на „Фланагън-Макс“ е болезнено слаб, но според нея не защото спортува. Не изглежда стегнат, а по-скоро болен. В тази работа не се случва да попадаш често на щастливи и здрави лица. Тя си спомня как преди две години притисна изпълнителен директор, който пощипваше от сметките на фирмата, и той повърна на масата в конферентната зала. Този ден не изкопчи друга информация от него, освен какво е закусвал.

Бенджамин започва разказа си — наел Сам Дилън, за да прокара узаконяването на „Дивалпро“ и е платил на Алианса за достъпно здравно обслужване да наеме Мат, после настъпва внезапната промяна на трите гласа в Сената, заради които законът минава.

— По какъв начин Мат Пагоне е убедил сенаторите Строс, Алмундо и Блейк да променят решенията си? Агент Маккой, аз нямам представа. Мислите, че имам време да се занимавам с такива подробности? Имам още седем лекарства, седем узаконявания, с които се занимавам. Нямам време да задавам тези въпроси.

— Разбрано — казва тя, защото му вярва.

— Но Сам ми се обажда един ден, тази година, през януари. Преди няколко месеца. Два месеца след вето сесията. Каза, че е загрижен за това, което може да се е случило в Сената. Каза ми, че чува слухове из коридорите на Камарата. Каза, че е чул сенатор Блейк да говори за пътуване до Санибел Айлънд, а знае, че и Мат е бил там по същото време. Сега, казва Сам, мисли за онези три нови гласа за нашия закон. Строс. Алмундо. Блейк. Каза ми в прав текст какви са опасенията му — Уолтър Бенджамин вдига рамене — и двамата не знаехме какво да правим. Нямахме власт да призоваваме в съда, нито да имунизираме хората. Можехме да *попитаме*, но как точно става това? Отиваш до сенатора, който е гласувал закона, и го обвиняваш в корупция? Това е политическо самоубийство.

— Попитахме Мат дали е подкупвал онези сенатори. Каза, че не е. Дали му повярвахме напълно? Може би не. Но аз не знаех. Сам не знаеше. Какво повече, за Бога, се очаква от нас да направим? Не разполагаме с друго, освен с подозрения.

— Добре, г-н Бенджамин — казва Маккой. — Продължете.

— Значи Мат отива при Сам в края на януари тази година. Паникьосан е. Казва, че федералните искат да говорят с него. Казва, че са хванали трансферите по сметката му. Разглеждат тегленията, които Мат е правил през последните няколко месеца. Положението е лошо. Мирише. Сам казва на Мат да сподели. Да каже какво се е случило. Тогава Мат изпява.

Маккой кима. Това е любимата ѝ част, а може би пък тази, която харесва най-малко, зависи от гледната точка.

— Мат отрича цялата работа, но разказва на Сам хипотетично. Мат казва на Сам: „Ако смятат, че съм направил нещо лошо, същото може да се каже и за теб. Ако сенатор Строс е получил пари, то не ги е получил от мен. Ти си му дал парите, така че и двамата сме в кюпа“.

Бенджамин въздъхва.

— Вижте, Строс със сигурност е обядвал в „*Maritime Club*“ със Сам и Мат, миналия... мисля, че беше октомври.

— Правилно.

— След като са играли тенис в клуба. Сам и Строс. Но преди това, очевидно, Мат е видял Сам и му е предал една чанта. Спортен сак. Казал е на Сам, че в нея са дрехите на Строс от предишния път, когато са играли, и той я е забравил в съблекалнята. Излиза, че в

чантата са били и парите. Сам се кълне, че не е поглеждал вътре. Сигурен съм, че ако го беше направил, щеше да намери мръсни дрехи, но някъде сред тях, според мен, са били и стоте банкноти от по сто долара, което прави десет хиляди.

— Значи без да знае, Сам е предал парите на Строс — казва Маккой — в съблекалнята, преди играта, преди тримата да обядват заедно.

— Точно така — казва Бенджамин. — Сам не е глупак. Схваща за какво става въпрос. Мат Пагоне му казва, че ако тръгне да пее и той ще попадне в капана. Сам се среща с мен и ми казва всичко това. Не знаем какво да правим и затова викаме вас, хората от ФБР. Знаете, че се е свързал с вас. Искал е да го призовете пред съдебните заседатели.

— Ясно — казва Маккой. — Но да проверим. Да се върнем към това какво се е случило, след като Сам се е скарал с Мат и Мат е заплашил Сам.

Уолтър Бенджамин се мръщи. След като Маккой е изслушала всичко, иска да се спре на разговорите между Бенджамин и Сам Дилън.

— Вие не сте мишена, г-н Бенджамин. Знаете го. Сам е дошъл при вас. Започнете оттам.

— Добре — въздъхва изпълнителният директор. — Сам идва в офиса и ми казва, че най-страшните му опасения се потвърждават. Мат Пагоне почти признава, че е подкупвал сенаторите и е заплашил Сам, в случай че се свърже с федералните. Сам се закле пред мен, че не е знаел какво има в чантата, която е предал на Строс и аз му повярвах. Ще му вярвам до края на дните си. На Сам може да се вярва. Да, занимава се с политика, но Мат му подава чантата и казва: „Строс остави това в съблекалнята последния път, като играхме“ и Сам ще му повярва. Едва ли ще предположи, че вътре са парите за подкупа.

— Вярвам ви, г-н Бенджамин. Вярвам ви. Сам Дилън беше добър човек. После какво се случи? След като се срещнахте с Мат?

С периферното си зрение Маккой вижда Оуен Харик; той не записва. Маккой беше помолила Бенджамин да повтори цялата история за потвърждение; това е единствената част, която тя иска да чуе отново.

— Следващото, което си спомням? — Бенджамин поглежда адвокатата си. — В смисъл... като да се прибера вкъщи или нещо

подобно?

— Като например — пояснява тя, — говорихте ли с някого за тази среща?

— Не в подробности, не.

— Въобще — настоява тя.

— Ами... — Бенджамин гледа тавана. — Мисля, че и преди ви казах. Ученият, който дойде в офиса ми. Щяхме да обядваме заедно. Случи се точно когато Сам си тръгна от кабинета ми.

— Добре. Ще ми припомните ли как се казваше? — пита тя.

— Д-р Нийл Ломас — казва Бенджамин.

— Добре. Добре. Разкажете ми го пак.

— Вероятно е видял израза на лицето ми. Каза ми, че изглеждам разтревожен. Трябваше да обядваме заедно в стола — правехме го веднъж седмично. Казах, че имам нужда от свеж въздух. Отидохме отсреща в онзи италиански ресторант. Нийл и аз. Д-р Нийл Ломас — обяснява той — е един от най-добрите ни изследователи. Занимава се с детски лекарства.

О, да. Маккой знае всичко за д-р Нийл Ломас, един от най-значимите педиатри-изследователи на „Фланагън-Макс“.

— Напоследък доста се сближихме. Съпругата му го заряза просто ей така преди година.

Ако трябва да е точен, преди четиринадесет месеца.

— Беше се забъркал в някакви проблеми. Той беше — е, добре, не знам дали... Нийл дойде твърде примирен, след като жена му го напусна. Беше съвсем неочаквано. Нийл беше съкрушен. Така че явно имаше някакви проблеми.

Някакви проблеми. При други обстоятелства Маккой би го поправила. Нийл Ломас имаше сериозни проблеми. Кокаин, навик, който миналата година го върна с двайсет хиляди долара назад. Маккой не знаеше дали това беше резултат или причина за това, че жена му внезапно го напусна. Сега играе и комар, но не го бива много. Два саморазрушителни навика. Маккой винаги се беше чудила дали вътре в себе си пристрастените комарджии не искат да загубят. Ломас има втора ипотека върху къщата и сериозна издръжка за плащане. Да, някакви проблеми. Беше затънал с над петнайсет хиляди, когато дългът му беше откупен от някой с незнайно какви намерения, а от кокаина още не се е отказал.

Наркоман, вманиачен комарджия. Идеалният учен за компрометиране. Откупѝ заема му, доставѝ му кокаин, прошепнѝ в ухото му това, което има нужда да чуе, и е твой.

Предвид слушателите, Бенджамин не иска да споменава, че Ломас ползва наркотици или че играе комар и Маккой няма да го притиска. Няма да каже на Бенджамин, че знае кой е откупил дълговете му, че знае, че това е същият човек, който ежедневно снабдява Ломас с кокаин след работа. Всъщност Маккой иска да създаде впечатлението, че въобще не се интересува от доктор Ломас, но може и да не успее.

— Отдавна си имаме доверие — обяснява Бенджамин, — но кълна се, не съм разказвал с подробности. Просто казах на Нийл, че има проблем, че някой май прави нещо нередно и че ще има федерално разследване.

— И как реагира д-р Ломас?

— Изглеждаше загрижен, като приятел.

— Бихте ли уточнили, г-н Бенджамин. Дословно, ако може.

— Дословно... добре. Зададе ми няколко въпроса. Искаше да разбере за какъв вид разследване става въпрос и за кой отдел се отнася. Попита ме кой има интерес да го прави, кой би могъл да го инициира. Искаше подробности.

— Дословно, г-н Бенджамин.

Бенджамин затваря очи за миг.

— Божичко. Добре. Казах, че има проблем с нещо. Казах, че някой извън нашата компания е сериозно загрижен. Той искаше да знае кой и защо точно е загрижен. Е, лесно можеше да се досети кой.

— Можеше?

— Виждал е Сам да излиза от офиса ми. Всъщност, от учтивост ги запознах.

Господи. Стомахът на Маккой се свива. Това е нова информация, ненужна подробност от гледна точка на Уолтър Бенджамин. Бенджамин беше дал име на д-р Ломас, име, което д-р Ломас беше предал нататък.

— Значи — казва Маккой колкото се може по-небрежно — д-р Ломас е знаел, че информацията е дошла от Сам Дилън.

— Да. Искам да кажа, името „Сам Дилън“ не значеше нищо за него. Просто казах, че Сам е повдигнал някои въпроси.

— И какво попита д-р Ломас?

— Ами, искаше да знае какви въпроси. Казах, че не зная.

— Излъгали сте?

— Да. Казах, че не зная, защото ако бях признал, Нийл щеше да продължи да ме притиска. Опитайте се да разберете Нийл и взаимоотношенията ни. Аз съм неговият изповедник, човекът, с когото той споделя. Има нужда от такъв човек и очаква същото от мен. Очаква да съм открит, а аз излъгах.

— Кажете ми, г-н Бенджамин, какво точно казахте?

Уолтър Бенджамин спира.

— Казах, че не зная подробности. Просто Сам ми каза за нещо незаконно, което се случва и че смята да докладва пред щатската прокуратура и искаше да зная предварително, защото скоро федералните може би щяха да се отбият.

Маккой поглежда партньора си.

— Казах на Нийл, че това е всичко, което зная. Казах, че не зная подробности. Казах му, че Сам се е отбил, за да ме предупреди, за да не ме сварят ФБР неподготвен.

— Това се случва във вторник, трети февруари?

— Хмм... да. Спомням си този ден най-вече, защото тогава за последен път говорих със Сам. Беше... по-малко от седмица преди да го уби...

Бенджамин се вцепенява. В стаята настъпва мълчание. Маккой се опитва да избегне втренчения му поглед, но не може; очите ѝ неволно се спират върху директора на „Фланагън-Макс“, който я зяпа с отворена уста.

— О, Боже мой! — промърморва той.

— Изчакайте малко — Маккой ядосано маха с ръка, — почакайте. Питам за д-р Ломас само защото трябва да зная с кого сте говорили. Това е всичко, г-н Бенджамин. Не го свързваме със смъртта на Сам Дилън. Наистина. Няма никаква връзка.

Твърде много емоции се завихрят и Маккой не иска да прекрочва границата. От това се опасяваше, когато повдигна темата, но беше твърде важно, за да го премълчи. Не може да остави Уолтър Бенджамин да се обвинява за това. Не може да иска от него да носи такъв товар.

Тя ще го поеме. Вината за смъртта на Сам Дилън е нейна.

— С кого от компанията сте говорили, откакто е започнало разследването? — пита тя.

Уолтър Бенджамин се изчервява. Все още се бори с мисълта, която току-що му мина.

— Заради мен ли убиха Сам? — Не може да продължи. Слага ръка на гърдите си, сякаш не му стига дъх. — Заради мен...

— Със сигурност не. Наистина, г-н Бенджамин. Това няма нищо общо с вас. Сега, бихте ли отговорили на въпроса ми?

— С кого от компанията съм говорил? Ами с нашия генерален директор. Това е.

— Д-р Ломас?

— Не, не съм говорил с Нийл. Трябва ли... какво искате да направя?

— Нищо особено. Това, което трябва да казвате, е: „Нещо се случва в моя отдел, но съм инструктиран да не го обсъждам“. Просто нещо такова. На всеки, който попита, не само на д-р Ломас. Убедена съм, че г-н Салтърс вече ви е дал този съвет.

— Добре — кима той. — Добре.

— Сега сте в платен отпуск, нали?

— Да.

— Скоро ще се върнете на работа, г-н Бенджамин. Никой не смята, че имате връзка с подкупването на сенаторите и ще го потвърдим, когато разследването приключи.

Бенджамин доближава трепереща ръка до лицето си.

— Хубаво е да го чуя.

— Но ще се придържате към това, за което ви помолихме.

Сега Уолтър Бенджамин изглежда така, сякаш току-що е приключил маратон. Вероятно би се съгласил да направи и челна стойка, ако му кажеха.

— Ще повторя каквото казахте: „Нещо се случва в моя отдел, но съм инструктиран да не го обсъждам“. Няма да говоря с никого, агент Маккой. Повярвайте ми.

— Благодаря, сър. Благодаря, г-н Салтърс. Мисля, че това е всичко.

Бенджамин и адвокатът му стават, последният с известна трудност. Наблюдава Маккой докато си събира нещата.

— Нийл? — пита той.

— Д-р Ломас няма нищо общо с това — уверява го тя. — Забравете за него.

Надява се, че ще послушат съвета ѝ. Достатъчно е тя да мисли за него.

Харик ги изпраща, миг по-късно се връща и слага ръка на рамото ѝ.

— Държал се е добре — казва Харик. Има предвид записа от телефона на Уолтър Бенджамин.

— Уолтър Бенджамин е свестен човек, но са го забъркали в нещо гадно. — Маккой се опитва да стане от стола, но се връща обратно. Уморена е, емоционално и физически е изтощена, а всичко тепърва започва.

— Не исках да му пускам мухата — казва тя. — Сега си мисли, че като е казал на д-р Ломас, е причинил смъртта на Сам Дилън.

— Нямаше избор, Джейн. Трябваше да стигнем до края.

— Видя ли изражението му? — тя клати глава. — Само при предположението, че той може да е отговорен за това, което се случи с Дилън. Никога не съм виждала някой толкова съкрушен.

Харик сяда до нея.

— Аз съм — казва той. — Всеки ден от изминалия месец го виждам изписано на лицето ти.

ДВА ДНИ ПО-РАНО СРЯДА, 3 МАРТ

Фирменото парти след вето сесията: Сам беше леко пийнал, но въпреки това се притесни, когато ми предложи да излизаме. Беше странно, но вълнуващо. Това, че беше странно, беше вълнуващо. Накара ме да осъзная колко скучен беше станал животът ми.

Да се срещнем за по напитка при Рой: Нашата първа среща! Сам пи Джак^[1] с кола, аз — чаша вино. Обсъдихме открито въпроса с Мат. Сам го повдигна. Изгубихме представа за времето и си пропуснахме резервацията за вечеря. В крайна сметка отидохме в един крайпътен ресторант, „Лудият Шапкар“, и вечеряхме късно. Искях да го покана вкъщи, но не го направих.

Езерото: На следващия ден, вече толкова бях говорила за джогинг, че той ме покани у тях и тичахме покрай езерото. Беше студено, но красиво. След това ми приготви закуска и наистина я прецака. Яйцата бяха течни, беконът суров, но беше най-вкусната закуска, която някога съм яла. Толкова много исках да спя с него, но следобед си тръгнах.

Алисън се отдръпва от бюрото и излиза от стаята. Замаяна е. Сnižава се, почти кляка.

„Спомняш ли си?“ мърмори тя. „Спомняш ли си онзи момент, след закуска, бяхме потни след тичането и ти спомена нещо за душ? Имаш ли представа колко много исках да се изкъпя с теб?“.

Усеща болка в стомаха. Днес трябва да яде или ще станат четиридесет и осем часа без храна. Също така трябва да се върне към първоначалната си цел, поради която се качи горе — да работи на компютъра, а не заради спомените, които съживяваше и шептенето на нежни безсмислици на един мъртвец.

Той е мъртъв. Трябва да приеме този факт.

Проблемът е, че тя няма негови снимки. Нито една. Вероятно защото в началото се криеха, не искаха да навират връзката си в лицето на Мат, а снимките бяха вид документация. Няма какво да гледа, освен образа, запазен в съзнанието ѝ, а той ще избледнее, както всичко останало.

Това е нейният дневник, който ѝ припомня всеки ден, прекаран с него. Но сега трябва да се върне към работата. Прехвърля сцени от записките, които пише за диалога си.

МАТ: Знаеш какво трябва да направиш. Трябва да обвиниш мен. Трябва да кажеш, че аз съм убил Сам.

АЛИСЪН: Не ставай глупав.

МАТ: Имам предвид на процеса. Адвокатът ти трябва да ме спомене. Сложи ме на скамейката. Аз ще отказвам да отговарям. Ще се позова на петата поправка.

АЛИСЪН: Няма да стане, Мат. Няма да мине пред съдията.

МАТ: Струва си да се опита.

АЛИСЪН: Ами кариерата ти? Репутацията ти?

МАТ: Вече нямам кариера.

АЛИСЪН (замислена, притеснена): Не можем да го направим. Да спомена теб, значи да спомена Джесика.

Алисън извива гърба си и протяга ръце. Пресилено е. Не изглежда естествено. Нали за това става въпрос при диалога? Записване на това как говорят хората.

Връща се на друга сцена, но не може да изкара Сам от главата си.

— Има неща, които не знаеш, Алисън — беше ѝ казал. Това беше... кога? Може би две седмици преди да умре. Да. Две седмици. На следващата седмица беше обаждането. Тя го накара да ѝ разкаже по-подробно. Нещата вървяха толкова добре, а сега... сега изглеждаха по различен начин.

— Става въпрос за нещо... нещо, за което мога да кажа, че имам... етична дилема — каза ѝ той, въздъхвайки по телефона.

И следващата седмица — сряда, тя си спомня. Срядата преди той да умре. Друго обаждане, когато Сам се бе върнал в града.

— Не мога да обясня какво става, Алисън.

— За етичната дилема, която спомена, ли става въпрос?

— Аз наистина не мога да говоря за това с теб.

— Нещо се случва — каза тя.

— Да, права си. И когато му дойде времето, ще ти кажа, не сега.

— Тревожа се за теб — казва му тя.

— О, Боже — Алисън изтрива потта от челото си. Не може да продължава да го прави, да се измъчва по този начин. Колкото и да ѝ е трудно, трябва да се вземе в ръце.

[1] „Джак Даниелс“ — марка уиски. — Бел.ред. ↑

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ВТОРНИК, 2 МАРТ

— Обещавам да не ми се превръща в навик да те каня вкъщи — казва Алисън на Пол Райли. Тя се протяга след двата часа подготовка за предварителния процес, който ще бъде този четвъртък, на четвърти март.

— Няма проблем — казва Пол. В хола са. Алисън каза на Пол, че не иска да се разпростират на масите в кухнята или трапезарията. Каза му, че иска да се разположат по-удобно. Така или иначе, през по-голямата част от времето те просто говореха, не разглеждаха много документи, така че холът беше идеален.

Щатът ще призове патолог от съдебна медицина, за да потвърди убийството и да уточни, че смъртта е настъпила около седем вечерта на седми февруари тази година. Роджър Огрен ще призове двамата детективи, които са я разпитали и са претърсили къщата ѝ — първия път, не сега — за да удостоверят физическите доказателства и да свидетелстват, че е излъгала за романтичната връзка със Сам Дилън. При свидетелстването ще установят, че косата, нокътят и едната платинена обича принадлежат на Алисън, а кръвта по тениската — на Сам. Съдията ще изслуша историята за нахлуването на Алисън в офиса на Сам в деня преди смъртта му.

Вторият обиск в дома на Алисън миналия уикенд беше с цел да се намери оръжието на убийството — малка златна статуетка с мраморна основа, връчена на Сам Дилън от Асоциацията на производителите преди две години. Награда, за която най-сетне разбраха, че липсва от полицата след нощта на убийството.

Беше достатъчно малка, че да може да се скрие където и да е, което означаваше, че прокурорите имаха право буквално да претърсват цялата къща.

— Открит ли трофея — казва на Пол, — свършено е с мен.

— Ами тогава да се надяваме, че няма да го открият. — Пол не я гледа, докато изрича думите. Вероятно е трудно да слушаш как клиентът ти признава подобни неща. Дори някой, който е посветил

целия си съзнателен живот на криминалното право, сигурно изпитва известна неприязън да представлява хора, които са извършили престъпление. По-трудно е да се концентрираш върху важната си роля в системата, когато клиентът ти почти признава, че е извършил убийство.

— Пол — казва тя, — поставям се на мястото ти. Искам да знаеш, че не очаквам невъзможното. В крайна сметка, направила съм каквото съм направила. Ако не успея, няма да е защото не съм имала добър адвокат.

— Оценявам това, Алисън, но знаеш, че ще дам всичко от себе си, за да успеем.

— Зная. Не се и съмнявам. Но да дадеш всичко от себе си е различно от това да можеш да спиш спокойно. Аз го убих, Пол. Ще ми се да върна нещата, но не мога. Истината е, че го обичах и бих направила всичко, за да го върна. Но без него — тя поема дъх — вероятно ще прозвучи странно, но животът без него не е същият. Имах почти месец да мисля за това. Зная, че всичко може да се случи, но искам да се боря с всички сили и ще го направя. Не искам да ида в затвора. Просто... ако нещата се объркат, не искам да се чувстваш виновен. Не искам да мислиш, че невинна гния в затвора, защото не е така.

— Ти си различна, Алисън — той затваря куфарчето си — оценявам това, че се опитваш да ме накараш да се чувствам добре, но повярвай ми, аз съм професионалист. И ще ти кажа кога бих загубил съня си — добавя той.

— Ако не дадеш всичко от себе си?

— Точно така.

Тя става, за да го изпрати.

— Съдията ще намери вероятна причина, нали?

Пол кимва.

— Да — казва той.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПОНЕДЕЛНИК, 1 МАРТ

Алисън седи в хола и разсеяно бърка чая си, докато подреждат къщата. Има компании, които са специализирани в почистването на местопрестъпления. Нейният случай не е точно такъв; няма кръв, черва, но мястото е направо неузнаваемо, след като помощник щатските шерифи обърнаха къщата с краката нагоре в събота.

Мъже и жени в сини униформи връщат всичко на място, разбира се, оставяйки открит въпроса откъде *знаят* кое къде е било. Алисън предполага, че когато приключат, ще се наложи да мине след тях. Въпреки това е по-добре те да свършат грубата част — да съберат всичко от пода и да го върнат по чекмеджетата.

Добре, ако трябва да сме честни: ченгетата се опитаха да не нанасят големи поражения. Хората на шерифа не измъкнаха дрехи от шкафовете, само опипваха. Мраморна статуетка, скрита в шкаф за дамско бельо, можеше да се открие и без да се изваждат всичките сутиени, но те измъкнаха чекмеджетата, преместиха мебелите, вдигнаха краищата на килимите, даже изтръгнаха една разхлабена дъска от пода в коридора и я изхвърлиха. Освен това не си бяха изтрили добре обувките на влизане. Цареше пълен хаос и в крайна сметка си тръгнаха с празни ръце.

Какво, толкова глупава ли беше, че да скрие статуетката в къщата си?

Чува как на горния етаж две от прахосмукачките спират почти едновременно. Вероятно има десет, поради което свършват толкова бързо. Още няма обяд, а шефът им ѝ подава фактурата. Не я гледа в лицето. Знае коя е. Малко вероятно е да живееш в града и да не ти е познато името *Алисън Пагоне*.

— Приключихме, мадам — казва той.

— Моля, не ме наричайте мадам. Така се чувствам стара.

— Не изглеждате стара, г-жо Пагоне — той ѝ се усмихва и ѝ подава фактурата. — Точно петстотин.

— Може ли да платя с кредитна карта?

— Добре, но предпочитам чекове.

— Аз предпочитам с кредитна карта.

— Трябва да отидем до камиона ми в такъв случай.

Тя излиза без палто и веднага съжалява. Отива до белия микробус, на който с големи букви пише AAA-AFTERMATH и се усмихва на себе си. Тези са готови на всичко, за да са първи в телефонния указател.

— Вратата е отключена — казва той. Тя се качва на пътническото място, а той на шофьорското.

Мъжът се навежда към нея.

— Това е преподавател „Infinity“ — казва ѝ той — много висока технология. Има един в спалнята ви и един в хола. Точно там, където седяхте досега, на пурпурния диван.

На майката на Алисън, лека ѝ пръст, нямаше да ѝ хареса, че наричат дивана ѝ пурпурен...

— Какво означава това? — пита Алисън, като се обгръща с ръце.
— Какво значи преподавател „Infinity“?

— Ами във вашия случай две неща. Първо, всичко, което казвате, по телефона, се подслушва, но има и друга цел — действа и като микрофон. Могат да чуят почти всичко, което се казва в къщата. Обхватът му е около триста-четиристотин фута, и бих казал — човекът вдига брадичка и свива устни, — че покрива хола и кухнята. Каквото и да кажете в тези стаи, а очевидно и всичко, което кажете по телефона, ще бъде чуто и вероятно записано. После, спалнята. Всичко, което кажете в спалнята или банята, могат да го чуят. Не мога да дам гаранция за друго. Коридорите, фойето, не зная. Но са покрили и двата телефона, както и основните места в къщата, където предполагат, че може да разговаряте. Ако имате да провеждате лични разговори, излезте навън и дори тогава не говорете високо — мъжът кима — тези типове си знаят работата.

— Дали правилно съм разбрала — Алисън се втренчва в къщата си, сякаш е затвор. — Ако говоря по който и да е от телефоните в хола, или в кухнята, или в спалнята, ще чуят всичко, което казвам?

— Да. И несъмнено ще го запишат. Могат да го изслушат в реално време или по-късно, както им е удобно.

— Добре — казва Алисън и я побиват тръпки, — но не могат да ме виждат, нали?

— Да. Това е само аудио.

— Супер.

— Лошата новина е, че загубата на лично пространство е много голяма, добрата е, че знаете за това. Може да го приложите във ваша полза. Очите им са вързани, г-жо Пагоне, а иначе могат да чуят само това, което им *позволите*.

— Добре. — Алисън въздъхва, приготвя се за студа, който я очаква. — Само каквото им позволя да чуят — повтаря тя.

ФЕВРУАРИ

ДВА ДНИ ПО-РАНО СЪБОТА, 28 ФЕВРУАРИ

Алисън си облича палтото и излиза, за да не гледа как тършуват из къщата ѝ. Разрешителното е само за златна статуетка с мраморна основа, награда, връчена на Самюел Дилън от Асоциацията на производителите преди две години.

Поне са били конкретни, мисли си тя.

Тършуваха поне три часа. Тя седя в кухнята, но накрая не се стърпя.

Времето е толкова студено, че зъбите тракат, градусите са едноцифрени. Ще ѝ се да бяха проявили благоприличието да направят обиска миналата седмица, когато температурите не бяха под нулата. Вижда ги как обръщат възглавничките на столовете, ровичкат в шкафове ѝ в кухнята, преместват целия порцелан — Боже, надява се да не счупят нещо — поглеждат даже във фризера.

Някой най-сетне се беше досетил да погледне празното място на полицата на Сам и бе попитал: *Какво е имало тук?*

Чуди се какви ли още изненади ѝ предстоят. Разбира, че Роджър Огрин не е за подценяване. Преди няколко години е претърпял доста сериозно поражение в голям процес, в който Пол Райли е представлявал обвиняемия. Предполага, че Огрин ще бъде доста нахъсан да се прицели в друг клиент на Пол Райли.

Спомня си трофея — Сам го наричаше *наградата*. Асоциацията на производителите влага повече пари в ковчежето на лобистите, отколкото който и да е друг самостоятелен приносител. Тази награда показваше, че Сам е най-добрият в областта, в която работи. Спомня си как я взе от полицата, говориха за нея, спомня си привидното равнодушие на Сам, но тя знаеше, че той я оценява. Сам не парадираше с успеха си, както повечето си колеги — като Мат, например. Казваше, че това са глупости, беше уверен, но скромнен, което според Алисън имаше ефект сред политиците. Нека бъдат в центъра на вниманието, Сам ще остане зад кулисите. Беше изживял

своите мигове на слава като сенатор в продължение на три мандата. Сега изкарваше четири пъти повече пари, а работеше много по-малко.

В началото Сам ѝ изглеждаше направо странен. Вероятно защото беше женена за негов колега. Вероятно. Но у Сам усещаше някаква нежност, която ѝ харесваше.

Тогава боли най-много. Когато нещата се движат бавно, когато не работи по случая или не е заета с грижи за семейството. Тя просто потъва. Едва сега, три седмици след смъртта му тя започва наистина да разбира, че няма да го види повече.

Странно е всичко. Бяха излизали само два, два месеца и половина, връзката им беше тайна по нейно настояване. Никога не беше виждала дъщеря му, Джулия, телевизионен продуцент в Лос Анджелис. Тя даже не присъства на погребението му.

Беше принудена да тъжи тайно. По някакъв перверзен начин, това почти улеснява нещата, сякаш нищо не се е случвало, защото не е признато публично. Но това са само игри на въображението. Няма го приливът на адреналин — парещата радост, надеждата, че я е върнал към живот вече ги няма и тя се опитва да задържи каквото е останало.

Само ако ѝ беше казал. О, ако беше изрекъл думите в тези телефонни разговори.

Веднага го усети в гласа му. Имаше нещо различно, нещо нередно.

Сам въздъхна по телефона: „Става въпрос за нещо... нещо, за което мога да кажа, че имам... етична дилема“. Това беше всичко, което ѝ каза, и тя му позволи да запази тази дистанция.

Мина седмица. Сам ѝ беше казал, че през по-голямата част от времето ще бъде в столицата и даже може да не му остане време да ѝ се обади. За Алисън беше агония да не чува човека, така внезапно нахлул в живота ѝ; чувстваше се като влюбена ученичка, стоеше до телефона и го чакаше да се обади. Беше изпълнена с несигурност, макар Сам да бе споменал етичен проблем. За първи път в кратката им връзка Сам се държеше дистанцирано и това я изгаряше.

Той се обади тази сряда, срядата преди смъртта му, денят преди коктейла във фирмата му. На телефона се изписа, че се обажда от града.

— Ти си тук? — каза тя.

— Аз съм... какво?

— Телефонът ми разпознава номерата, от които ми звънят, Сам. В града си.

Чу го как въздъхна. Усети как сърцето ѝ заби. Защо се криеше? Защо криеше факта, че е в града?

Имаше ли някоя друга? Дали само тя влагаше чувства в тази връзка? Твърде настъпателна ли беше?

— Добре, в града съм.

Не беше логично. Имаше законодателна сесия, защо не беше там?

— Просто исках да те чуя — каза той — не... не мога да обясня какво става, Алисън.

— За етичната дилема ли говориш?

— Наистина... не мога да говоря за това с теб.

— Става нещо — каза тя.

— Да. Така е. И когато му дойде времето, ще ти кажа. Не сега.

— Тревожа се за теб.

— Чуй, аз... не можем да говорим за това сега. Просто исках да чуя гласа ти. Не съм готов да ми задаваш въпроси.

Това ѝ подежда като ритник в стомаха. Не знаеше какво да прави.

— Ще се видим ли утре на коктейла? — попита тя.

— Да. Но не може... знаеш, Джесика ще бъде там. Всички ще бъдат там.

— Да — не можеше да възрази. Нейна беше идеята, не негова, засега да не обявяват връзката си.

— Ако ти потрябвам — тук съм — каза му тя.

ДВА ДНИ ПО-РАНО ЧЕТВЪРТЪК, 26 ФЕВРУАРИ

— Роджър, Джейн Маккой е.

— Добре, агент Маккой. — Гласът на Роджър Огрен звучи доста саркастично по телефона. Има нещо в мелодичния му глас, нещо примамващо. На Маккой не ѝ е трудно да познае защо има такъв успех сред жените.

— Казвай ми Джейн, Роджър.

— На какво дължа тази приятна изненада?

Маккой завърта очи към Харик, който се усмихва.

— Мисля, че зная какво е оръжието на убийството — казва тя.

Маккой чува как Огрен сваля краката си от масата. Привлякла е вниманието му.

— Целият съм в слух, Джейн.

— Разглеждах снимките от местопрестъплението, които ни прати — обяснява тя. — Виждам, че липсва нещо.

— Липсва — повтаря Огрен. — Била си в къщата на Дилън?

— Само веднъж — Маккой поглежда Харик. — Имаше нещо...

— Нещо на полицата — прекъсва я Огрен. — Има пращен отпечатък. Нещо липсва. Знаеш ли какво е?

Маккой поема дъх.

— Преди около две години Сам Дилън получи награда от Асоциацията на производителите. Това е годишна награда за представляване на интереси или нещо подобно. Сам е бил техен лобист. Прилича на *Academy Award* — издължена, направена от злато, прилича на някаква стара машина. Основата е квадратна, направена от мрамор.

— Това е оръжието на убийството — казва той с обвинителна нотка в гласа.

— Не зная дали е, или не, Роджър, но я няма на снимките, които ми изпрати.

— Въобще я нямаме в описа — Огрен прелиства някакви документи. — Никъде в къщата я няма. Вероятно я е взела със себе си.

— Възможно е.

— Името му беше ли изписано върху наградата? — пита Огрен.

— Не зная. Не помня. Защо?

— Защото ако на нея не пише „Сам Дилън“, може и да не сме я забелязали при обиска, когато претърсвахме къщата ѝ. Като нищо може да сме я подминали.

— Мислиш, че Пагоне я държи в дома си? — пита Маккой.

— Не зная, но не ми се ще да рискувам.

— Ще претърсиш къщата ѝ отново.

— Абсолютно вярно.

— Роджър? — казва Маккой, гласът ѝ е с нотка по-висок. — Нито дума за нашите подслушватели, ясно?

Роджър Огрен въздъхва с отвращение.

— Няма да закачам джаджите ви — обещава той. — Не е нужно да ми вярваш — сама ще чуваш всяка наша дума, докато сме там.

Маккой се смее.

— Благодаря, агент Маккой. Същинска принцеса си.

— Джейн, Роджър — тя затваря телефона и поглежда партньора си.

Оуен Харик я наблюдава.

— Напомни ми, че трябва да се държа добре с теб, Джейн — казва той.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО СРЯДА, 25 ФЕВРУАРИ

Настояваха да замине за Америка. Не Вашингтон или Ню Йорк, очевидните места, а в някой голям град в Средния запад. Рам Харун предложи града. Един от най-големите в Средния запад, с два сериозни университета с международни програми по икономика, добър достъп до други градове, в случай че му се наложи да пътува във връзка с мисията.

Мисията. Беше доста мъгляво, както и очакваше. Ако го подложеха на разпит, нямаше да може да им каже нищо конкретно. Не знаеше колко време ще прекара в Щатите, макар да подозираше, че всичко ще приключи до две години, времето, което му беше необходимо да завърши университета.

Първата му година в Щатите не беше особено интересна. Харесваше лекциите, повечето хора, които срещаше. Излиза с две жени, едната от които американка. Едва през ноември миналата година се свързаха с него.

„Има един американец“ — казаха му. Показаха му снимка и казаха, че ще отговаря на името „Лари Еванс“. Не казаха нищо повече, освен че работи с някакъв учен във фармацевтична компания, наречена „Фланагън-Макс“, чиято централа е в предградията и се опитва да открие формула за някакво лекарство. Когато задачата приключеше, Лари Еванс трябваше да даде лист хартия на Рам и вероятно няколко мостри от продукта. Не казаха нищо друго на Рам.

Но Лари Еванс разказа на Рам много повече, защото предполагаше, че Рам вече знае. Рам разбра, че лекарството ще се появи на пазара като детски аспирин, но всъщност ще съдържа смъртоносна съставка — тя ще убива, но не веднага и това беше целта. Ако децата в Западна Европа се разболеят едновременно, ще избухне протест. Това лекарство обаче, обеща Лари, ще убива бавно, с месеци, ще атакува имунната система на децата.

Лекарството може да се направи доста бързо, всеки може да направи отрова. Онова, което ще отнеме време, обясни Еванс, е

продуктът така да се изработи, че съставката да не се разпознае от контролиращите агенции.

Рам слушаше Еванс, забеляза липсата на каквато и да е емоция, докато описваше пораженията, които лекарството можеше да причини. Очевидно той не беше мюсюлманин и Рам даже не беше сигурен, че е антизападно настроен. Не ставаше въпрос за идеализъм. Ставаше въпрос за двайсет и пет милиона долара.

Поради някаква причина Еванс искаше да обясни подробностите на Рам. От самото начало той искаше одобрението на Рам.

— Този тип е един от най-добрите им учени, обаче има проблем. Повече от един. Обича кокаин и обича да играе комар. Затънал е със заем от петнайсет хиляди долара, сега ми е длъжник, защото аз откупих дълга му.

— Сигурен ли си, че може да се разчита на него? — пита Рам.

— Сигурен съм. Има нужда от мен. Доставям му кокаин. Давам му умерена доза, за да не го хванат, няма да го позволя. И фармацевтичната компания — той е топ учен. Те нямат представа. Той си прави тестовете, работи си върху формулата без никой да знае.

— И той като учен няма ли съвест?

— Той няма представа, че ще убиваме някого — казва Еванс, смеейки се — смята, че става въпрос за превантивни проучвания. Да, знае, че е незаконно. Смята, че работя за чуждо правителство, но не предполага, че ще го продам на вас — Лари потупа Рам по ръката — казвам му това, което иска да чуе — толкова е затънал в наркотиците, че се хваща за всичко, ще повярва на всичко, което му кажа.

— Не съм съвсем съгласен — каза Рам.

— Виж, животът на този човек се е обърнал с главата надолу. Жена му го е напуснала, тръгнал е по лош път с наркотиците. Казвам му да направи нещо за мен, което няма да убие никого, напротив, ще се използва за спасяване на животи — и ще получи няколко милиона в чуждестранна банкова сметка, когато всичко приключи. Може да се пенсионира, да се премести на друго място, да започне нов живот. И знаеш ли какво иска най-много? Иска да му доставям повече кокаин, без да го плаща. Всеки ден.

Рам клати глава.

— Мислиш, че искам да ме хванат ли? — пита Лари Еванс. — Ако доловя дори и най-малкия знак, че този тип се отмята, ще изчезна от страната преди теб. Повярвай ми.

Часът свършва. Дванайсетте студенти в часа по Международни човешки права стават почти едновременно. Двама от тях отиват да говорят с професора, което и той прави от време на време, в съответствие с инструкциите да се държи като всички останали.

Рам излиза от класната стая и се отправя нагоре към университетската библиотека.

Приближава се към няколко кабинки, предвидени за аудиозаписи. Много от лекциите сега са на запис и много изследователски материали — особено чуждестранните източници — са само на касети. Рам минава покрай кабинките и симулира кашлица. Вижда Лари Еванс, който седи в една от тях със слушалки на уши. Рам се приближава до една чешма, пие от нея, после се обръща и влиза в кабинката, където допреди малко седеше Лари Еванс.

Него го няма. Рам издърпва стола и открива бележка под него.

Всичко, изглежда, е наред. Ясно е, че Дилън не е знаел нищо. Нещо друго се случва в компанията и то няма никаква връзка с нас. Свързано е с подкупването на сенатори и прокарването на едно от техните лекарства. Никой никога няма да го свърже с нас. Уверили са доктора. Отново е на работа, както и ние.

Въпреки това ще следя нещата. Ще те уведомя, но засега няма за какво да се притесняваш. Ако тя знае нещо, ще разбере.

Рам Харун се оглежда. Има неочаквани, непредвидени събития. Мъж на име Дилън, който вероятно е знаел, е мъртъв. Как би могъл да знае, това е друг въпрос. Няма как да е знаел, а това означава, че и Алисън Пагоне не знае нищо. Трябва обаче да се изяснят с Еванс. Ще настоява по някое време да елиминират Алисън Пагоне. Не трябва да се рискува. Не може да позволи повече грешки.

ТРИ ДНИ ПО-РАНО НЕДЕЛЯ, 22 ФЕВРУАРИ

Преди Алисън пазаруваше в друг хранителен магазин от веригата „Кънтрисайд“, но отдавна не е стъпвала в който и да било. От самото начало ѝ хареса анонимността, хареса ѝ, че не познава месаря и служителите от деликатесния магазин, че не се налага да гледа изразенията на лицата им.

Изглежда никой не забелязва, когато взема от рафтовете *granola*^[1], буркан маслини *jalapeno*.

Никой, освен един. Мъж с тежко палто, фланела, бейзболна шапка. Не изглежда зле, добре е сложен. Той ѝ се усмихва и внимателно вдига ръце. Осъзнава, че между рафтовете са само тя и той.

— Не съм лешояд, г-жо Пагоне — казва той, показвайки дланите си и спазвайки респектираща дистанция — журналист съм, но не от онези. Имам предложение за вас и единственото, което искам, е след като приключите с пазаруването, да ми позволите да ви почерпя кафе в кафенето на ъгъла — той маха с ръце. — Това е. Мисля, че ще останете доволна. А кафето им е невероятно добро.

Алисън поглежда количката си.

— Приключих с пазаруването — казва тя.

— Чаша кафе. Аз отивам там сега, може да забравите, че сме се срещнали, ако поискате. Но мисля, че ще се радвате да ме изслушате. Мисля, че мога да ви помогна. Зная, че мога.

Алисън хапе устните си. Мъжът я отминава, без да каже нищо повече.

Тя не бърза, минава покрай няколко стелажа. Наднича към кафенето на ъгъла и го вижда. Той седи там, чете вестник, шегува се със сервитьорката.

Тя отива с количката си до кафенето и спира.

— Добре — казва тя. — Пет минути.

Мъжът приближава чаша димящо кафе към нея.

— Зная, че не съм първият журналист, който иска да говори с вас, г-жо Пагоне.

— Може би сте двайсетият. Наложих се да си сменя телефонния номер.

Той протяга ръка.

— Казвам се Лари Еванс — казва той.

[1] Гранола — подобна на мюсли храна, направена от изпечени зърна, ядки и изсушени плодове. — Бел.ред. ↑

ЧЕТИРИ ДНИ ПО-РАНО СРЯДА, 18 ФЕВРУАРИ

Алисън си тръгва от офиса на Пол Райли и слиза с асансьора до фойето, после отива на асансьора, водещ към паркинга и слиза на най-долния етаж. Когато вратата се отваря, тя вижда мерцедеса на Мат Пагоне.

— Как си, Али? — пита Мат, докато Алисън се намества на седалката.

Отваря уста и през главата ѝ минават тристате различни отговори, които може да му даде.

— Ами — казва тя, — изглежда си чист.

Мат бавно клати глава.

— Не зная какво да кажа.

— О — тя се смее тихо, — няма значение какво ще кажеш. Може би трябваше да помислиш какво да кажеш, преди да подкупиш онези сенатори и да направиш Сам неволен съучастник.

Мат мига изненадано, облизва устни. Никога, предполага тя, фактите не са му били излагани така директно.

— Всичко свърши — казва тя. — Сега никой не може с пръст да те бутне.

— Аз... — Мат докосва челото си. — Благодаря не е достатъчно.

Разбира, че е сурова с него. Така можеш да нараниш мъж като Матео Пагоне. В много отношения той е напълно разбит, но това не кара Алисън да му съчувства, защото в момента той е най-големият щастливец на света.

— Разбира се, ще ми е нужна помощта ти — казва тя. — Смяташ ли, че ще се справиш?

Мат се обръща към нея.

— Алисън — казва меко, — наистина ли мнението ти за мен е толкова лошо?

Тя спира за миг, поглежда го, после излиза от колата.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ВТОРНИК, 17 ФЕВРУАРИ

— Не съм съгласен. — Пол Райли крачи из конферентната зала в офиса. — Бих те посъветвал да не хващаш този път, Алисън. Това е лудост. Не е късно да промениш решението си.

— Няма да го променя.

Пол въздъхва и прокарва ръка през устата си.

— Нямам избор — добавя тя.

— Пледирай, Алисън. Нека се обадя на Огрен. Нека се опитаме да изясним нещата.

— Не. Не съм съгласна, Пол.

— Зная какво съм казал. Но играеш много сериозна игра, Алисън — той разтваря ръце. — Обмисли го.

Алисън става и се протяга. Хубаво е отново да е на свобода, доколкото може да се каже, че е свободна.

— Ще го направя — казва тя.

— Въпреки съвета ми.

— Въпреки съвета ти. — Алисън се приближава и докосва ръката на Пол. — Може и да се получи — уверява го.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПОНЕДЕЛНИК, 16 ФЕВРУАРИ

Вратата се отваря и Алисън излиза от ареста.

Пол Райли я чака, облегнат на колата си със скръстени ръце.

Алисън вдишва свежия въздух, без значение, че е студен. След един уикенд в затворническа килия оценява всичко.

— Съгласиха ли се? — пита тя, визирайки прокуратурата.

— Да — казва той. — Един милион долара и получаващ разрешение да се движиш в радиус от десет километра около дома си.

— Ще го преживея — отива до колата откъм страната на Пол. — Мат плати ли?

— Да. — Бившият ѝ съпруг е внесъл сто хиляди долара, една десета от милиона, както изискваше законът.

Пътуват в колата, без да говорят. Въпреки неодобрението на Пол, Алисън сваля прозореца и се оставя мразовитият въздух да брули лицето ѝ. Слънцето залязва и оцветява облаците в бледооранжево. Градът не се слави със залезите си, но тя ги намира за красиви. Един уикенд ѝ е достатъчен да разбере, че не иска да остане в строго охраняван затвор.

Алисън е повече от изтощена. Почти не е спала, при всеки кратък унес вижда като в мъгла образа на Сам, който лежи неподвижен и безжизнен на пода в хола.

В относителната усамотеност в колата на Пол Алисън затваря очи и мисли за Сам. Мирисът на косата му, докосването на устните му, топлината на усмивката му. Всичко е толкова зашеметяващо. Не мисли за това какво ще последва, защото за първи път след убийството има възможност да тъжи, а това ще бъде по-трудно от всичко останало, което трябва да прави.

Влизат в един подземен гараж, Пол казва името си на един служител и показва шофьорската си книжка. Отправят се към рампата, спират, паркират и се качват в асансьора. На вратата ги посреща младеж, който ги придружава по дълъг коридор.

Вратата на офиса е затворена. Докато младежът се протяга към копчето, Пол прошепва в ухото на Алисън:

— И помни, аз ще говоря.

Когато влизат, мъжът и жената, които седят на дивана, се изправят на крака.

— Здравейте, агент Маккой — казва Алисън. — Агент Харик.

— Джейн. Хубаво е да си навън, нали? — пита Маккой.

— Много. Благодаря — тя поглежда Пол. Вече е нарушила заповедта. Сигурна е, че Пол не е изненадан.

Харик премества два стола до бюрото, така че да гледат към дивана. Прилича на шоупрограма в офис.

— Ще сключим ли сделка? — пита Маккой.

— Не сме видели крайните документи — казва Пол.

— Готови са. Утре ще бъдат подписани.

— Изглежда, клиентът ми поема голям риск — казва Пол, — а получава много малко в замяна.

Маккой се отдръпва.

— Много малко в замяна? Мисля, че абсолютен, пълен имунитет за бившия ѝ съпруг не е малко.

— Повече от имунитет — казва Алисън. — Даже не трябва да разговаря с вас.

— Точно така, г-жо Пагоне, което означава всъщност, че ние въобще не можем да разследваме подкупа — Маккой се мръщи — и не сме особено щастливи. Има трима щатски сенатори, на които ще им се размине. Вашият съпруг — вашият бивш съпруг — им е дарил трийсет хиляди и те ще се измъкнат.

— Може да ги хванете с други средства.

— С какво? — пита Маккой. — Сам Дилън е мъртъв, г-жо Пагоне, а вашият съпруг може най-много да ни се усмихне. Сенаторите не са толкова тъпи, че да си признаят. Не можем да докажем нищо.

— Тогава оповестете разследването — предлага Алисън. — Назовете ги поименно. Това ще ги рани повече от затворническа присъда.

— Очевидно проблемът не е наш — казва Пол, като се опитва да си върне увереността.

— Значи имаме сделка? — разперва ръце Маккой.

— Ще ви дадем окончателен отговор, след като всичко бъде подписано — казва Пол. — Споразумението, писмените показания, всичко.

— Ще станат утре — обещава Маккой. — Това е невероятно бързо за Вашингтон.

Пол се смее.

— Приемам — казва Алисън.

Израз на облекчение се изписва на лицето на Маккой. Протяга ръка към партньора си, който ѝ подава снимка.

— Някога виждали ли сте този човек?

Алисън поглежда снимката.

— Не — казва тя.

— Скоро ще го видите, предполагам. Той ще ви се представи.

— Това е Лари Еванс, предполагам? — пита Алисън.

— Да — усмихва се Маккой, — предполагам, че това име ще използва.

— И какво ще направи той? — пита Пол.

Маккой вдига рамене.

— Няма да ви нарани — казва тя на Алисън, предусещайки общата загриженост — ще ви следи. Може да се опита да се сближи с вас. Не сме съвсем сигурни. Предполагаме, че ще се свърже с вас, но не знаем как точно. Идеята е...

— Идеята е — казва Пол, — че не можете да гарантирате дали ще я нарани, или не.

— Не, не мога. Не мога да гарантирам — тук Маккой спира. *Поне е честна*, мисли си Алисън. — Но мога да кажа, че няма причина да иска да го стори. Сега вие сте известна, ще се вдигне много шум, значи трябва нещата да са много сериозни, за да го направи. А вие можете да го предразположите, да го накарате да се чувства сигурен.

— И как точно ще го направи? — пита Пол.

— Тя... — Маккой се обръща от Пол към Алисън. — Г-жо Пагоне, уверете го, че единственото, което знаете, е свързано с подкупа. Това е била „етичната дилема“. За това сте говорили със Сам по телефона или пък за това, че ви е зарязал, на което май ченгетата вярват. Кое то и да е от двете, стига да не е нещото, за което той се притеснява.

Тя си спомня разговора със Сам, спомня си треперенето в гласа му, нещо беше различно, не както трябва.

Сам въздъхна по телефона: „Става въпрос за нещо... нещо, за което мога да кажа, че имам... етична дилема“.

И следващото обаждаме седмица по-късно, срядата преди смъртта му, деня преди коктейла, организиран от фирмата му. На телефона ѝ се изписа, че се обажда от града.

— Не мога да обясня какво става, Алисън.

— За етичната дилема ли говориш?

— Наистина... не мога да говоря за това с теб.

— Става нещо — каза тя.

— Да. Така е. И когато му дойде времето, ще ти кажа. Не сега.

— Тревожа се за теб — каза му тя.

— За какво се тревожи Лари Еванс? — пита Алисън. — За какво става въпрос? Каква е етичната дилема, за която говори Сам?

— Не мисля, че Сам е знаел нещо — отговаря Маккой — не виждам откъде би могъл да знае. Мисля, че Сам Дилън е говорел за подкупите.

Алисън не коментира, но изглежда е съгласна с тази оценка.

— Добре — казва Алисън, — но за какво се тревожи Лари Еванс? Какво се е страхувал, че Сам може би знае?

— Това не мога да ви кажа, г-жо Пагоне. Ако се замислите, във ваш интерес е и вие да не знаете. Така няма вероятност да се подведете.

Алисън е съгласна. Става въпрос за нещо сериозно, за нещо достатъчно сериозно, след като федералното правителство ще гарантира имунитет за Мат Пагоне, ако тя им помогне. Каквото и да е, очевидно не е същото, за което Сам е говорил по телефона. Ако има престъпление от такава величина, каквото и да е то, нямаше да поставя Сам пред никакви дилеми. Той щеше да съобщи за него. Сам говореше за подкупите, за непотвърдените подозрения към Мат и клиента „Фланагън-Макс“. Да, това може да е етична дилема.

Но Лари Еванс не знаеше за подкупите, нито за закон 1551 или за лекарството „Дивалпро“. Единственото, което знаеше, бе, че Сам

Дилън е получил отнякъде важна информация, която застрашава Еванс.

Определено работата е изключително важна, за да получи такова отношение от федералните. *Национална сигурност*, предполага тя и потръпва.

Нещо, за което правителството е готово да наруши всички правила, за да си свърши работата. Нито тя, нито Пол някога са чували федералното правителство да обещава да не разследва, даже да не проучва заподозрян за размяна с някой друг — в този случай бивша съпруга — който да им помогне в съвсем отделен случай. Не е и технически изпълнимо като законова процедура, но на федералните ще им бъде трудно да тръгнат срещу Матео Пагоне, при положение че главният прокурор на САЩ и местният прокурор са подписали споразумения, в които се съгласяват с плана.

— Г-жо Пагоне — казва пак Маккой, — ако ще ви бъде от полза да го знаете, не мисля, че Сам е знаел какво става. Няма как.

— Свързано е с „Фланагън-Макс“ — предполага Алисън. — Сам се тревожеше за информацията, която току-що бе открил във връзка с подкупа. За тази етична дилема става въпрос.

— Да, така предполагаме...

— Но те са записвали разговорите му. Помислили са, че говори за другия случай, престъплението, което вие имате предвид. Смятали са, че „етичната дилема“ се отнася за него, а той всъщност е говорел за подкупите.

— Да, точно така — казва Маккой — някой, някой — Маккой спира, чуди се какво може да открие. — Чуйте, г-жо Пагоне, смятаме, че това, което току-що казахте, е вярно. Сам е бил във „Фланагън-Макс“ по време, когато други хора са правили нещо, което не трябва. Те са се притеснили, започнали са да подслушват телефона на Сам и са го чули да говори с вас за етична дилема и за прокурори, което още повече ги е изнервило.

— Лари Еванс е убил Сам — казва Алисън — в случай че той знае и за да не говори с федералните.

Маккой въздъхва. Мълчи.

Кажи го, безмълвно умолява Алисън. *Кажи, че Лари Еванс е убил Сам.*

Но Маккой просто е вперила поглед в Алисън.

— Значи — казва Алисън — искате от мен да накарам този тип, Лари Еванс, да повярва, че става въпрос за скандала с подкупите? Искате от мен да го убедя, че „етичната дилема“ на Сам е била свързана с подкупите.

— Да — казва Маккой — което смятаме, че е истина. А кое всъщност е истината е друга тема. От значение е какво мисли Лари Еванс.

Алисън кима.

— И той трябва да повярва, че аз не зная нищо за неговото престъпление, което май е така?

— Трябва да го убедите — Маккой сключва ръце, — като заговорите за подкупа или за това как Сам е скъсал с вас — Лари Еванс ще се зарадва да чуе който и да е от двата сценария. Не мисля, че Сам е знаел в какво е забъркан Еванс. Мисля, че и Еванс така смята. Склонен е да вярва, че нищо не знаете. Просто не е сигурен, не са сигурни и хората, с които работи. Така че — убедете го. Ако повярва, че не знаете нищо, няма да има повод да ви навреди. Предполагам, че просто ще се навърта, ще се опиша да разбере, докато всичко приключи, докато получи това, което иска. И после няма да го видите повече.

Алисън въздъхва.

— Вероятно ще успее да го убедя веднага и той ще си тръгне.

— Би било страхотно — казва Харик, — но едва ли ще стане така. Изнервили сте някои хора, г-жо Пагоне, и разбираме защо настояват да бъдете следена. Мисля, че по-скоро Лари Еванс ще души, докато цялата работа приключи.

— Когато повдигнете темата за Мат и Джесика — добавя Маккой, — защитавайте ги, закриляйте ги. Предполагам, няма да ви бъде особено трудно.

Алисън вперва поглед в Маккой.

— А вие ще потвърдите — казва Алисън, — че Лари Еванс е убил Сам.

— Да. Ще го потвърдим. Видяхте показанията ни. Дъщеря ви е чиста, г-жо Пагоне, както и вие.

— Дъщеря ми не е убила Сам.

— Това пише и в показанията ни — казва Маккой, което не е равнозначно на това да се съгласи с Алисън.

Алисън поглежда адвокатата си, Пол Райли. Пол не изглежда доволен и тя му съчувства. Той представлява Алисън, не цялото ѝ семейство. Да се тревожи за съдбата на Мат или Джесика Пагоне не е вписано в длъжностната му характеристика. Но е в длъжностната характеристика на една майка и бивша съпруга. На ФБР това им е ясно. Алисън не печели много от тази сделка. Да, показанията на няколко агенти от ФБР, които посочват Лари Еванс като убиеца на Сам Дилън, ще отърват и Алисън, и Джесика. Но също така правилно са преценили, че може да се изправи пред това обвинение. Има двама души, които Алисън може да посочи, за да предизвика други подозрения в съда. Просто така се е случило, че те са Мат и Джесика.

— Проблемът е — казва Пол, — че гаранцията за сигурността на моя клиент е малка. Не можете да предвидите какво ще направи този Лари Еванс. Може да ни кажете, че *вероятно* няма да убие Алисън. Можете само да предположите, но предположението не е гаранция. Този Еванс никога няма да е сигурен, че Алисън не знае.

— Какво искате да кажем, адвокат? — пита Маккой. — Съгласна съм, че вашата клиентка поема риск, но го прави заради страната си и — добавя тя, — за да не вкарат семейството ѝ в затвора.

Пол клати глава.

— Вижте — казва Маккой на Алисън, — вие сте учили за актриса, нали?

— Да, специализирах — потвърждава смутено Алисън.

— Значи — това е ролята на живота ви.

Така е, Алисън го разбира, роля, която и преди е играла. *Нора Хелмер*, мисли си тя, затворник в дома си, подценявана дори когато спасява живота на съпруга си. Роля, която Алисън е играла през целия си брачен живот.

— Защищавайте Мат и Джесика — съветва я Маккой, — ако някой спомене който и да е от двамата, ако спомене евентуалното им участие — без значение дали е Еванс, Мат или г-н Райли — защитавайте ги. Настоявайте, че са невинни. Кажете, че никога няма да позволите да им се случи нещо. Бъдете сигурна, че го казвате в онези части от къщата си, където Лари Еванс може да ви чуе.

— И сте сигурни, че той ще слуша? — пита Алисън.

— Колкото съм сигурна, че сега седя пред вас — казва Маккой. — Къщата ви се подслушва, г-жо Пагоне. Това можем да потвърдим.

— Как ще го потвърдите? Не можете просто така да влезете.

Маккой поглежда партньора си. Алисън усеща, че Харик има да казва нещо на Маккой.

— Почистихте ли къщата си, след като я претърсиха? — пита Маккой.

— Разбира се, веднага.

— Добре. Ето какво ще направим. Говорих с областните прокурори. Ще им дам повод отново да претърсят дома ви.

— Каква причина?

— Ще спомена статуетката — казва Маккой. — Оръжието на убийството. Ще им кажа, че е било на полицата на Сам, което е вярно, и че сега липсва, което също е вярно. Ще поискат да направят още един обиск. Ще обърнат къщата ви с главата надолу и после ще трябва да почистите. Този път се обадете на някоя компания, специализирана в този тип почиствания. Ще дам име и номер на г-н Райли, както и конкретно време, когато да се обадите, така нашите хора — служители на ФБР, ще поемат повикването и ще почистят дома ви. Те си знаят работата. Ще ви кажат къде в къщата може да ви чува най-добре.

— Звучи така, сякаш вече знаете — казва Пол Райли.

Маккой вдига рамене.

— Предполагам, че става въпрос за мястото около телефоните ви. Къде са те?

— Има един в спалнята — казва Алисън — и един в хола.

— Добре. Той ще подслушва телефоните и ще има възможност да чува и разговорите в дома ви. Ако искате да чуе нещо, седнете в хола или в спалнята.

— И ФБР ли ще подслушват? — пита Райли.

Маккой клати глава.

— Не можем да поставяме подслушватели в дома на Алисън. Не можем да рискуваме Еванс да разбере. Той е добър. Има най-новата подслушвателна техника. Ако сложим нещо в къщата ѝ, той може да разбере и това ще провали всичко. Затова ще трябва да разчитаме само на другите си средства за наблюдение.

— Ами ако разберат? — пита Пол.

— Няма — Маккой отклонява поглед.

— Искате да кажете, че се *надявате* да не разберат.

— Да, това имам предвид — Маккой разтваря ръце. — Ще го кажа за десети път. Тя поема риск, за което сме благодарни. Някога сигурно ще разберете за какво става въпрос и ще станете герой, г-жо Пагоне.

— Дотогава — казва тя — съм черната овца.

— Г-жо Пагоне — намесва се Оуен Харик, — вие сте черната овца, защото се съгласихте. Ние ще сме повече от щастливи да изложим скандала с подкупите наяве. Ще сме повече от щастливи да подадем всякакъв вид информация, свързана с операция „Обществено доверие“ на областния прокурор. Роджър Огрен със сигурност ще се хване на тази въдица, защото мотивът е очевиден. Може в крайна сметка да свали обвинението срещу вас.

— Не...

— Обвини ви, защото му паднахте в ръцете, г-жо Пагоне. А паднахте в ръцете му, защото *искахте*.

— Можехме да му кажем и за дъщеря ви — добавя Маккой, като стегна още примката. — Правим това, което искате.

— Не, прави сте, разбирам — казва Алисън, — не искам да споменавате това пред областния прокурор, нито за Мат, нито за Джесика. Това — тя поглежда Пол, после Маккой — това е част от сделката, мисля.

— Да — уверява я Маккой, — няма да споменем и думичка за Джесика. Аз лично ще поема разговорите с Роджър Огрен. Ще пазим и съпруга ви. Няма да е забавно, но ще го направим.

Няма да бъде забавно. Може би Маккой има предвид, че всичко е толкова секретно, че даже не всички федерални прокурори знаят.

Ледени тръпки минават по гърба ѝ.

— Добре. — Алисън поема дълбоко дъх. — Ще направя това, което поискате. Ще работя с този тип Лари Еванс. Ще го успокоя. Но федералното правителство ще стои настрана от Мат и Джес. И ако нещо се случи с мен, сделката си остава в сила.

— Разбира се — казва Маккой, — предвидили сме го.

— Не можем да гарантираме, че Роджър Огрен няма на своя глава да се опита да стигне до Мат — казва Харик на Пол. — Ще излязат една-две статии във вестниците — това сме го обсъдили. Подкупът лека-полека ще излиза на бял свят. Казвам го, за да сме наясно.

Алисън кима. Това бяха преговорите, които продължиха през изминалите няколко дни. Очевидно от изключителна важност за федералното правителство е Лари Еванс да доведе плана си докрай. Това означава, че той трябва да е спокоен относно Алисън. Федералните искаха да разтръбят скандала с подкупите; а заради Мат Алисън искаше точно обратното. Постигнаха някакво междинно споразумение. Историята малко по малко щеше да се появява във вестниците, но нямаше да има достатъчно сериозни доказателства, които да се предадат на областния прокурор, разследващ случая на Алисън. Няма да има имена на сенатори, телефонни обаждания и специален агент Джейн Маккой даде думата си, че ще попречи на Роджър Огрен, ако се приближи твърде много.

Той вероятно ще стигне до Мат по някое време. Но Мат ще има чудесно алиби. И може да откаже да отговаря на въпроси, свързани със закон 1551, като се позове на петата поправка. Ще се прави на ударен, както и всички покрай него.

— Роджър Огрен ще се придържа към теорията си — предполага Маккой, — че ти си наранена бивша любовница, която търси отмъщение. Историята не е лоша, ти със сигурност си се погрижила да има достатъчно подкрепящи доказателства и, виж, той ще има определена дата за процеса. Не може да започне да развива нови теории, при положение че няма време. Освен това, всеки ден ще повтарям на Огрен, че скандалът с подкупа няма нищо общо със смъртта на Сам.

— Разбрахме се за датата на процеса, нали? — пита Харик. — Ще настоявате за бърз процес.

— Да — казва тя.

— Тогава вероятно процесът ще бъде през май — казва Пол Райли.

— Чудесно — казва Маккой — времето ни устройва.

Значи за каквото и да се притесняват ФБР, предполага Алисън, то трябва да приключи до май. По този въпрос Маккой беше непреклонна, скорошна дата за процеса.

— Ние по-лесно можем да обясним нещата на Мат — казва Маккой. — Ще му кажем какво трябва да прави. Вие също можете да му помогнете, г-жо Пагоне, но говорете внимателно с него.

Алисън разбира. Мат ще схване. Работата му няма да е много сложна. Той ще бъде просто инструментът, резонаторът в къщата на Алисън, който подхваща различни теми, заради Лари Еванс. Ще предложи да си признае, ще говори за това колко глупав е бил да подкупва щатски служители, такива неща. Алисън ще го защитава, ще се държи така, че да убеди Еванс, че това убийство е било свързано със скандала с подкупите.

— Ще напиша някои неща за него — казва тя — диалог.

— Добре — Маккой поглежда партньора си за потвърждение. — Да, можеш да напишеш някои реплики за него, ако искаш. Стига да не звучи така, сякаш е изчетено на микрофона. Имам предвид, Мат е лобист и адвокат, предполагам, че ще може да се справи.

— Може да се справи — уверява ги тя.

— Но чуйте, г-жо Пагоне, ако искате да пишете диалог, трябва лично да му го предавате. Никакви имейли, никаква обикновена поща. Размяната трябва да става само на ръка.

Алисън кима.

— Мат ще ме взема от адвокатската кантора и вечер ще ме кара вкъщи. Може да закусваме заедно през уикендите, нещо такова. Ще имам достатъчно възможности да го поканя.

— Колата на Мат няма да се подслушва, нали? — пита Пол.

— Не — Оуен Харик клати глава. — Ще наблюдаваме къщата му и ще сложим някой в гаража му в центъра. Никой няма да се доближава до колата му. Така е по-сигурно.

Маккой вдига вежди и маха ръка от коленете си.

— Мисля, че това е всичко. Мисля, че за последен път говорим насаме, г-жо Пагоне, докато влезем в действие. Ще ви предадем документите чрез г-н Райли. Ще се свързваме с вас чрез г-н Райли или чрез Мат. Ще говорите с Пол в офиса му или с Мат в колата му. Иначе имайте предвид, че може да ви подслушват.

— Ами дъщеря ми?

— Дъщеря ви няма как да знае за всичко това — простичко казва Маккой.

Алисън се съгласява, макар вече да е достатъчно опасно.

— Нали дъщеря ми не е в опасност? Нали?

— Не би трябвало, г-жо Пагоне. Ако вие сте в центъра на вниманието, тогава и семейството ви попада там. Всичко, което се

случи на вас или на тях, ще се превърне в национална новина. Чуйте. Нека си изясним нещата.

Алисън сяда обратно, тя иска и се нуждае от това уверение.

— Да си представим, че сега съм Лари Еванс, малко вероятно е вие да знаете нещо. Просто трябва да ви наглеждам. Всеки акт на насилие срещу дъщеря ви, Мат или вас самата само ще усложни нещата. Еванс се надява това да се окаже незначителен проблем и вие ще му помогнете да повярва в това.

— Няма да докосва дъщеря ви — казва Харик. — Няма причина. Този тип е пресметлив. Няма да поеме ненужен риск.

— Алисън в крайна сметка е изложена на риск — Пол Райли слага ръка на стола на Алисън. — Тя е изложена на риск и ако този тип намери начин да я убие, ще го направи. Той е професионалист, вие вече го казахте. Ще намери начин да изглежда като случайност.

Маккой прави гримаса. Алисън знае какво си мисли, не може да го отрече.

— Ще го направя — казва Алисън. — Готова съм — поглежда Пол. — Ще го направя.

Маккой се отпуска в един стол в офиса на Харик.

— На нищо не приличаш, Джейн.

— Така се и чувствам. Виждаш ли Алисън?

— Да. Тази жена е разбита — съгласява се Харик. — Мисля, че е обичала Дилън.

— Точно сега е толкова мотивирана. Опитва се да защити семейството си. Все още не е имала възможност да усети болката.

— Умна е — казва Харик. — Почти през цялото време говори за Мат и неговия имунитет...

— При положение че единственото, за което е загрижена — довършва Маккой, — е Джесика. — Тя посочва към папката, в която е споразумението — става въпрос единствено за тези показания, които сочат Лари Еванс като убиеца. Става въпрос единствено за това да държи Джесика настрана от обвинението в убийство.

— Да — Харик слага ръце на коленете си. — Шийлз ни вика.

— Зная, зная — Маккой вдига ръка към лицето си.

— За стотен път ти казвам, Джейн — настоява Харик, — вината не беше твоя.

— Добре — Маккой се измъква от стола. — Алисън Пагоне не може да умре — казва тя, докато Харик я бутва по коридора — дори всичко да върви по план, ако позволя да загине още един цивилен... аз... просто не може да се случи.

— Няма да умре — обещава Харик.

— Мислиш ли, че ще се справи, Оуен? — Маккой мрази това чувство на уязвимост, но не може да го пребори. Има нужда от подкрепа — мислиш ли, че ще се справи?

— Мисля, че няма избор — Оуен слага ръка на гърба ѝ, — тя е майка — простичко казва той.

ТРИ ДНИ ПО-РАНО ПЕТЪК, 13 ФЕВРУАРИ

Алисън взема стола, който ѝ предлагат, и сяда.

Отказва напитка, но после размисля, иска чаша вода.

Детектив Джоузеф Цервонка се връща в залата за разпит с бутилка „Евиан“ и я поставя пред Алисън. Сяда срещу нея.

— Ще запиша разговора ни — казва ѝ той.

Тя кима. Детективът се протяга за диктофона, поставя го в центъра на малката масичка, която ги разделя, и натиска бутона за запис.

— Аз съм детектив Джоузеф Цервонка — казва той. — Датата е тринайсети февруари. Часът е три и тринасет следобед, разговарям с Алисън Куинси Пагоне. Г-жо Пагоне, ще ви прочета правата. Имате право да мълчите. Всичко, което кажете, може и ще бъде използвано срещу вас в съда. Имате право на адвокат. Ако не можете да си позволите адвокат, такъв ще ви бъде предоставен. Разбирате ли тези права, г-жо Пагоне?

— Да.

— Бихте ли желали да присъства адвокатът ви?

— Не — казва тя — отказвам се.

— Разбирате ли, че записвам този разговор?

— Да.

— Добре. Бих искал отново да повторим някои неща. Първо, има ли нещо, което бихте искали да кажете?

— Не.

— Добре. — Цервонка днес е облечен по-добре, отколкото преди два дни. Носи синя риза и хубава сребриста копринена вратовръзка. Предполага, че днес сигурно ще се появява по телевизията.

— Г-жо Пагоне — детективът посяга към чантата в краката си.

Слага голяма найлонова торба на масата. В нея е платинената обица.

— Намерихме тази обица в кутията ви за бижута вчера. Признавате ли, че тя е ваша?

— Няма да отговоря на този въпрос.

Той кима.

— Можете ли да обясните защо намерихме в къщата ви само една обица, а не две?

— Няма да коментирам.

— Г-жо Пагоне, давам ви възможност да обясните. Намерихме втората в дома на Сам Дилън.

— Нямам коментар.

— Нямате коментар — повтаря той. — Няма да дадеш никакво обяснение?

— Нямам какво да кажа.

— Запозната ли сте с марка лак за нокти „Червено събота вечер“, правят го *Evelyn Masters*?

— Нямам какво да кажа.

— Тази марка лак намерихме върху счупения нокът в дома на г-н Дилън.

Алисън кима.

— Също така намерихме този лак в дома ви — казва той — и намерихме тампони в боклука, по които има лакочистител и следи от същия лак.

Тя се втренчва в него.

— Наскоро трили ли сте лак от ноктите си?

— Без коментар.

— Имали ли сте романтична връзка със Сам Дилън?

— Вече отговорих на този въпрос, детектив.

— Казахте „не“ последния път. Все още ли важи този отговор?

— Нямам какво повече да кажа.

Цервонка продължава.

— Отказвате да отговаряте на каквито и да е въпроси, така ли, г-жо Пагоне?

— Така изглежда.

— Позволете ми да бъда искрен с вас, г-жо Пагоне. Имаме кичур коса, който май е ваш, открихме го в дома на Сам Дилън. Все още е с корените, което означава, че от него може да се извлече ДНК. Сега имаме проба от вашето ДНК и мисля, че пробата ще съвпадне. Какво ще кажете?

Тя клати глава.

— И знаете, че ще направим ДНК тест на тениската — добавя той. — Мислите ли, че кръвта ще се окаже ваша или на Сам Дилън?

— Каквото сте намерили, сте намерили.

— Имаме и ваш нокът, ваша обица както и сребристия *Lexus SUV* — като този, който карате. Видели са го пред дома на Сам Дилън около един сутринта, а знаем, че сте се прибрали вкъщи цялата в кал малко преди два. Знаем, че сте били в офиса на Дилън в столицата в деня преди убийството. Крещели сте му. По всички показания излиза, че той ви е зарязал. Сложил е край на връзката ви.

Алисън скръства ръце.

— Давам ви възможност да ми обясните, г-жо Пагоне. Вижте — Цервонка прави физиономия и се обляга на лакти, — разбирам защо не искате да признаете за връзката си с Дилън. Той работи заедно с бившия ви съпруг. Вие двамата вероятно сте искали да запазите връзката си в тайна. Разбирам. Вероятно и аз бих направил същото на ваше място. Но после нещата се усложняват. Той ви наговаря ужасни неща, разбива сърцето ви. Минал съм през това. Не ви е било лесно. Развод, после нова връзка, после и този тип ви зарязва. Не можете да си намерите място. Не планирате хладнокръвно, пресметнато убийство. В един момент сте обсебена и просто действате. Това не е предумишлено убийство, г-жо Пагоне. Били сте адвокат. Вие, адвокатите, го наричате намалена вменяемост, нали? Непредумишлено убийство, може би. Може би — кой знае? Временна лудост.

Алисън разкършва врат. Ще ѝ се да се протегне и да цапардоса този тип.

— Това в затвора не е живот. Вижте, не ми помагате особено, трябва да представя нещата такива, каквито са. Предумишлено убийство. Имам всички нужни доказателства, г-жо Пагоне. Каква присъда ще получите сега зависи от вас, не от мен.

— Нямам какво да кажа, детектив — казва тя, — правете каквото решите.

— Само — той вдига ръка — кажете ми за Сам. Знаем за вас двамата. Казали сте на дъщеря си, г-жо Пагоне. Кажете ми какво сте ѝ казали.

— Правете каквото решите, детектив. Няма да кажа и дума.

Устните на Джо Цервонка се изкривяват в усмивка. Той клати глава, сякаш иска да каже, „а имахте шанс“.

— Ще ви арестувам, г-жо Пагоне — казва той и става — за убийството на Самюел Дилън.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ЧЕТВЪРТЪК, 12 ФЕВРУАРИ

— Специални агенти Шийлз и Маккой за г-н Райкрофт — Ърв Шийлз слага ръце зад гърба си и бавно крачи из фоайето на областния прокурор. Райкрофт си е намерил хубаво местенце в сградата, има отделен кабинет, както и помощник и харчи не малко пари за ремонт. Маккой, след като е била известно време на обществена служба, може да си представи как се отразява това на останалите в офиса.

— Шийлз и Маккой не бяха ли някаква група? — пита един асистент, който подрежда книжа вдясно от тях.

Шийлз поглежда младежа, после Маккой.

— Моля, заповядайте — казва секретарката на Райкрофт и им отваря вратата.

Областният прокурор Елиът Райкрофт се измъква иззад махагоновото бюро. В офиса има и друг, по-млад, леко закръглен мъж.

Запознават се. Този с Райкрофт е Роджър Огрен, прокурорът, който разследва убийството на Сам Дилън. Огрен ръководеше обиска в дома на Алисън, направен днес от оперативното звено към областната прокуратура. Напоследък звеното се занимава с всякакви престъпления, а полицията само помага.

— Това представлява ли интерес за вас? — пита Райкрофт и сяда зад бюрото си.

Мъжът е в средата на петдесетте, слаб, малко зловещ, според Маккой. Оглежда те, изпива те с поглед. Косата му стърчи във всички посоки.

Шийлз кима.

— Разследваме Алисън Пагоне за нещо. Нещо, и това да бъде ясно, което не можем да обсъждаме. По-точно нещо, което ни е наредено да не обсъждаме.

Райкрофт поглежда своя подчинен — Огрен, и се усмихва. Зъбите му са прекалено хубави. Вероятно използва онези избелващи продукти, които са на мода. Може да се окаже от полза месец преди изборите. Райкрофт е уникален, защото е републиканец в град,

контролиран от демократи от незапомнени времена. Демократите се изложиха, забъркаха се в някаква расистка история, разделиха гласовете си в решаващата битка и така позволиха на този тип да се промъкне със сериозната подкрепа на GOP^[1], която умираше да има свой кандидат, който да направи нещо за този град. Благодарение властта на енорийския свещеник, Райкрофт беше преизбран, този път без борба. Даже сега има съперник за първия тур, който го призовава да задели повече средства за военния фонд.

— Дойдохте дотук, за да ни кажете, че нищо няма да ни кажете?
— пита той.

— Отбихме се — казва Шийлз открито, — защото знаем, че днес сте претърсвали дома й.

Райкрофт поглежда часовника си.

— Агент Шийлз, може ли направо да си дойдем на думата?

— Сложихме подслушвателни устройства в дома й. Изтънчен модел, предавателят се нарича *Infinity*. Не знаем дали хората ви са го намерили.

Райкрофт поглежда Роджър Огрен, който гримасничи. Очевидно отговорът е „не“.

Мамка му. Не са знаели. Не са имали и представа за подслушвателя на Лари Еванс, а сега Шийлз им каза. Но биха могли и да го намерят. Не можеха да поемат риска оперативните да намерят предавателя и да пуснат информацията в медиите. Нямаха друг избор освен да се изправят пред проблема и да обявят, че предавателят е техен.

— За първи път чуваме — казва Райкрофт.

— Ами очевидно, г-н Райкрофт, от първостепенна важност е тази информация да не излиза от стаята. Би осуетила операцията.

— Очевидно.

Маккой усеща как Роджър Огрен я оглежда. Няма нищо против, но не иска да го прави тайно.

— Не можете да кажете защо разследвате Алисън Пагоне? — пита той.

— Не, сър. Съжалявам — както казах, заповеди.

— Това свързано ли е с убийството на Сам Дилън? — за първи път се намесва Огрен и то, с не особено голям ентусиазъм. Въпрос на дискретност, според нея.

— Имате ли информация за това?

— Не — клати глава Шийлз. — Ако имахме, щяхме да ви кажем.

От израженията на лицата им става ясно, че областните не вярват особено на изказването.

— Г-н Райкрофт, агент Маккой, ето какво имам предвид. Ако разберем нещо от подслушвателите, вие първи ще научите. Ще се свържем с г-н Огрен. Искаме да ви помогнем с каквото можем. Но трябва да се уверим, че всичко ще бъде строго конфиденциално. Никой не трябва да знае какво правим.

— Чух ви и първия път, агент Шийлз — областният прокурор показва, че не е особено впечатлен. — Ако изпеем това на пресата, ще ни се скарате.

— И ще ви сложа белезници.

Райкрофт се привежда напред. Вероятно не му говорят по този начин всеки ден, но вижда Шийлз, който не помръдва, и се укротява. Представа си как дефилира пред камерите в навечерието на изборите.

— Ако искате да говорите с главния прокурор на Съединените щати, мога да се погрижа за това — казва Шийлз.

Маккой се намесва. По принцип не би го направила, но играта кой-ще-се-окаже-най-големия-задник-в-стаята става напечена.

— Нека се изясним, господа — казва тя, — това, заради което ние разследваме Алисън Пагоне, няма връзка с причината, поради която вие я търсите. Не знаем кой е убил Сам Дилън и това не е част от нашето разследване. Сложихме подслушватели в дома ѝ след убийството на Сам Дилън и нямахме представа, че тя ще бъде обвинена в това убийство.

Настъпва мълчание. Ближеха си раните, федералните бяха дошли в офиса на областния прокурор и го бяха направили на нищо.

— И няма да ни кажете какво става — пак се пробва Райкрофт.

— Само това, което вече чухте — казва Ърв Шийлз, който вдига ръка и сменя тона. — Можем да ви кажем, че е достатъчно сериозно и затова, когато споменахте, че може да изтече информация, прекалих. Толкова е сериозно, че се налага политиката ни за сътрудничество с вашия офис този път да бъде едностранна. Толкова е сериозно, че главният прокурор наистина очаква обаждането ви, за да ви благодари лично за сътрудничеството.

Добра развързка. Изпусна се с коментара за белезниците, помисли си тя, но после нещата се оправиха.

Шийлз въздъхва.

— Не бихме си позволили да ви молим да прекратите разследването. Всъщност, ще ви помогнем, ако хванем нещо по жицата.

Това си струваше да се спомене. Съдебен процес за показно убийство преди изборите през ноември би било сериозно предимство за Райкрофт. Ако му кажеха да не разследва, той би побеснял и би настоявал за повече информация.

— Когато това приключи, г-н областен прокурор — добавя Шийлз — ще бъдем благодарни, ако се присъедините към пресконференцията. На нея ще поясним, че е ставало въпрос за съвместна работа между няколко федерални агенции и, разбира се, вашия офис.

Направо го довърши с този коментар. Това беше ерогенната зона на Райкрофт.

— Добре — гласът на Райкрофт звучеше по-бодро — изглежда разследването, което правите, е изключително важно и, разбира се, моят офис ще уважи това. Роджър ще бъде повече от доволен да сътрудничи. Кога според вас ще приключи тази операция? — пита той малко по-късно.

Тя осъзнава, че всъщност въпросът му е: *Кога ще бъде пресконференцията?*

— През лятото — казва Шийлз и осъзнава колкото и всеки друг, че това е добър отговор.

— Добре. Чудесно — кима Райкрофт.

— И бихме искали да ви помолим за услуга, сър — добавя Шийлз. — Да речем, че подведете под отговорност Пагоне, което май ще направите...

— Правилно предположение.

— ... бихме искали да договорим гаранция.

— *Гаранция?* — изкрещява Огрен. — За предумишлено убийство? Да се съгласим?

— Тя ни трябва отвън. Ако влезе в затвора, няма да можем да я използваме.

— О — Огрен млъква и поглежда шефа си.

— Мисля — казва Райкрофт, — че тук може да поспорим. „Да се съгласим“, боя се, че не може да става и дума за това. „Да не се противопоставяме“ е друго нещо. Да не се противопоставяме много е друг подход.

— Наложете ограничение — предлага Маккой.

— Няма да избяга — добавя Шийлз, — следим я. Никога не би ни избягала.

След известно увещаване областният прокурор се съгласява да не се „противопоставя“ на искането за гаранция. Това е толкова нетипично за Шийлз, това увещаване, че Маккой е решила да го вземе на подбив, щом стигнат до асансьора. Също така предполага, че заради това след пет минути може да се окаже без работа.

— Благодаря — казва ѝ той, докато излизат. — Изпуснах си нервите — измърморва той — „Белезници“. Както и да е. Добре се справихме.

Прави ѝ комплимент. Ще ѝ се да има свидетели. Харик никога не би повярвал.

— Дръж ги тези под око, Маккой — добавя той.

[1] GOP — the Grand Old Party, Републиканската партия на САЩ.
— Бел.прев. ↑

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО СРЯДА, 11 ФЕВРУАРИ

— Били сте вкъщи цялата вечер — потвърждава детектив Цервонка.

— Да — казва Алисън — бях вкъщи цялата вечер.

— И за да бъдем ясни, говорим за миналата събота, седми февруари.

— Да. Бях вкъщи цялата вечер — Алисън въздиша малко отегчено. — Ще се бавим ли дълго?

— Вече ви казахме, че ако искате, можете да си тръгнете — казва партньорът на Цервонка, Джак Айкен. Изглежда по-млад и стегнат от Цервонка и беше оставил партньора си да води разговора.

Да, вече няколко пъти й бяха казали, че има право да си тръгне, защото така този разговор няма да бъде „разпит“ и няма да има нужда да й четат правата. Какво, забравили ли са, че е работила в системата почти три години?

— Ще отговоря на каквото поискате — казва тя.

Джо Цервонка е голям мъж с обрулено лице, който сякаш има и мека страна, а това я кара да мисли, че е дядо. Или просто така се държи с жените. Ако тя беше мъж, вероятно щеше да й диша във врата. Той се обръща на другата страна и започва да говори с партньора си, сякаш нея я няма.

— Просто... объркан съм — казва той — виж, дъщерята на г-жа Пагоне, Джесика, ни каза, че Алисън се е прибрала вкъщи към два сутринта в неделя.

— Да — детектив Айкен потвърждава, гледа си бележките. — Да, тя е казала „два сутринта“. Казва, че е отишла в къщата около осем и половина в събота вечер и майка й я е нямало до два сутринта.

— Това са почти шест часа, за които нищо не се знае — казва Цервонка на Айкен.

— Говорили сте с Джесика? — Алисън ги поглежда остро. — Не сте ме уведомили.

— Тя е на двајсет, г-жо Пагоне. Няма нужда да уведомяваме родителите.

— Какво ви каза Джесика? — Алисън посочва масата. — Кажете ми какво ви каза.

Айкен поглежда партньора си. Това е целта на Цервонка.

— Ами — казва старшият детектив — изглежда, дъщеря ви си спомня, че сте се прибрали в не особено добро състояние. Били сте притеснена, прашна, имало е кал по вас. Твърди, че сте повърнали, когато сте се прибрали.

— Джесика ли го каза? — пита Алисън и се прави на изненадана.

— Да. И каза, че на следващия ден сте признали, че сте излизали с г-н Дилън. Вие двамата сте имали, да кажем, романтична връзка.

— Това е объркващо — казва Айкен на Цервонка. — Г-жа Пагоне казва, че си е била вкъщи цялата вечер и че не е спяла с г-н Дилън. Дъщеря ѝ твърди точно обратното.

— Вероятно е някаква грешка — казва Цервонка на партньора си — вероятно не сме разбрали правилно г-жа Пагоне.

Алисън мълчи.

— Добре — Цервонка продължава да говори с Айкен, — когато говорихте с Джесика, тя даде ли признаци, че е объркана?

— Не — казва Айкен, — беше напълно ясна. Минахме през това няколко пъти. Мама се прибра към два, въобще не беше в час. И после изплю камъчето — имала връзка със Сам Дилън.

— Тя знае ли, че да се лъже детектив е престъпление? — пита Цервонка.

— Достатъчно — казва Алисън.

— Да — продължава Айкен. — Знаела е, че трябва да каже истината. В противен случай възпрепятства правосъдието. Да, Джесика разбра, че може да си навлече много беди, ако лъже.

— Искам да спрете — изправя се Алисън.

— Това не е театър, г-жо Пагоне — сплита ръце Цервонка, — една от двете ви ни лъже. Вие или Джесика? Да я задържим ли за това, че е излъгала полицейски служител?

— Не я намесвайте в това. Тя няма нищо общо... — Алисън поглежда встрани.

— Нищо общо с кое? — пита Айкен.

— Нищо.

— Вижте, г-жо Пагоне. Бихте ли седнали? — казва Цервонка. — Нека улесня нещата. Знаем, че сте отишли в офиса на Сам Дилън миналия петък — деня, преди да бъде убит. Знаем, че сте била разтревожена.

Алисън задържа дъха си. Не може да се контролира.

— Отишли сте първо в офиса му тук, после сте отишли в офиса в столицата. Вече ни казахте, в началото на интервюто, че не сте имали нищо общо с Дилън. Вече го казахте. Тогава защо сте си правили труда да ходите в офиса му? Лично е. Разбира се, че е лично. Добре.

Алисън сядва, както я бяха помолили.

— Нахлувате в офиса на Сам и затваряте вратата. Добре. Искате да говорите насаме, което не се е получило съвсем, г-жо Пагоне.

Думите пронизват сърцето ѝ. Тя започва да трепери. Готова е да го каже веднага, ако е необходимо. Нещо в нея — може би просто невъзможността да говори — я кара да замълчи.

Някой е чул разговора ѝ със Сам?

— В офиса е бил асистентът му — продължава Цервонка — вероятно в бързината не сте го забелязали. Той е чул какво става вътре.

— Не разбирам — казва тя.

— Тогава помогнете ми.

Не. Не. Нека той да води. Тя затваря очи. Те знаят, мисли тя с нарастващ ужас. *Знаят, че съм накарала Сам да уволни Джесика. Знаят, че Джесика го е харесвала, а той я е отблъснал. Вероятно знаят, че Джесика е била разстроена, достатъчно разстроена, за да...*

„Няма да стане“, „Мат е приятел“, „Това е лудост“.

Алисън отваря очи и вижда доволната физиономия на детектив Цервонка.

— Звучи ли ви познато, г-жо Пагоне?

Нещо не е наред. Тези думи Сам използва по телефона, когато говореше с Джесика, но изражението на лицето на детектива ѝ показва, че той ги е разбрал погрешно.

— Зарязал ви е, г-жо Пагоне — заключава Цервонка. — Вие не сте първата. Мога да го кажа от личен опит.

Зарязал... мен. Мен, не Джесика. Сърцето ѝ подскача. Асистентът е чул думите, но е пропуснал контекста. Не е знаел, че Сам говори по телефона, че е говорел с Джесика.

Сам ме е зарязал. Да!

— Но пък вие отричате да сте имали връзка с него — казва детективът. — Нещата не са във ваша полза, защото за нас е ясно, че вие двамата сте били заедно.

— Това е точка за Джесика — добавя Айкен — тя е казала истината, което значи, че вероятно е казала истината и за това, че сте се прибрали в два сутринта в нощта на убийството на Сам Дилън.

— Искаме да ни обясните, г-жо Пагоне. Излъгахте ни два пъти. Има ли някакво обяснение? Страхотно. Готов съм да повярвам. Но досега не сте ми дали нещо, на което да повярвам.

Алисън вдига ръка към челото си.

— Сложно е — казва тя.

— Животът е сложен — отговаря Цервонка. — Обяснете ни.

Алисън се изправя.

— Казахте, че ако искам, мога да си тръгна.

Цервонка замръзва на мястото си. Партньорът му го поглежда.

— Да — казва Цервонка, иска да е ясен по въпроса. Добрият детектив винаги иска признанията да бъдат по законовия ред. — Но сега е времето. Точно сега би трябвало да ни успокоите.

— Тогава тръгвам.

— Г-жо Пагоне — изправя се Цервонка заедно с партньора си, — бих ви посъветвал в скоро време да не напускате града.

— Бих ви посъветвала да запишете право, детектив — Алисън мята чантата си на рамо. — Не можете да ме накарате да направя каквото и да било.

Ще дойде време — казваше татко, — когато ще поискат от теб да рискуваш живота си. Тогава — добавя той — ще докажеш истинската си вяност.

Рам Харун бавно пие бирата си. Той е единственият не бял в това заведение в западната част на града. Наближава полунощ. Десетината посетители стават все по-шумни, пиянството им — все по-агресивно. Това място беше самоубийствен избор. Харун изпъква, както казват американците, като „възпален палец“. Вероятно беше само въпрос на време някой от тези пияни идиоти да го потупа по рамото и да му каже да се върне в шибаната си страна.

Рам пресушава бирата си в дванайсет без десет. Тръгва към тоалетната, като игнорира погледите, вероятно насочени към него. Завива по малкия коридор където са тоалетните, подминава ги, стига до изхода и излиза навън.

Там го чака Лари Еванс.

— Предполагам има отлично обяснение — казва Харун — за това, което чета във вестниците и виждам по телевизията.

— Всичко е наред — казва Еванс.

Харун се приближава към него, така че хем да не говори силно, хем да бъде разбран.

— Миналата седмица ми казваш, че има някой си Сам Дилън. Казваш ми, че ученият е притеснен. Казваш ми, че ще наглеждаш този Дилън.

— И го направих — Лари Еванс веднага заема отбранителна позиция. — Подслушвах го, наблюдавах го.

— Каза, че ще го наглеждаш. Не спомена нищо за убийство.

Лари Еванс замълчава. Очевидно нито ще признае, нито ще отрече убийството на Сам Дилън.

— Мисля, че тревогите са били неоснователни — казва той. — Не смятам, че Дилън е знаел, следователно и тя не знае. Жената. Алисън Пагоне.

— А твоят учен какво мисли за това?

— Разтревожен е. Иска да наблюдавам Пагоне, така и ще направя. Но мисля, че всичко е наред.

— *Мислиш* — Харун прокарва ръка през устата си и крачи в кръг. — Все още ли подслушваш дома й?

— Да. Интересно е. Май ще я обвинят за убийството.

Харун кима.

— Видях по телевизията. Днес са я разпитвали.

— Ще я арестуват — Еванс пъха ръце в джобовете си. — Тя така мисли. И сякаш иска да се случи.

— И защо ще иска да я арестуват за убийство? — обръща се Харун към Еванс.

В отговор той вдига рамене.

— Мисля, че защитава дъщеря си.

— Но защо?

— В това е въпросът — приближава се Еванс. — И двете са били там онази нощ. Нощта, в която той бе убит.

— Алисън Пагоне и дъщеря ѝ?

Еванс кима.

— И двете. Алисън каза на дъщеря си, че тя е убила Сам. Призна си онази вечер.

— Това не звучи логично. Защо го е направила? Да признае убийство, което не е извършила?

Лари Еванс се смее.

— Ти си го убил, нали? — казва Харун.

— Не съм казвал такова нещо, г-н Харун. Никога не съм казвал подобно нещо. Единственото, което трябва да знаеш, е, че никога няма да свържат убийството с мен.

По пътеката залита някакъв пиан, пее си сам, не забелязва двамата мъже, които стоят в тъмнината.

— Твърде дълго стоим тук, отвън — казва Харун. — Няма ли полицията да открие подслушвателите в дома на Алисън Пагоне?

— Не. Градските ченгета? Те и представа няма да имат. Обещавам. Дори и да ги намерят, никога няма да ги свържат с мен.

— Добре. И какво точно предлагаш да правим?

— Засега седим мирно. Ще наглеждам Алисън Пагоне. Така или иначе, обещах на учения. Ще я наблюдаваме. Няма да правим нищо около две седмици. Аз и ти няма да се виждаме. Моят учен не прави нищо. Ще слушам и ще гледам какво се случва.

— Добре. Сега ме чуй внимателно. — Харун застава на няколко сантиметра от Лари Еванс. — Никой друг да не умира, докато аз не кажа. Аз ще реша кога и как и аз ще го направя, ако се наложи. Не трябва да допускаме повече грешки.

Получената критика не се харесва много на Лари Еванс, но е ясно кой е шефът тук. Харун може да прекрати тази операция по всяко време и Еванс ще трябва да се сбогува с двайсет и петте милиона долара.

— Така иска и докторът — казва Еванс, — никой друг да не умира. Така че не се тревожи. Никой няма да я убие.

— Освен и докато аз не кажа — Рам Харун поглажда палтото си и изчезва по пътеката.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ВТОРНИК, 10 ФЕВРУАРИ

Алисън стои пред вратата на стаята на Джесика в общежитието или поне пред тази, която смята, че е стаята ѝ. Разводът отдалечи Алисън повече от дъщеря ѝ, отколкото от Мат. Този семестър тя не знае почти нищо за лекциите на дъщеря си, нито дори къде живее.

— Да, това е стаята на Джесика — казва една студентка.

Алисън поглежда часовника си. Мотае се във фоайето вече повече от час. Джес вероятно има лекции. Надява се да се върне скоро. Алисън има и други задачи.

Точно в един следобед Джесика се появява в коридора с раница, метната на рамо и сведен поглед, намръщена е. Поглежда и вижда Алисън, пребледнява. Успява да се усмихне на двете студентки, които минават покрай тях. След като отминават, тя навежда глава и се приближава към майка си. Отключва вратата и влизат вътре.

Джесика затваря и заключва вратата.

— Какво правиш тук? — пита тя.

Алисън хваща дъщеря си за раменете.

— Искях да се уверя, че си добре.

— Добре съм — казва тя, макар да не изглежда така. Косата ѝ е сплескана, очите ѝ са зачервени и уморени.

— Всичко ще бъде наред, Джесика. Всичко ще се оправи.

Това не я утешава особено. Тя поглежда майка си с комбинация от недоверие, страх и презрение.

— Какво направи? — пита тя. Измъква се от прегръдката ѝ, отстъпва няколко крачки назад и с гръб към вратата.

— Не мога да ти кажа, Джес. Заради собствената ти безопасност. Не мога — склучва ръце, сякаш за молитва — но трябва да ми повярваш...

— Да повярвам на теб?

— Смятам, че ще ме обвинят за убийството на Сам — казва тя.

— Ще те обвинят — лицето на Джесика се изкривява; наклонява глава на другата страна, сякаш иска да види майка си от друг ъгъл и

сякаш това би променило и реалността.

— Да — просто казва Алисън. — Това беше моята обица, Джес. Не твоята. Никога не си вземала обиците ми назаем. Никога. Разбираш ли?

В крайна сметка, тя възприема изказването на майка си с нарастващ ужас.

— Никой никога няма да разбере къде си била онази вечер — казва Алисън.

Джесика се оглежда из стаята, изпитва клаустрофобия, макар да знае, че не може да излязат. Този разговор не може да се води навън.

— Седни — казва Алисън.

Джесика се премества на леглото. Не е оправено, на него има три разпилени възглавници. Винаги си е била такава нейната красива дъщеря. Винаги е обичала да се заравя във възглавници.

— Чуй ме сега — Алисън прочиства гърлото си. — Полицията има причина да смята, че аз съм била в дома му онази нощ.

Джесика поглежда майка си.

Алисън вдига ръка.

— Вероятно ще мислят, че аз съм го убила. Това е сигурно. За мен няма проблем, защото на мен нищо няма да ми се случи.

— Не — казва Джесика с отпаднал глас, сълзите бързо напират.

— Джесика, нямам време за това — казва Алисън. Трябва да надмогне емоциите си, за да може Джесика да проследи мисълта ѝ.

— Няма да ти казвам защо, но имам прикритие. Няма да ме осъдят. Сто процента гаранция. Сега ме погледни.

Минава време, преди Джесика да дойде на себе си, цялата трепери, очите ѝ са замъглени.

— Няма да ти кажа нищо повече — продължава Алисън. — Ще ти бъде трудно да се справиш, но един ден ще разбереш. Засега трябва само да ме изслушаш. Става ли?

Едва ли може да очаква топъл отговор от дъщеря си, нито получава такъв. Изглежда, Джесика не може да прецени дали мрази, или цени силата на майка си.

— Добре — казва тя.

— Добре. Полицията ще ме разследва и, без съмнение, ще стигне до теб. Ще те разпитват. Трябва да имаш готови отговори. Трябва да сме сигурни кои са те.

— Искаш да им кажа неща, които ще те изкарат виновна?

— Да започваме, Джесика — казва тя. — Прави това, което ти казвам, и всичко ще бъде наред.

Рам Харун седи на пътническото място в колата и е вперил поглед в стената на подземния гараж в центъра на града. В колата е студено, паркингът няма добра изолация, а не можеха да оставят двигателя да работи в продължение на половин час, докато Харун получава инструкциите си.

— Нека проверим дали правилно съм разбрал — казва той. — Тази жена, Алисън Пагоне, трябва да умре, но трябва да изглежда така, сякаш тя е отнела живота си. Извършила самоубийство от чувство за вина, угризения заради престъплението и е предпочела смъртта от собствената си ръка пред екзекуцията.

— Да — казва шофьорът.

— И вие сте уверени, че аз трябва да го направя?

— Да — казва шофьорът, — трябва да го направиш ти. Очевидно на Лари Еванс не може да се разчита.

— Лари Еванс е идиот — казва Харун.

— Но върши работа. Държи учения в джоба си.

Седят мълчаливо, прозорците се замъгляват с падането на температурата. Рам Харун разтрива ръце.

— Липсва ли ти Пакистан? — пита шофьорът.

Харун го поглежда.

— А на теб? Не мога да проумея защо си поискал да се върнеш в този град.

Специален агент Ървинг Шийлз свива устни.

— *Na'at* — казва той. — *Ohebbo taghayor al ma-wassem*^[1].

— Да? — смее се Харун. — Обичаш сняг и ниски температури?

— Да, мамка му. Тук е моето място — Шийлз внимателно оглежда Рам. Познават се от дълго време. Шийлз никога не си е падал по сантименталностите, не се чувства особено комфортно. — *Tabdo bi sohha jayyida* — добавя той.

Харун приема комплимента.

— Храня се добре и спортувам, когато мога — казва той, фраза, която е научил в Щатите.

Шийлз се усмихва.

— *Lakad mada waket tawil*^[2] — казва той.

— Поне десет години — пресмята Харун — Твърде дълго. *Ladayka awlad*^[3]?

Шийлз кима.

— Осемгодишно момче и дъщеря на шест.

Харун се усмихва, трудно му е да си представи Ървинг Шийлз със съпруга и деца, но е далеч от Пакистан и вероятно Харун никога няма да опознае истинската му същност.

— Трябва да изглежда като самоубийство, Зулфи — казва Шийлз. — Всички трябва да мислят, че Алисън Пагоне се е самоубила.

— Всички ще си мислят, че се е самоубила — казва Харун.

— Когато това свърши, ще те спрат на летището — Шийлз го поглежда. — Нищо не можем да направим по въпроса. Трябваше да те оставим в списъка на наблюдаваните.

— Ясно.

— Ще бъде един от моите агенти. Просто бъди готов с отговорите на въпросите. Ще направи истинско представление заради митническите, но са й дадени инструкции да те пусне.

— Сигурен съм, че изживяването ще бъде незабравимо — казва Харун.

Ърв Шийлз се смее, малко пресилено, кратка усмивка, която бързо изчезва. Шийлз никога не е бил особено емоционален.

— *Tawakka al hazar, sayyedee* — казва Харун. — Пази се.

— Ти също — Шийлз стиска ръката на Харун — *Al selem, lakan abadan lil istislam*.

Харун излиза от колата и се отправя към изхода. *Мир*, беше му казал Шийлз, *никога не се предавай*.

[1] Не знам. Обичам да пътувам (арабски). — Бел.прев. ↑

[2] Дълго не сме се виждали (арабски). — Бел.прев. ↑

[3] Имаш ли деца (арабски). — Бел.прев. ↑

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО ПОНЕДЕЛНИК, 9 ФЕВРУАРИ

— Колкото и да е странно, напълно е вероятно. — Пол Райли говори с приглушен глас на Алисън, макар да са в конферентната зала и вратата да е затворена. — Вероятността да те оправдаят е малка. Така че рано или късно ще попаднеш в ръцете на правителството. Тогава ще очакват от теб всичко. Колкото и да е странно, така си в по-голяма безопасност, Алисън.

Алисън изпуска нещо като нервен смях.

— Времето, предполагам, е от значение — добавя Пол.

— От голямо — Алисън става от стола и започва да крачи около дългата маса. Контрастът между офиса на ФБР и кантората на Пол Райли е огромен.

— Искам да го направим сега. Казват, че ще бъде някъде през май.

— Трябва да имат някаква причина — въздъхва Пол — не че ще ни кажат.

Пол изглежда ужасно, раздразнителен е. Вероятно е напълно изтощен. От снощи, когато Алисън му се обади и през целия ден днес — приближава осем вечерта — Пол сигурно е спал два-три часа. Преди двайсет и четири часа дремеше пред телевизора, прекарваше мързеливо неделата и очакваше натоварената седмица на явявания в съда и срещи с клиенти. Вместо това, той прекара почти двайсет часа в смилане на много сложна ситуация и опити да намери решение.

— Да се връщаме вътре — казва Алисън.

Джейн Маккой седи на един от столовете в офиса на специален агент Ървинг Шийлз. Харик крачи из стаята. Шийлз говори по телефона. Главният прокурор на САЩ, Мейсън Тремънт, чете отразяването на убийството на Сам Дилън в пресата.

— Каква бъркотия — казва Тремънт. Маккой се среща с него за първи път. Той е главен прокурор на САЩ откакто новият губернатор

пое поста преди около четири години. Той е първият афроамериканец на тази позиция. Говори се, че е бил много добър в набирането на средства за губернатора, но също така се говори, че е угаждал на офиса. Не изглежда зле, изискан, в добра форма, в средата на петдесетте.

— Тя трябва да приеме сделката — казва Харик и обикаля стаята. Днес носи спортно сако и вратовръзка, а това не е обичайно за него.

На вратата се чука и Алисън Пагоне влиза с адвоката си, Пол Райли. Райли е бил част от Асоциацията на армията на САЩ (AUSA), част от федералното семейство, но се бе захванал с разследването на масовия убиец Бъргос по времето, когато Джейн Маккой беше в гимназията.

Мейсън Тремънт оставя вестника. Ърв Шийлз изключва мобилния си телефон.

— Принципно имаме сключена сделка — обявява Райли, — но трябва да видим всичко в писмен вид, официално.

— Съвсем скоро ще бъде готово — казва Мейсън Тремънт. — Писмо за имунитета на Матео Пагоне, показанията, останалите документи.

— Не само имунитета — казва Алисън, — даже не трябва да разговаря с вас.

— Разбирам — казва Тремънт. — Сделката е ясна, г-жо Пагоне.

— Добре — Алисън пляска с ръце — е, кой ще ме убие?

Маккой се разсмива от открития й коментар. Взема снимка от една папка и я показва на Алисън. Снимката е на Рамадаран Али Харун.

Алисън се отдръпва — не защото е грозен, в действителност Харун е доста симпатичен, а защото е от Близкия изток. Може да си говорим за политическата коректност колкото искаме, но Алисън и адвокатът ѝ вече мислят за едно и също и сега със сигурност подозират, че операцията е свързана с международен тероризъм.

— Този човек на снимката — казва Маккой — работи с нас.

Тя не дава повече обяснения. Алисън Пагоне трябва да знае само толкова. Рамадаран Али Харун работи под прикритие за ЦРУ, не официално, но няма нужда да го казва на Алисън. Не, Алисън Пагоне не трябва да знае името на Харун, нито с какво се занимава и кой е

работодателят му. Единственото, което трябва да знае, е, че този мъж от снимката е приятел, приятел, който Лари Еванс ще изпрати да я убие по някое време.

— Този тип е нещо като агент под прикритие? — пита Алисън и кима към снимката.

— Работи с Лари Еванс и още няколко човека — Маккой отговаря, макар не точно на зададения въпрос. — Той дърпа конците, г-жо Пагоне. Той ще настоява да бъдете елиминирана и ще настоява той да го извърши.

— Трябва да ме убие, но да го направи да изглежда като самоубийство.

— Да — казва Маккой, — последното нещо, което те искат, е хората да си мислят, че сте била убита. Искат да изглежда така, сякаш сте била разстроена, почувствали сте се виновна, нещо подобно.

Алисън е скептична. Маккой мислеше, че тази идея вече е приета.

— Нали сте била актриса? — Харик, който също е усетил колебанието ѝ, пита Алисън. — Това е като да играеш. Мъжът от снимката ще дойде и ще се престори, че ви е убил. Ще го направи да прилича на самоубийство.

— Аз просто — изглежда толкова трудно за вярване, едва ли някой ще повярва.

— Кой някой — вдига рамене Маккой. — Единственото, което Лари Еванс ще знае, е това, което чуе от подслушвателните устройства. То е само аудио, няма видео. Ще чуе някой, на когото има доверие. — Маккой размахва снимката на Рам Харун. — Ще чуе, че този мъж влиза в къщата ви, ще ви чуе да викате или нещо подобно, ще чуе борба, ще чуе как този мъж ви кара да влезете в банята, ще чуе изстрел от пистолет, зареден, разбира се, с халосни патрони, но той няма да го знае — и после ще чуе доверения си партньор да напуска къщата и вие просто трябва да стоите тихо няколко часа. Лари Еванс няма да има причина да мисли, че не сте мъртва.

— Предполагам — казва Алисън.

— Тогава агент Харик и аз ще нахлуем в дома ви рано на следващата сутрин и ще ви намерим „мъртва“. През това време Лари Еванс ще подслушва. Ще ме чуе да казвам „Алисън е мъртва“ и ще чуе партньора ми да казва: „О, да, тя е мъртва, добре“. Ще стигнем до

заклучението, че сте се самоубили. Ще кажа високо и ясно, така че да ме чуе Лари Еванс, че вината е моя, защото съм ви притискала за информация, свързана със скандала за подкупите и защото съм заплашвала Мат. Горката аз. Горката ти.

Алисън се усмихва смутено.

— После ще ви измъкнем оттам в покрита носилка, като се надяваме, че това ще стане, преди да се появят журналисти или представители на местната власт. Час по-късно ще пиете шампанско под федерална защита. Лари Еванс ще мисли, че е свободен — вие сте мъртва без съмнение — и ще довърши операцията. А вие ще бъдете на съвсем сигурно място.

— Г-жо Пагоне — добавя Харик, — Лари Еванс вярва на човека от тази снимка. Ще повярва, че чува убийството, поставено да изглежда като самоубийство. Когато дойдем на следващата сутрин, ще го потвърдим. Няма как да знае истината.

— Не за първи път инсценираме смърт — добавя Маккой. — Фактът, че Лари Еванс ще подслушва, само улеснява нещата. Можем да използваме подслушвателното му устройство против него.

Алисън вдига ръце.

— Добре, добре.

— Сега добихте ли представа как ще се случи всичко? — пита Маккой.

Алисън кима.

— Планът има пет стъпки.

— Да. Стъпка едно?

— Стъпка едно — повтаря Алисън. — Ще кажете на адвоката ми, Пол, кога трябва да започнем. Пол ще се свърже с мен и ще спомене оръжието на убийството. Това ще ми подсказе, че е време да започнем.

— Да — Маккой поглежда Пол. — Кажете нещо от този род: „Все още не са намерили оръжието на убийството“. Нещо, което не бие на очи.

Пол кима.

— Втора стъпка — продължава Алисън. — Ще кажа на Мат, когато сме вкъщи, за да чуе и Лари Еванс, точно къде съм скрила оръжието на убийството. На Лари Еванс това ще му хареса, защото добавя нещо към идеята за самоубийството ми. Ще изпрати този —

човека от снимката — да вземе статуетката с идеята да я остави до мен, когато се „самоубия“. Това е много по-убедително от предсмъртно писмо, това е изповед.

— Точно така — казва Маккой, — но всъщност по този начин ми сигнализираш.

— Добре — съгласява се Алисън, — това е стъпка три. Ще наблюдават хранителния магазин, където съм я заровила. Когато видите, че човекът от снимката взема статуетката от „Кънтрисайд“, ще разберете, че е време за плана.

— Добре — казва Маккой — и стъпка четири?

— Стъпка четири — въздъхва Алисън. — Ще дойдете в дома ми и ще се представите, сякаш не се познаваме. Ще поговорим така, че Лари Еванс да ни чуе. Ще кажете, че разследвате скандала с подкупа. Ще кажете, че ще предложите сделка на Мат — ако си признае, ще накарате областния прокурор да не ми издава смъртна присъда.

— Да.

— Ще бъда разстроена. Ще ми се иска да се самоубия. Ще кажа нещо от типа на: „Дъщеря ми вече изгуби един родител“. И очевидно пътя, който трябва да поема — като че ли съм изправена пред смъртна присъда — е сама да отнема живота си.

— Кое то би било страхотно от гледна точка на Лари Еванс — добавя Харик.

— И тогава — продължава Алисън, — стъпка пет, ще очаквам посещение от мъжа на снимката.

Маккой грейва.

— Ще инсценираме твоята смърт/самоубийство и ще те приберем на сигурно място.

Пол Райли прочиства гърлото си.

— Има обаче една пречка.

— Пречка — повтаря Ърв Шийлз.

— Има пречка? — пита Маккой.

— Да — казва Пол, — искаме това да се случи много скоро. Искаме да се случи сега — утре, вдругиден — или поне след обвинението й. Вашата дата за средата на май е неприемлива.

— Това е единственият начин — казва Маккой бързо. — Вече ви го казахме.

Това е единственият начин, защото ученият, с когото Лари Еванс е стигнал до споразумение, д-р Нийл Ломас, очевидно е бил изключително притеснен от смъртта на Сам Дилън и е казал на Еванс, че ще престане да работи върху формулата, ако още някой бъде убит. На теория Пол Райли е прав. Трябва да инсценират убийството на Алисън Пагоне много скоро, буквално в близките дни и да я измъкнат в безопасност. Но репортажите за смъртта на Алисън ще бъдат голяма новина в града, новина, която няма как да убегне от вниманието на д-р Нийл Ломас. А Бюрото иска д-р Ломас да довърши формулата. Според тяхното разузнаване Рам Харун най-вероятно ще достави формулата на един от най-високопоставените членове на Освободителния фронт и за тях е важно това да се случи. Д-р Ломас трябва да бъде щастлив и продуктивен.

Което означава, че Алисън Пагоне не може да „умре“, докато не се довърши формулата, а това вероятно няма да стане преди средата на май.

— Не можем да променим това — казва Ървинг Шийлз, който седи в ъгъла и е заел военната стойка, толкова типична за него. — Ако направим това с г-жа Пагоне сега, няма смисъл изобщо да го правим. Трябва да стане както говорихме — в средата на май.

Алисън Пагоне поглежда към Пол Райли. Маккой очаква да напуснат офиса и да побеседват, но със сигурност те вече са го обсъдили. Маккой никога не се е съмнявала в това.

— Добре — казва Алисън на Ърв Шийлз, — нека да бъде средата на май или когато трябва. Когато кажете. Когато Пол спомене „оръжието на убийството“.

Маккой сядна на стола си; поглежда шефа си, Шийлз, който стои намръщен със скръстени ръце. Намръщен, но доволен. Вече са сключили сделка.

— Бившият ви съпруг Мат очевидно ще разбере за това — казва Харик. — Ще разбере за сделката с имунитета и ще играе ролята на помощник в режисираните разговори в къщата ви за пред Лари Еванс. Има нужда от някой, на когото да казвате тези неща, съвсем логично е да е Мат. Нека дъщеря ви Джесика да стои в сянка.

— Да — Алисън твърде енергично клати глава, — тя няма да знае подробностите.

Следва пауза. Всички се гледат един друг.

— Имаме косвени доказателства — казва Пол Райли. — Днес трябваше да асимилирам ужасно много информация.

— Ясно — казва Ърв Шийлз. — Не, нямаме много време. Предполагаме, че г-жа Пагоне ще бъде разпитана много, много скоро.

— Бъдете сигурни — казва Маккой на Алисън.

— Ще се срещнем утре, когато имаме нещата в писмен вид — Алисън казва, — но ако приемете моите условия, аз ще се включа.

Ърв Шийлз е бесен. Другите си тръгнаха и оставиха Маккой и Харик да опират пешкира.

— Тази жена — казва Шийлз. — Известна ли е?

— Да, сър — казва Маккой, — четох един от нейните романи. Мисля, че беше нейният бестселър.

— Това е страхотно. Исусе Христе. Значи ще вдигнем много шум.

— Да, сър.

— Сър — прочиства гърлото си Харик. — Сър — казва той, — защо не забравим за това? Да говорим с областния прокурор. Да им кажем да свикат пресконференция, да кажем, че убийството на Сам Дилън не е решено и да накараме Лари Еванс да се чувства сигурен. Това е по-смислено, отколкото да минаваме през цялата тази шарада.

Шийлз поглежда Маккой, не Харик, задържа погледа си върху нея. Маккой има две предположения. Първо, вероятно шефът се чуди какво все още прави Харик в стаята. Шийлз дава нарежданията, Маккой води операцията. Това не е дискусия на кръгла маса, но Харик е партньор на Маккой и тя го е направила своя дясна ръка и в тази операция. Джейн е била на негово място преди и не ѝ е харесвало да я изключват от обсъжданията.

Или второ, Шийлз е обиден. *Не мислите ли, че вече ни е хрумнало, агент Харик?*

— Това няма да стане — Шийлз замахва с ръка сякаш срещу муха. — Първо, ще трябва доста да се изпотим, за да склоним Елиът Райкрофт да го направи. Тази година има избори. Показно убийство под неговата юрисдикция и има съперник, ако не сте забелязали. А той е и републиканец, агент Харик, ако не сте забелязали и това. Да

спечели отново изборите няма да е толкова лесно. Ще го разпънат, ако това убийство остане неразкрито.

Харик кима твърде ентусиазирано.

— И при всички положения случаят ще има сериозен отзвук. Областният прокурор ще трябва да разследва всичко преди да застане пред микрофона и да каже: „Нямаме представа какво се е случило. Прекратяваме разследването“. И през цялото това време Лари Еванс наблюдава Алисън Пагоне и се чуди, и ако ние обявим този случай за неразкрит, той ще се чуди още повече.

— Да, сър.

— И мислите — сега лицето на Шийлз почервява — мислите, че приятелите ни във Вирджиния ще ни позволят да се доверим на областен прокурор за това?

— Разбрано, сър.

— Да не споменаваме Алисън Пагоне — добавя Шийлз — сега тя е в опасност, мисля, че ще се съгласите, агент?

— Да, сър.

— Как мислите, че ще бъдем най-ефективни в запазването на нейната безопасност, агент? Като веднага я поставим под федерална закрила?

Харик ближе раните си от караницата и се опитва да отговори възможно най-меко.

— Не, не можем да го направим — казва Шийлз, като сам отговаря на въпроса си, — защото операцията умира, ако Алисън Пагоне умре — или ако те си мислят, че тя е умряла. Д-р Ломас ще си събере багажа, няма да има формула и няма да има шанс да хванем Мухсин ал-Бакари или който и да е там. Следователно, това е недопустимо. Разбирате ли, агент?

— Да, сър.

— Значи най-добрият начин да го направим е като обвиним нея в убийството. Ще стане сензация. Всичко, което се случи с нея, сега ще се гледа под лупа. Лари Еванс е достатъчно умен да го схване. И ако не се сети, Рам Харун ще му го припомни.

— Най-добрият начин да запазим Алисън Пагоне жива, е като я държим в светлината на прожекторите, което ще ни помогне да постигнем целите си.

Харик вече прилича на онези кукли с подвижни глави — така бързо кима.

— Разбирате ли, агент Харик, може би не е чак толкова добра идея да кажем на Райкрофт, че се борим с международна престъпна организация и да го помолим да подмине това сериозно убийство.

— Изяснихте мисълта си, сър — казва Маккой, като се надява да прекъсне гневното избухване. — Бяхте много повече от красноречив. Денят беше дълъг за всички ни.

Очаква обратен удар. На скалата на ходовете за кариерата този няма да ѝ донесе много точки. Не, този по-скоро прилича на ритник в топките на шефа.

— Добре. — Шийлз прокарва ръка през лицето си. — Добре.

— Трябва да говорим с Харун, сър — казва Маккой, — всичко трябва да му бъде ясно.

— Зная. Имаме нужда от яснота — въздъхва Шийлз. — Трябва да се обадя на шефа.

— Ще се срещна с него, ако искате — казва тя. — Ще говоря с Харун.

— Не — казва Шийлз — аз се занимавам с него. Тази операция я имаме заради мен.

По принцип тази операция би трябвало да се поеме от ЦРУ или Националната агенция по сигурността или да е координирана операция между агенциите. Но Шийлз познава Харун от доста време — той е причината Харун да бъде разпределен в този град — значи логично е той да говори с Харун.

— Божичко — клати глава Шийлз, — не съм го виждал от години.

— Той не знае, нали? — пита Маккой — Не знае всичко?

Шийлз затваря очи и прави физиономия.

— Не знае, но вероятно подозира.

Това изглежда логично за Маккой. Харун е в общи линии пласъорът. Той получава формулата от Лари Еванс, той плаща на Лари Еванс и доставя смъртоносната формула на Освободителния фронт. Със сигурност Харун подозира, че ако я достави на високопоставен член на освободетата, американските специални сили ще бъдат готови да връхлетят. И трябва да знае, че може да попадне под кръстосан огън. Вероятно го е знаел още в момента, когато освободетата го

пратиха в този град и той се свърза с американското правителство, за да им каже какво се случва.

— Единственото, което Рам Харун знае — казва Шийлз, — е, че д-р Ломас и Лари Еванс ще приключат с формулата и ще му дадат проба да потвърди, че отровата действа. Харун ще се престори, че я тества и ще каже на Еванс, че е приемлива. После ще прехвърли двайсет и петте милиона в сметка, която Еванс посочи. След като бъде направен трансферът на парите, Еванс ще достави формулата на Харун. Тогава Харун ще я вземе и ще я модифицира — ще я промени, така че без значение какво се случва, това да не е смъртоносната формула — и ще я достави на Освободителния фронт. На Харун му вярват достатъчно, че да я достави на един от *shura majlis*. Директно на Мухсин ал-Бакари. Ще пипнем Еванс и ще го тикнем зад решетките до живот, ще хванем д-р Ломас, както и лидера на Освободителния фронт.

Шийлз разтрива жилите на врата си.

— Значи, да, Харун вероятно е достатъчно умен, за да разбере, че цялата работа може да свърши със засада. Знае, че може да загуби живота си за това. Вече има инструкции как да действа, ако го заловят от американските специални части — трябва да се идентифицира като „Зулфикар“, рожденото му име, за да разберат, че е приятел. Но насред престрелката, устроена за залавянето на ал-Бакари, няма голям шанс. Сигурен съм, че го е разбрал.

— Харун си го бива — казва Маккой, по-скоро като въпрос, отколкото като изявление.

— Бива си го.

— Без съмнение ще заблуди Лари Еванс?

— Без съмнение — казва Шийлз. — Вече повече от десетилетие заблуждава Освободителния фронт.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО НЕДЕЛЯ, 8 ФЕВРУАРИ

12:44 сутринта

Джейн Маккой седи в колата и гледа часовника си.

Наближава един сутринта, неделя е, изминали са само четиридесет и пет минути и тя вече се моли денят да не е толкова динамичен, колкото съботата, която току-що е изминала. По принцип по това време вече спи. Сега е паркирала през една улица от дома, в който живее — живееше — Сам Дилън и където беше убит само преди няколко часа.

Затваря очи и слуша инструкциите по мобилния си телефон. Все още не може да повярва, че Сам Дилън е мъртъв. Вината е нейна. Отговорността е нейна. Знаеше, че Сам Дилън е в опасност и въпреки това не го очакваше.

Провал. Провал на „ен“-та степен. Всичко едва сега започва, а тя вече е загубила един цивилен.

— Да, сър — казва тя на Ървинг Шийлз по телефона, — вие ще сте първи. Добре.

Затваря телефона и поглежда Харик.

— Джесика Пагоне е все още в къщата на майка си — казва Маккой. — Предполагам, че ще прекара нощта там.

— И сега какво правим? — пита Харик.

Тя вдига рамене. Това е нейната операция, тя трябва да дава нарежданията.

— Ще изчакаме — казва на партньора си. — Някой друг ще намери тялото на Дилън.

— Ами Джесика?

— Не можем просто да отидем и да си бърбим с нея по това време на нощта. Не забравяй, че той подслушва дома на Алисън. Един сутринта е. Ще вдигнем тревога, ако отидем там сега.

— Права си — съгласява се Харик. — Утре.

Телефонът на Маккой звъни отново.

— Маккой. Какво? Ти... какво... изчакай — обръща се към партньора си. — Някой току-що е напуснал дома на Алисън — казва тя. — Не е колата на Джесика. Алисън е.

— Алисън Пагоне? Боже Господи! — Харик подскача от мястото си. Още екшън. Каква нощ само. Хубавата част от работата на агентите във ФБР е наблюдението, слушането, чакането, но не и това, което видяха тази нощ.

— Последвай я — казва Маккой по телефона, — но, за Бога, прикривай се.

Затваря телефона и се обръща към Харик.

— Никой от нашите сега не е в дома на Дилън, нали?

— Не, излязоха — казва Харик. — Ще проверя. Защо? — той се обръща към нея — Мислиш, че Алисън идва насам?

Маккой се усмихва.

— Да, мамка му.

1:06 сутринта

Алисън бавно спира *Lexus SUV* пред дома на Сам и поглежда часовника си. Минава един сутринта. Джесика каза, че входната врата не е заключена, така че не би трябвало да ѝ е трудно да влезе.

Вратата даже не е плътно затворена. Тя бавно я отваря, поема си въздух и влиза. С ризата си изтрива дръжката от двете страни. Джесика се закле, че тя е единственото нещо, което е докосвала.

Казва си, че няма да го погледне — поне не веднага — или поне докато не приключи, но инстинктите ѝ изневеряват и почти припада, когато го вижда да лежи неподвижен, със захлупено лице на килима. Погледът ѝ веднага попада върху раната на главата му, към статуетката, по която са полепнали кръв и коса.

— О, Сам — шепне тя, но собственият ѝ глас я сепва. *Първо си свърши работата.*

Стоически минава покрай тялото, претърсва килима, докато я намери. Платинената обица. Слага я в джоба на дънките си.

Готово. Приключила е.

Но си мисли за дъщеря си. Спомня си телефонния разговор, който тя накара Сам да проведе в петък — разговора с Джесика,

уволнението, това, че я изключи от живота си по безличната телефонна линия.

Исках единствено да говоря с него, каза ѝ Джесика само преди час.

Алисън поглежда през прозореца. Повечето хора не живеят тук, край езерото, през цялата година. Но Сам живееше, обичаше спокойствието. Вероятно сега на улицата живеят не повече от трима-четирима души.

Това означава, че има поне трима или четирима потенциални свидетели, които може да са видели Джесика да идва, включително и вдовецът до Сам, чийто прозорец светеше, когато тя мина с колата.

И кой знае кой може да е чул реакцията на Джесика, когато е била в офиса на „Дилън и Бекър“ в града, докато Сам я е уволнявал от другия офис. Алисън чуваше протестите на Джесика, макар да беше на разстояние от телефона; дали някой от „Дилън и Бекър“ я беше чул?

Джесика е била тук, в тази къща, в нощта на убийството. Била е притеснена предишния ден след обаждането на Сам. Лоша комбинация.

И всичко това по вина на Алисън.

Алисън взема обичата от джоба си и я поставя близо до тялото на Сам. Изтръгва кичур коса от главата си и го пуска на килима близо до Сам. Пише криминални романи; знае, че кичур коса трябва да има корен, за да се извлече ДНК.

Какво още?

Алисън хваща един от пръстите си, лакирани в червено, и отчупва голяма част от един нокът. Прави движение, сякаш хвърля нещо, за да провери къде може да се счупи един нокът. Или пък кой знае? Дали да не пусне и нокътя на пода?

Не трябва да е много очевидно. Може да изглежда режисирано. Вероятно това е достатъчно, за да привлече вниманието към себе си.

Какво още?

Алисън поглежда статуетката на килима близо до тялото на Сам. Покрита е с много кръв, почти засъхнала. Докосва я с пръста си, сега е гъста като сироп, и мацва петно върху тениската си.

Какво още?

Алибито. Спомня си го от романа, който пише. Романът, който мрази. *Най-добре се сервира студено.*

Знае къде е компютърът му. Горе. Внимателно изкачва стълбите, да не би да загуби равновесие и треперещите ѝ крака да не издържат и отива в офиса му.

Късметлийка е, мисли си тя, макар че късметлийка едва ли е точната дума за това, че Сам не използва парола за компютъра си. Екранът е черен и по него се сипят звезди и астероиди. С едно побутване на мишката на екрана се появява пощенската му кутия. Тя натиска иконата „Compose“ и изниква празно съобщение. Изписва думите — неясни, обърквачи, които сега изплуват в главата ѝ и адресира съобщението до себе си: *allison@allisonpagone.com*:

А: ТРЯБВА ДА ДООБСЪДИМ НЕЩАТА,
ЗАПОЧВАМ ДА СЕ ТРЕВОЖА. МНОЗИНА НЯМА ДА
СА ДОВОЛНИ ОТ ИНФОРМАЦИЯТА, С КОЯТО
РАЗПОЛАГАМ. ИМАМ НУЖДА ОТ СЪВЕТ ВЪЗМОЖНО
НАЙ-СКОРО.

С

След като изпраща имейла, избърсва клавиатурата и мишката. Ще изтрие и перилата и дръжката. Не, няма да остави достатъчно следи, за да я обвинят. Няма да напише името си с кръв на огледалото в банята. Това, което направи, е застраховка, нищо повече. Не е задължително да успеят да повдигнат обвинение срещу Алисън, нито пък да я заподозрат. Но след това, което направи тук, сега, едва ли ще повдигат обвинения срещу Джесика, а това е основната ѝ цел. Ако стигнат до Джесика, Алисън ще успее да се държи като заподозряна. След това, което направи тук, дъщеря ѝ никога няма да бъде обвинена в това престъпление.

Поглежда часовника си. Наближава един и двайсет. Сяда за миг и усеща как я залива вълна на изтощение, но успява да дойде на себе си. Сега не е време за умора. Сега трябва само да се прибере вкъщи.

Ще намери файла с романа, по който работи, и ще го изтрие от компютъра си. Ако дойдат да я търсят, несъмнено ще конфискуват и лаптопа ѝ. Другото предимство да пише криминални романи — знае, поне общо взето, за възможностите на правителството да възстановява изтрити материали от харддиска на компютрите. Ще го намерят. Ще

им се стори интересно, че е изтрила този документ от компютъра си само минути, след като се е прибрала от дома на Сам.

Сега идва трудната част. Ще го види за последен път. Мисли какво иска да каже. Да, знае, че е глупаво, знае, че той няма да я чуе нито сега, нито по-късно, когато се прибере у дома.

Слиза по стълбите и се приближава до Сам, пада на колене и започва да плаче.

В този момент е сигурна, че го обича. В този момент чувствата ѝ към Сам кристализират и преминават от наситена страст, от събуждането на чувства, потискани толкова години, в любов.

„Обичам те“ казва му тя на глас. Протяга се към него, но изглежда неуместно. Ръката ѝ е само на сантиметри от главата му. Тя иска той да я види още веднъж, макар и да не може. Лицето му е изненадващо спокойно, смирено, очите затворени, устните му са леко разтворени.

— Толкова много съжалявам, Сам — прошепва тя.

Но той е мъртъв, а тя трябва да защитава Джесика. Става на крака и се отправя към кухнята, взема торбичка за лед от чекмеджето и хартия от ролката. Връща се в хола, взема наградата от Асоциацията на производителите, изтрива я доколкото може, стиска я здраво с едната ръка и я слага в торбичката. При това действие обръща глава, не иска да вижда кръвта и косата, полепнали по мраморната основа, преглъща сълзите си за остатъка от нощта.

1:31 сутринта

— Кажи ми — казва Маккой на микрофона в яката си, като спазва безопасно разстояние между нея и колата на Алисън, която се отправя на юг, далеч от дома на Сам Дилън. Маккой остави Харик да работи в дома на Дилън с екипа, след като Алисън си тръгна.

— Не зная — казва Харик. — Търся. Какво... изчакай така.

Сега Маккой чува приглушени гласове. В дома на Дилън има екип федерални агенти, които се опитват да проумеят какво, по дяволите, е правила Алисън Пагоне, докато е била вътре.

Вероятно, мисли Маккой, тя просто е дошла да се сбогува. Да се увери сама. А може и да не е така.

— Наградата я няма — казва Харик. — Взела е шибаното оръжие на убийството!

— И обицата ли? — пита Маккой.

— Изчакай — чува се още по-приглушен шум. — Не, не, но е по-близо до тялото на Дилън.

— Добре. Добре.

— Чакай — казва Харик, — трябва да има и още.

— Свържете се с мен, когато разберете всичко. Аз ще проверя къде отива.

— Отива си вкъщи, Джейн.

— Не съм сигурна — казва Маккой, — да видим.

1:47 сутринта

Жълто като лимон. Спомня си го като вчера, облекчението, което изпита, когато намери петгодишната си дъщеря зад хранителния магазин „Кънтрисайд“ да посочва жълтото колче, забито в земята. Вече не пазарува в този магазин на „Епъл“ и „Риордан“; тук пазаруваше, когато тя и Мат живееха зад ъгъла. Сега живее на няколко километра оттук, но винаги се усмихва, когато минава покрай магазина.

Колчето е все още тук и все още е жълто, но дъщеря ѝ вече не е на пет години.

Алисън има лопатка за риене на сняг, която държи в колата си, така че бързо успява да изкопае дупка и да пхне статуетката в земята. Сега идва трудната част — да върне пръстта в предишната ѝ форма. По-голямата част от работата свършва с лопатката, но в крайна сметка е принудена да се наведе и да използва ръцете си, за да заглади почвата. Когато приключва, изтрива челото си с ръце.

Тя се изправя и се обръща да си тръгне. В лицето ѝ светва фенер. Има външно осветление, но е сравнително тъмно, фенерът я заслепява. Тя замръзва. Тялото ѝ изстива, но ако всичко трябва да започне оттук, така да бъде.

— Аз съм федерален агент, г-жо Пагоне. Моля, свалете тази лопата.

Федерален агент.

— Г-жо Пагоне, вие не сте убили Сам Дилън с този трофей и предполагам, няма да се опитате да убиете мен с тази лопата. Сега моля ви, свалете лопатата и отстъпете назад.

Алисън се подчинява, оставя лопатата и отстъпва назад.

— Аз съм специален агент Джейн Маккой — агентът насочва фенера към значката, която държи — ФБР.

— Не разбирам за какво става въпрос — казва Алисън. — Не разбирам това, което казахте за Сам Дилън.

— Така ли? — пита Маккой. — И този трофей от Асоциацията на производителите, който току-що заровихте? Нямате представа и той какво е, така ли?

— Не ви разбирам.

— Нека видя ръцете ви, моля.

Алисън вдига ръце.

— Завъртете ги с дланите към вас.

Алисън обръща ръце.

— Чудя се дали този счупен нокът съвпада с онзи, който моят партньор току-що намери до тялото на Сам Дилън — казва Маккой. — Какви други следи оставихте, г-жо Пагоне? Визитната си картичка на кухненската маса може би?

— Която и да сте, не зная за какво говорите.

— Зная за Джесика, г-жо Пагоне. Зная какво се е случило. Бях там.

Алисън затваря очи. *Те даже знаят името ѝ.*

— Счупихте ноктя си, преместихте обичката близо до тялото на Сам. Взехте оръжието на убийството.

— Тя не е искала да го убие — казва Алисън.

Федералният агент мълчи.

— Моля ви — казва Алисън, осъзнавайки колко глупаво звучи молбата ѝ.

— Г-жо Пагоне, имаме да обсъждаме много неща. Може да си помогнем взаимно.

Сърцето на Алисън подскача. Какво се случва?

— Много неща трябва да обсъждаме. Ще дойдете ли с мен в колата ми зад ъгъла, да не мръзна тук навън?

Алисън бавно се приближава към федералния агент. Тя се опитва да я предразположи.

— Ами лопатата? — пита тя.

— Аз ще я взема. Моля, минете покрай мен и спрете.

Алисън подава лопатата, минава покрай федералния агент, който ѝ прави път и спира. Чува как вдига лопатата, стърженето на желязото в паважа.

— Г-жо Пагоне — казва агентът. — Готова съм да се съглася с вас. Готова съм да се закълна, че дъщеря ви не е убила Сам Дилън, но имам нужда от помощта ви.

2:57 сутринта

Алисън минава покрай спортната кола на Джесика, паркирана в алеята, и спира своята в гаража. Оставя вратата на гаража отворена и застава до колата.

Поглежда часовника си. Почти три сутринта е. Прекарала е повече от час в разговор с агент Маккой. Почти три сутринта, много вероятно е Джесика да е заспала от емоционално изтощение.

Алисън се надява да не е.

Изчаква една, две минути. Може би Джесика е заспала. Това ще усложни нещата.

Вътрешната врата към гаража се отваря, Джесика провира глава.

Алисън вдига пръст към устните си и бавно движи глава.

Джесика не говори, това е целта. Изчаква малко и се опитва да разбере.

Алисън отстъпва към алеята и маха с ръка на Джесика.

Джесика бавно затваря вратата и излиза при майка си. Оглежда Алисън и очите ѝ се разширяват от ужас.

— Какво си направила, майко? — прошепва Джесика.

— Всичко е наред — казва Алисън, като се приближава до дъщеря си, но не я докосва. — Случва се нещо, за което и двете не сме знаели. Нещо, свързано със Сам.

— Не разбирам.

— Зная, Джес, и не можеш...

— Каж ми, мамо. Каж ми какво се е случило.

— Мога само да ти кажа, че никой няма да свърже това с теб. Сам — има нещо, в което той е бил въвлечен и за което не сме знаели.

— В какво е бил въвлечен? Откъде знаеш?

— Джес, и аз не зная, не зная никакви подробности. Аз просто... трябва да разбереш. Говорих с един човек, не ме питай кой, защото няма да ти кажа. Никой няма да каже, че ти си го убила.

— Аз *не* съм го убила, майко — отстъпва Джесика. — Ти не ми вярваш.

— Разбира се, че ти вярвам.

Алисън вярва на Джесика, защото така трябва. Не може да си представи да не ѝ вярва, няма друга приемлива алтернатива.

Готова съм да накарам трима федерални агенти да се закълнат под клетва, че Джесика не е убила Сам Дилън — каза ѝ агент Маккой преди час. — Готови сме да потвърдим, че онзи, другият, го е сторил.

Федералният агент се съгласи с нея — Джесика не е убила Сам. Но умът ѝ казваше това, което сърцето се опитваше да пренебрегне: Джейн Маккой не беше напълно съгласна с нея. Твърдеше, че е склонна да се съгласи, ако Алисън ѝ помогне.

— Разбира се, че ти вярвам — повтаря Алисън.

— Отиде ли до къщата? — пита Джесика.

— Да.

— Взе ли обията?

— Оставих я там, Джес.

— *Оставила си я...*

— Това е *моята* обия, Джесика. *Моята*, не *твоята*. И никога не си ми ги искала назаем. Ясно?

— Не разбирам какво правиш, майко. Не разбирам с кого си говорила и какво са ти казали. Не разбирам защо стоим вън вместо да влезем вътре.

Да, студено е, много е студено навън, а Джесика е само по блуза.

— Само това трябва да знаеш — казва Алисън — засега. Сам е бил въвлечен в нещо друго. Не е правел нищо нередно, но е знаел или поне някои хора са си мислели, че знае и нашето правителство се интересува от това друго нещо. Склонни са да кажат, че е бил убит поради тази причина и че убийството му няма нищо общо нито с теб, нито с мен. Ще го потвърдят, но трябва да им помогна.

— Как ще им помогнеш?

— Говори тихо — казва Алисън. — Мислят, че къщата ми се подслушва.

— Какво? — потреперва Джесика и поглежда към къщата.

— Тихо, Джесика. Всичко е наред. Всичко ще се оправи. Аз съм под закрила.

— Свързано е с това... което Сам е знаел?

— Боят се, че аз също може да зная. Не е така, но затова подслушват къщата ми.

— Това е *лудост*, майко.

— Станалото станало — казва тя на дъщеря си. — Ще се справим. — Алисън се пресяга да прегърне дъщеря си, но се отдръпва, не иска да я докосва с мръсните си ръце. — Джес, полицията вероятно ще си помисли, че аз съм убила Сам.

— Не.

— Няма проблем. Под закрила съм. Всичко вече е уредено, но ти трябва да знаеш какво ще се случи. Полицаяте ще ме потърсят, вероятно ще ме обвинят. Хората ще си мислят, че съм убийца. Няма да ти бъде лесно, но всичко ще бъде наред. Няма да отида в затвора, трябва да ми вярваш. Ще бъде трудно.

— Защото си отишла в къщата му? — лицето на Джесика се покрива със сълзи. — Майко? — успява да каже тя, с треперещ глас. — Какво направи там?

— Няма значение. Нищо повече няма да ти кажа. Не може да знаеш какво се случва, Джес. Не може. Трябва да ми вярваш. Вярваш ми, нали?

— Аз... разбира се.

— Добре. Говорила ли си с някого тази вечер? Обаждала ли си се на някого?

— Не — казва тя — седях тук и направо откачих. Толкова се забави.

— Зная, скъпа, съжалявам — тя се приближава до къщата. — Трябва да се върнем вътре. Сега, слушай. Когато влезем, ще ти кажа, заради този, който подслушва, че аз съм убила Сам. Ти просто се прави, че не вярваш. Ще поговорим малко, после ти ще си легнеш. На сутринта ще трябва да си тръгнеш. Ще трябва да си тръгнеш и да не се връщаш в тази къща, докато не приключи всичко. Не може да говориш за това и с баща си. Аз ще говоря с него, ясно? Ти не. Когато всичко свърши, ще разбереш.

Джесика отново поглежда към къщата.

— Трябва да влезем — казва тя.

— Да — Алисън шепне в ухото на дъщеря си. — Всичко ще бъде наред, Джес — обещава тя.

ЕДИН ДЕН ПО-РАНО СЪБОТА, 7 ФЕВРУАРИ

7:05 вечерта

Тайни. Живее с тях вече повече от десет години, може би от деня, в който се омъжи за Мат, макар че не може да е сигурна — не може да върне събитията. Не го обичаше. Не обичаше човека, с когото беше прекарала повече от двайсет години, от когото имаше дъщеря.

Тайните никога не остават тайни. Не можеше винаги да живее с тях и сега, когато Джесика беше в колежа, изглежда моментът беше дошъл.

Сега със Сам отново тайни. *Етична дилема*, каза той два пъти по телефона миналата седмица, без да дава подробности. Даже не искаше да го обсъждат.

Тайна. Сам не искаше да й каже.

Нито пък тя му беше казала. Тайна. Вероятно същата. Тя също знае.

Изглежда и ФБР вече знаят. Вече са хванали банковата сметка на Мат. Мат й каза — така както винаги прави — по време на вечеря, през януари. Бяха си обещали да се виждат, да поддържат връзка. Мат често пиеше прекалено много, но в този случай наистина прекали.

— *Мислят, че съм подкупил няколко сенатори* — каза той, изплювайки камъчето, сякаш беше отрова.

На Айнщайн не му трябваше много време да направи връзката. За Мат беше голяма победа, когато миналата година законът за лекарствата мина в Сената. Голяма, но противоречива победа, която включваше внезапна промяна на гласовете на трима сенатори. Това извиване на ръце зад сцената вероятно не се харесва на обществеността, но прави лобистите звезди. Мат беше победителят в тази сделка.

Алисън го забеляза, когато договаряха нещата по развода през декември, месец по-рано. Няколко тегления на сериозни суми от банковата сметка за последните няколко месеца. Реши да се преструва, че не й пука, реши да не го споменава. Вероятно имаше любовница.

Вероятно се опитваше да се защити финансово, крадеше от гърнето преди медът да се подели между всички. Нямахме представа, а и наистина не ѝ пукаше. Имаше си достатъчно пари. Ако едно мирно разрешение на брака ѝ струваше трийсет хиляди, то това бяха най-разумно похарчените ѝ пари.

Нямахме представа, че Мат слага парите в ръцете на щатски законодатели.

Етична дилема, беше ѝ казал Сам два пъти миналата седмица по телефона. Без подробности. Тайна. Знаел е.

Знаеха една и съща тайна и никой не искаше да каже на другия.

Алисън затваря книгата, която чете. Гладна е. Минава седем вечерта, а не е яла цял ден. В стомаха ѝ е истинска революция.

О, толкова глупаво се държа, прекали, държа се като ученичка. Сам се възхищаваше на Джесика на купона, а тя се вдига и отива до столицата, за да го накара да я уволни? Даже го обвини, че е спал с Джес?

Беше свързала трите неща: коментара на дъщеря ѝ, че се интересува от един *мъж в работата*, когото Алисън *не би одобрила*; споменаването на етичната дилема и погледа на Сам към Джесика по време на партито.

Покрива лице с ръката си. Ще ѝ се да може да изтрие вчерашния ден от календара. Да изтрие само петък, шести февруари от календара и да обясни на дъщеря си по разумен, зрял начин, че човекът, за когото храни надежди, всъщност сега е гаджето на мама.

Ще го направи. Ще се обади на Сам и ще му се извини за детинското си поведение. Ще говори с Джесика и ще обясни всичко.

7:20 вечерта

Джейн Маккой мълчаливо застава до тялото на Сам Дилън. Оуен Харик излиза от кухнята.

— Чисто е — казва той. — Почистихме цялото място. Махнахме подслушвателите.

— Сигурно ли е? — шепне Маккой.

— Да. Чисто е, Джейн.

Други агенти, двама мъже и една жена, се появяват от други части на къщата; всички се събират около тялото на Сам Дилън.

— Значи тук е чисто — потвърждава Маккой.

Всички агенти кимат.

— Добре — казва тя, този път без да шепне, — тогава може ли някой, по дяволите, да ми каже как се случи това?

— Никой не мислеше, че той ще го убие — казва Оуен Харик — нямаше никакви изгледи. Джейн, ти видя имейла на Харун.

Да, беше го видяла. Откакто пристигна в Щатите, Рам Харун ползваше този имейл *pakistudent@interserver.com*. Когато искаше да осъществи контакт с американското правителство, той пращаше имейл на себе си и така беше сигурен, че правителството следи сайта и също чете съобщенията. Трябваше да внимава какво пише, в случай че Освободителният фронт също хакне сайта, но съобщенията му стигаха до федералните. Чрез този имейл преди няколко месеца Харун уведоми ФБР, че се е свързал с важен човек, който се казва Лари Еванс. Чрез този имейл Харун ги уведоми миналата седмица, че Лари Еванс следи отблизо двама души — Сам Дилън и Алисън Пагоне, защото има опасения, че Сам Дилън е разбрал за операцията във „Фланагън-Макс“ и е казал за това на приятелката си Алисън.

— Харун каза, че Еванс ще наблюдава и ще чака — казва Харик, — не че ще убива.

— Не го ли видяхте да влиза? — пита Маккой и оглежда триото от агенти, определени да наблюдават къщата.

— Не. Той се промъкна, когато доставиха храната — към шест и половина.

Това вече го знаят. Бюрото наблюдаваше чрез камери цялата територия около къщата на Сам Дилън. Лари Еванс беше добър. Промъкнал се бе, докато Сам отваряше входната врата. Проблемът е, че Лари Еванс остава незабелязан не само от Сам Дилън, но и от тримата федерални агенти.

— Видяхме го да напуска къщата тогава, когато ви се обадохме — казва един от агентите.

Да, после отидоха до видеото, превъртяха записа, видяха как Лари Еванс влиза през задната врата в шест и двайсет — точно когато Сам Дилън отваряше входната врата — и го видяха да си тръгва десетина минути след седем.

— Не мога да повярвам — мърмори на себе си Маккой. Поглежда Харик. — Добре ли пазим Алисън Пагоне?

— Да, покрили сме я.

— Увери се, че е така, Оуен. Никой друг не трябва да умира тази вечер.

— Какво ще правим сега? — пита Харик.

Маккой бавно обикаля стаята.

— Нищо. Не можем да останем тук. Трябва да изчезваме.

— И ще оставим тялото така? — пита агент Клайн.

— Да, мамка му! Какво предлагаш? Да се обадим на полицията? Или просто да се обадим на Лари Еванс и да му кажем, че се интересуваме от него.

— Добре, добре — маха с ръце Харик, — да се махаме оттук, всички.

Маккой излиза първа. Чува глас в слушалката си.

— Агент Маккой — това е член на екипа й, който наблюдава околностите.

— Да — казва тя.

— Някой идва по улицата. Спортна „Мазда“. Ще проследя номерата.

— Колко близо е? — пита Маккой.

— Много. По-добре изчезвайте. Изглежда спира пред дома на Дилън.

7:24 вечерта

— Джесика Пагоне? — казва Маккой в микрофона на яката си.
— Дъщерята?

— Да — чува гласа в слушалката. — Дъщерята на Алисън Пагоне току-що беше в дома му. Преди по-малко от три минути. Току-що си тръгна.

Маккой поглежда Харик, който чува казаното.

— Върни се там след около минута — казва Пагоне в микрофона — през задния вход. Огледай и излизай.

— Излизай.

Маккой поглежда партньора си.

— Какво става, по дяволите?

Харик клати глава.

— Дъщерята на Алисън познава ли Сам?

— Мамка му, нямам представа — краката на Маккой се подкосяват. Тя и Харик са спрели на съседната пряка до къщата на Сам.

— Била е вътре само две минути — казва Харик. — Видяла го е да лежи на килима и си е плюла на петите. Но къде отива сега?

— Кой знае?

— Правим ли нещо? — пита Харик. — Не съм сигурен дали трябва.

— Няма какво да направим — съгласява се Маккой, като се опитва да се успокои. — Значи тя го е намерила мъртъв. Някой все щеше да го намери. Не е същото, като да предадем Лари Еванс на полицията.

— Чудя се дали Джесика е повикала ченгетата — Харик удря по волана.

Маккой вдига рамене.

— Вероятно. Кой знае? Изпращам екипа ни обратно, да огледа мястото. Съмнявам се, че Джесика е направила нещо. Не е имала време. Вероятно го е видяла, станало ѝ е зле, плюла си е на петите.

— Или поне аз така бих постъпил — съгласява се Харик.

— Нека просто изчакаме. Хората ни ще заемат позиции, след като огледат мястото отново. Рано или късно полицията ще дойде и тогава ще трябва да се омитаме.

— Нищо ли няма да им кажем?

— Няма какво да им кажем, Оуен — прозорците на колата ѝ се запотяват. Маккой си спомня времената, преди години, когато прозорците се запотяваха по други, много по-приятни причини. — Не можем да им позволим да се намесят.

— Няма да им хрумне да обвинят Лари Еванс — казва Харик. — Отпечатъците му ги няма в базата данни, а съм сигурен, че е достатъчно умен да не остави такива.

— Да. Умен е. Часовник? Трофей? Това прилича на всичко друго, но не и на професионализъм.

— Това, за което се чудя — казва Харик, — е дали полицията ще заподозре някой друг.

— Не зная — отговаря Маккой отпаднало.

— Не можем да позволим да натопят друг за това, Джейн. Като Джесика Пагоне, например. Може да е оставила сума ти следи, които

да водят към нея.

Маккой потупва партньора си по ръката.

— Да се тревожим за това, когато му дойде времето, а?

7:56 вечерта

Да. Ще се обади на Джесика, решава Алисън. Ще се срещнат и всичко ще ѝ обясни. Ще признае, че тя е настояла Сам да ѝ се обади и да я уволни. Ще се извини за лошото си поведение и ще използва извинението да оправи нещата между тях. Да признае на Джесика за Сам е все едно да се представи за жената, която винаги е била, същата майка, която силно обича дъщеря си, но която сега е свободна и има нов мъж в живота си.

Джесика е голяма. Трябва да е готова за това. Трябва да приеме, че хората — дори собствените ѝ родители — понякога се разделят и то, не по вина само на единия. Въобще не става въпрос за вина, всъщност.

Чува как някой се опитва да отвори вратата и скача от стола, отива в коридора. Тази част на града е сравнително безопасна, но все пак си е град, а тя живее сама. Сега скърцането и въздишките през нощта я плашат — до нея вече няма бивш шампион. Не, не е точно посред нощ. Едва осем и половина е...

Чува и друг шум — някой се опитва да пъхне ключ — входната врата се отваря. Джесика се втурва вътре и бързо затваря след себе си. Обръща се и вижда Алисън. Лицето на Джесика е обляно в сълзи, спиралата ѝ се стича по бузите. Трепери, на ръба на нервна криза е.

Алисън я прегръща, взема я в ръцете си; успокоява я, двете са на пода.

— Какво се е случило? — пита Алисън, като държи главата на Джесика и разглежда тялото ѝ да не би да е наранена някъде. — Божичко, миличка, какво се е случило?

8:04

Маккой изключва телефона си и го слага да се зарежда в колата на мястото на запалката. Екипът, който отново влезе в дома на Сам Дилън след неочакваната визита на Джесика Пагоне, тъкмо е докладвал.

— Поне нищо не е объркала — казва Маккой.

— Да, но не е оставила мястото съвсем чисто — казва Харик. Има предвид платинената обица на килима до тялото на Сам.

— Вероятно се е навела — предполага Маккой. — Обиците лесно падат.

— Трябва да я вземем, Джейн.

Маккой клати глава.

— Няма да им позволя да се фалшифицира местопрестъплението.

— Това не е фалшификация, Джейн. Местопрестъплението не включваше обица.

— Знаем, че не го е убила. Дойде след това. Мамка му, имаме запис на Лари Еванс.

Маккой поглежда Харик.

— Казвам, че това може да замеси момичето — натъртва той.

Маккой дъвче устната си.

— А това, може би, не е толкова лошо — добавя Харик.

— Може би да, а може би не.

— Джейни, чуй ме. Тази нощ е ненормална. Зная. Случиха се много неща, които не очаквахме, трябваше да вземем бързи решения, но не можем да навлечем беля на това момиче.

— Няма — казва тя разсеяно.

— Тогава им кажи да влязат и да вземат проклетата обица.

Маккой бавно клати глава.

— Джейн...

— Джесика Пагоне е дъщеря на Алисън Пагоне — казва тя — и Алисън Пагоне е част от всичко това, без значение дали ти харесва, или не.

— Какво си си наумила?

— Просто си мисля — казва тя. — Мисля си, че Лари Еванс трябва много да се е притеснил за Сам Дилън, нали? Достатъчно, че да го убие. Трябва да се тревожи и за Алисън. Вече я наблюдава, нали? Значи и за нея се притеснява.

— Идеята е — продължава Харик, — че може да имаме нужда от помощта ѝ.

— Да — промърморва Маккой и отново премисля нещата.

Телефонът ѝ звънва. Маккой почти подскача на седалката.

— Маккой. Добре? Добре. — Тя поглежда партньора си. — Не правете нищо. Просто се уверете, че къщата е в безопасност. Каквото и да ви струва.

Затваря и вдига вежди.

— Джесика току-що е пристигнала в дома на майка си.

— Къщата на Алисън — простенва Харик. — Добре. Слава Богу. Маккой се отпуска на седалката.

— Казва на майка си, че е намерила Сам Дилън мъртъв — предполага Харик. — В истерия е. Уплашена е. Откача.

— Всичко това — съгласява се Маккой. — Плюс тревогата на Алисън.

— Разтревожена? — колебае се Харик. — По-скоро поразена от мъка.

— Не — казва Маккой, — притеснена.

Харик докосва ръката на Джейн.

— Мислиш, че се тревожи дали дъщеря ѝ не е убила Дилън?

Раменете на Маккой се вдигат.

— Няма как да е сигурна, че не го е направила.

— Джейн, недей — казва Харик, — не можеш да я изнудваш.

— Не говоря за изнудване — скърца със зъби Маккой, нервнен навик, когато мисли бързо. — Нека да си мисли каквото иска. Да не я успокояваме, не е същото, като да я лъжем.

— Тя ни помага — казва Харик, вероятно разбира каква е сделката — и ние я уверяваме, че Джесика няма да пострада. Няма да ѝ е все едно дали дъщеря ѝ е убийца.

— Нещо такова — казва Маккой. — Точно сега вероятно откриват, че Джесика е оставила доказателство — поглежда тя към Харик — да видим какво става.

— Джейн — казва Харик. — Наистина ли ще причиниш това на тази дама? Ще я накараш да мисли, че собствената ѝ дъщеря е убийца?

— Ще си го помисли — казва Джейн. — Аз няма да ѝ го казвам.

— Божичко.

— О, я се стегни, Оуен. С голям случай сме се захванали, мисля, че това, което правим, си струва, не е ли така? — тя маха към него. — Когато всичко приключи и всички са здрави и читави, ще ѝ кажа истината. Ще ѝ дам копие от видеозаписа, на който се вижда как Лари

Еванс прониква в дома на Дилън, но засега да използваме това, с което разполагаме.

Харик гледа втренчено Маккой.

— Когато това приключи — повтаря тя раздражено, — ще уверя Алисън, че дъщеря ѝ не е убила Сам Дилън. Но дотогава използваме това, което имаме. Успокой се. Искаш ли да спрем международната терористична операция, или не?

8:38

Алисън седи до дъщеря си, която най-сетне започва да се успокоява. Алисън е покрила раменете ѝ с одеяло и е приготвила топъл чай. Седят на диванчето в хола.

Джесика си е вкъщи вече половин час. Отне ѝ десет минути да разкаже на Алисън какво се беше случило. В следващите двайсет минути Алисън повтаряше дали правилно е чула дъщеря си.

Сам е мъртъв.

— Аз само исках да поговорим — казва тя. — Исках да разбера защо съм уволнена.

Сам е мъртъв. Не може да повярва на ушите си. Не може да повярва, че е истина. Първият ѝ инстинкт е да изтича, да отиде там или поне да му се обади. Това е първата ѝ реакция, втората, третата, но въпреки това не може да помръдне. В този момент е по-загрижена за друг.

— Някой друг в „Дилън и Бекър“ знае ли, че си уволнена? — пита Алисън.

Джесика клати глава.

— Не, не съм говорила с никого. Бях като замаяна. Просто си тръгнах. Даже не си събрах нещата.

— Добре — казва Алисън. — Добре.

Джесика я поглежда.

— Мислиш, че може да ме обвинят за това? Някой би си помислил, че аз...

— Не, скъпа, разбира се, че не — казва Алисън бързо. — Никой няма да си го помисли.

— Аз бях там — казва тя.

— Да, така е. Някой видя ли те? Джес? Знаеш ли дали някой те е видял тази вечер?

— Не зная. Откъде да зная?

Алисън взема ръката на дъщеря си и застава на колене с лице към нея.

— Няма да позволя да ти се случи нищо — казва тя.

— Аз не... мислиш, че съм го убила — Джесика се изтръгва от майка си и се изправя. — Мислиш, че съм убила Сам?

— Не — Алисън също става и се приближава до дъщеря си, която отстъпва — разбира се, че не. Само казвам, че си била там. Може да възникнат въпроси. Няма да позволя да ти се случи нещо.

— О, Боже — Джесика се опира на полицата над камината.

— Вината е моя, Джес, и ще направя всичко, за да те предпазя.

Джесика бавно поглежда майка си.

— Какво значи това?

Алисън си поема дъх. Така или иначе щеше да й каже. Казват, че не трябва да се налива масло в огъня, но тя е на друго мнение. Сега трябва да разкрие всичко.

— Аз и Сам се виждахме, Джес — казва тя.

Очите на Джесика се разширяват.

— Какво? Ти и Сам?

— Зная, че преди няколко месеца си му предложила да излизате. Той ми каза. Интересувала си се от него и мога да разбера защо.

— Ти и Сам, майко? — тя се отдръпва от Алисън.

— Да — потвърждава Алисън — случи се, след като аз и баща ти се разделихме, но да.

Погледът на Джесика шари из стаята. Това е прекалено. Това за капак на всичко.

— Вината е моя — казва Алисън. — Аз съм причината тази вечер да си тук.

— Какво означава това? — тя тръгва към майка си смело.

— Ти беше уволнена — казва Алисън — по молба на една несигурна, ревнива жена, която не разсъждаваше трезво.

Джесика изкривява лице и поглежда майка си.

— Казала си му да ме уволни?

— Вчера отидох в столицата и го накарах да ти се обади.

— Ти си му казала — да ме уволни?

Алисън кима.

— Днес осъзнах колко глупаво съм постъпила. Щях да ти се обадя и да говорим за това. Кълна ти се, щях. Щеше да си получиш работата обратно.

Джесика не може да отговори, това е поредният емоционален изблик. Няма място да го впише в списъка на събитията от тази вечер. Прибира косата си зад ушите, навик, който си изгради през пубертета, навик, който има от Алисън.

Алисън гледа профила ѝ и вижда платинената обица на ухото ѝ, една от обиците, които си купи неотдавна. Не е изненадана. Алисън беше видяла, че липсват от кутията ѝ за бижута покрай Коледа. Не за първи път дъщеря ѝ ползваше бижутата и дрехите ѝ. Всъщност, това ѝ харесваше.

Джесика е добре облечена, забелязва сега Алисън. Виолетова блуза, черна пола и ботуши, повече грим от обичайното, без значение, че сега целият е размазан по лицето ѝ. И обиците. Нагласила се е за срещата със Сам. Сега вижда с очите си това, което Сам ѝ беше казал. Джесика си падаше по него.

— Толкова съжалявам за това, скъпа.

Джесика продължава да крачи покрай камината, ядосва се, гневът надвива ужаса.

Не може да го е направила, казва Алисън на себе си *Не Джесика*. Усеща, че нещо отвътре я изгаря, момент на паника, колкото и да се опитва да се пребори с мислите. *Не би била толкова разстроена, ако го беше убила.*

Прекарват остатъка от вечерта, повтаряйки този разговор. Алисън разпитва Джесика какво точно е правила в къщата, къде е ходила, видял ли я е някой. Опитва се да отхвърли все по-ясната мисъл, че Сам Дилън е мъртъв, защото трябва да се захване с младата жена, която може би ще обвинят в убийството му.

Джесика решава да пие вино, за първи път го прави пред майка си, без значение, че според закона алкохол не може да се пие до двайсет и една. Алисън осъзнава, че това не е редно, но при създалите се обстоятелства не протестира.

Без значение дали го е убила, или просто се страхува, че може да бъде обвинена, Джесика трябва да бъде спокойна сега. Малко вино

няма да ѝ навреди. А Алисън вижда, че в резултат от разпита Джесика изпада в паника.

О, тя определено се държи така, сякаш не е виновна. Ако го беше убила, щеше да се държи по друг начин. Значи не, не може да го е направила.

Нали?

Няма угризения, нито даже намек, което Алисън би очаквала да види. Вижда ужас, отвращение, но не и угризения, нито дори страх.

Значи не, не може да го е направила.

Към единайсет и половина, след около три часа разговори, Джесика вече е спокойна, леко пияна. Може утре заедно да отидат в полицията, ако решат да обяснят всичко това. Алисън не е сигурна. Представя си картината, описана от местните ченгета: млада объркана жена, която е влюбена в мъж, а той я зарязва, тя отива в дома му на следващата вечер и го убива. Може да е имало хора, без значение какво си мисли Джесика, които да потвърдят всеки един факт.

Не е сигурна как ще изглеждат нещата. Сега смята да отиде в дома на Сам. Признава, че отчасти го прави, защото иска да го види пак, да го докосне отново. Да се сбогува.

Но това не е единствената причина. Исква да провери какво е оставила дъщеря ѝ. Исква да види как изглеждат нещата преди да накара дъщеря си да отиде в полицията и да си признае, че е била там тази вечер.

Джесика си ляга. Алисън гледа как бавно изкачва стълбите. Дъщеря ѝ е напълно изтощена и тя се надява, че ще може да заспи.

Алисън се връща в хола и също отпива от виното. Да, толкова много иска да го види отново. Все още не може да го възприеме. Няма го. Сякаш е прочела нещо за някой друг, сякаш е от анонимните жертви, които се появяват в новините всеки ден. Не и Сам.

Не, Джесика не може да го е убила. Не. Невъзможно е.

— Мамка му — чува тя вика на дъщеря си. — Мамка му.

Алисън се изправя и отива в коридора. Джесика тича надолу по стълбите, минава през хола, претърсва килима, преобръща възглавниците и ругае.

— Какво — пита Алисън в паника. — Какво?

Джесика продължава търсенето от хола в кухнята, опипва полиците, даже отваря хладилника, после тича навън и оставя входната

врата широко отворена.

Алисън я следва, вика след нея. Джесика тича на двора, отваря вратата на колата и я претърсва още по-щателно от къщата.

— Джесика, какво има, за Бога? — пита тя. Сега за първи път вижда страха, изписан на лицето на дъщеря си. Тя също усеща страха, последван моментално от усещане за спокойствие. Майчински защитен механизъм. Знае колко много обича дъщеря си, която се е почувствала измамена от нея. Знае, че е готова на всичко за нея.

— Не ми казвай, че е при Сам — тревожно шепти Джесика на себе си и претърсва пода на колата. — Не ми казвай, че съм я оставила...

— Джесика — казва спокойно Алисън. — Какво има?

Джесика излиза от колата и поглежда Алисън със сълзи в очите, търси утеха в лицето на майка си, както е правила години наред.

— Майко — казва Джесика със стиснато гърло. — Едната от обиците я няма.

ЕДИНАДЕСЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО

Рам Харун примигва на светлината в стаята, след като е пътувал в тъмния седан и е изкачил няколко стълбища с превръзка на очите. Баща му е до него и потупва ръката му, сякаш да го подкрепи.

— Всичко е наред, Зулфи — казва му той.

— Не Зулфи — казва мъжът зад бюрото, американец, говорещ местния пакистански диалект доста добре. — Мислех, че вече си Рам.

— Да, Рам — казва баща му.

Мъжът зад бюрото носи светлосиня риза и очила. Горедолу е на възрастта на бащата на Рам, но слънцето е увредило светлата му кожа.

— Зулфи — казва мъжът на Рам — доста е, как да кажем... „демократично“. Добре звучи в Балучистан, но тук, в Пешавар, не чак толкова.

Рам — по рождение Зулфикар Али Харун — е кръстен на първия демократично избран министър-председател на Пакистан, Зулфикар Али Бхуто, който в крайна сметка е свален от първия от няколкото диктатори, управлявали Пакистан, откакто той се е родил. Покойната сестра на Рам, Беназир, е кръстена на дъщерята на Зулфикар, Беназир Бхуто, която по-късно е избрана на същия пост.

— Майка ти обичаше свободата — казва мъжът.

Рам го поглежда.

После мъжът кима.

— Майка ти работеше за Централното разузнавателно управление (ЦРУ) в продължение на няколко години.

— Зная — казва Рам уверено. Рам го знае, ако трябва да сме точни, от четиридесет и осем часа, след като се кара с баща си за тайните му дела, за нещата, които вършеше нощем. Мислеше, че баща му пренася оръжие за *mudjahedin*, че вероятно е свързан с някоя от военните групи, но не допускаше, че може да прави нещо по молба на американското разузнаване.

— Баща ти е оперативен работник под прикритие — казва мъжът.

— И това зная.

— Добре. Значи знаеш, че ако някога издадеш тази информация, той ще бъде убит незабавно, а вероятно и ти.

Рам усеща как го облива гореща вълна. Баща му слага ръка на рамото му.

— Знае го — казва бащата.

Сега Рам гледа на майка си с още по-голямо възхищение. Той самият не се занимава с политика, никога не се е занимавал. Такива неща са далечни за едно тринайсетгодишно момче. Съучениците му, които са живели в Пешавар през целия си живот, имат по-голям опит и са развили антизападно разбиране за света, но Рам е дете на Балучистан, където тази свещена война е равна на не повече от няколкостотин афгански бежанци, пръснати из региона. Майка му винаги е говорела за свобода, за Америка, за смелостта на Зулфикар Бхуто, който се е борил за свободата и е прекарал последните години от живота си в затвора, измъчван, преди да бъде екзекутиран от един от многото диктатори, потискали Пакистан.

Твоят Пакистан, ще бъде свободен Пакистан, често му казваше тя.

— Аз също искам да се присъединя, г-н Шийлз — казва Рам на английски.

— Така казва и баща ти — Шийлз се обляга на стола си, с лека усмивка на лицето, но със сбърчени вежди.

Ще трябва да убеди г-н Шийлз. Баща си също. Баща му не искаше Рам да се занимава с това, но вероятно осъзнаваше, че синът му отчасти иска да участва поради същата причина като него, като начин да продължи връзката с майка си.

Баща му с неохота му беше обяснил, след много подканване, че към Рам ще се държат по-различно в ЦРУ. Той беше образован, имаше интелигентността на майка си. Вероятно щеше да продължи обучението си и да стане ценен кадър в някоя ислямска организация, в която ще се преструва, че членува, вероятно щеше да отиде в чужбина да учи и да участва в много по-мощни операции от пренасянето на оръжия.

В изминалите два дни баща му беше повторил толкова много пъти, че има избор, че когато поиска, може да се откаже. *Подготвянето за операция*, каза той на Рам, *е подготовка за смърт*.

Това означаваше, че и майка му е била готова да умре, макар че едва ли е очаквала да загине като жертва в случайна бомбардировка. Не е очаквала четиригодишната ѝ дъщеричка да седи на първия чин и да играе с кукли, когато това се е случило.

Руснаците бяха убили майка му. Майката, която пееше приспивни песни, която го изпълваше с възхвали и с надежда за по-добро бъдеще. Майката, която му повтаряше, че преди да направи каквото и да е, трябва да си задава един въпрос:

„Какво биха направили родителите ми?“.

— Искам да се присъединя — повтаря Рам.

Мъжът става от бюрото и се приближава до момчето.

— Ще видим — казва той. — Няма да бързаме.

— Ще направя каквото ми кажете.

— Много добре — казва мъжът. — Засега ще работиш с мен. Ще видим как ще потръгнат нещата.

Рам кима и подава ръка.

— Казвам се Рам Харун.

— Наричай ме Ърв — казва Шийлз и стиска ръката му.

БЛАГОДАРНОСТИ

Да се напише роман в обратен хронологичен ред не беше лесно. Изискваше помощта на търпеливи, щедри приятели, на които дължа големи благодарности.

На Карол Барън за това, че подкрепи този амбициозен проект. На Дейвид Хайфил, моят редактор, за това, че рискува с уникален сюжет и че ме направлява. На Мерилин Даксуърт, Майкъл Барсън и Меган Миленки, най-добрите публицисти, които се заеха със задачата да направят така, че романът да изглежда добре (нелека задача). На Кристин Зика за усилената работа и ентусиазъм. Вие, хора, сте най-добрите!

На Джеф Герек, моят литературен агент, за това, че ми помогна да запазя разсъдъка си, докато пишех черновата на романа.

На Ранди Каплан, чието име скоро ще стане известно в книжния свят, за внимателния и изчерпателен преглед на няколкото варианта на книгата. На Кони Стенс, учителката по драма на жена ми в Монтевидео, Минесота за идеите ѝ. На Тод Стоун, надарен писател, за съвета му как се прави засада на терористичен конвой.

На д-р Роналд Райт, съдебен медик във Флорида, за това, че многократно отделяше от времето си, за да отговаря на техническите ми въпроси. На Адам Тюлие за критиката му на една по-стара, доста различна версия на романа. На Пол Джонсън за превода му на арабски и за чувството му за хумор. На Дрю Пауърс за помощта при сюжета и изграждането на героите. Ако Дрю ги одобри, няма как другите да не ги приемат.

Сега една излишна благодарност на Джим Джан, страхотен приятел с невероятен усет към детайла, героите и атмосферата в книгата. На Дан Колинс за това, че погледна сюжета и отговори на многото ми въпроси относно прилагането на федералните закони.

Благодаря на всички от моята кантора за подкрепата и ентусиазма: Дейвид Уилямс, Дъг Бакс, Кери Залцман, Йънг Ким, Крис Ковата, Мишел Пауърс, Адам Тюлие и Грант Тюлие.

На съпругата ми Сюзън за това, че прекара безброй часове да слуша един натрапчив писател да дърдори за сюжет, герои и дребни детайли, когато всъщност той би трябвало да ѝ казва колко много и колко силно я обича.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.